

يا مولا كريم عجل الله فرجك و صلوات الله عليك

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر نامہ

گوہر افکار

شہزادہ فصیح البیان

السید محمد جعفر الزمان نقوی البخاری

مرتب ماہتاب اذفر

مصنف کا نام : مخدوم السید محمد جعفر الزمان نقوی البخاری

کتاب : قلندرنامہ

مرتب : مہتاب اذفر

تکنیکی معاونین : علی رضا، بلال حسین

سنہ اشاعت : 2011ء

تعداد : 1000

ایڈیشن : چہارم

پرنٹرز : فدک پرنٹنگ پریس لاہور

پبلشرز : القائم ویلفیئر ٹرسٹ (رجسٹرڈ) کراچی

کمرہ نمبر 111 اے اینڈ کے چیمبر 14 ویسٹ اینڈ و ہارف روڈ

کراچی نمبر 2 پوسٹ کوڈ 74000 پاکستان

فون نمبر : 021-3220537, 32311979, 32311482

Email-klbehaidar@yahoo.com

ملنے کا پتہ : المندظرین پبلیکیشن جمن شاہ ضلع ییہ

فون نمبر : 0606460259

ویب سائٹ : www.Khrooj.com

www.jammanshah.com

Email.jammanshah@gmail.com

ISBN-969-8809-22-9

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

انتساب

میں اپنے سوہنٹڑے سائیں دی محنت دے ایں شیریں شمرکوں انہاں دے پاک
مرشد اعلیٰ دامہ ظلہ تعالیٰ دے پاک نام دے نال منسوب کرن دی سعادت حاصل
کرینداں تے دعا کرینداں کہ انہاں کوں اپنے سوہنٹڑیں چن شہنشاہ امام زمانہ
عجل اللہ فرجہ الشریف دے نال لکھاں خوشیاں اور سکھاں نال کھلدے آملن
آمین یا رب العالمین

گر قبول افتدز ہے عز و شرف

مہتاب اذفر

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

فہرست کنٹھا

صفحہ نمبر	عنوان	نمبر شمار
1	پیش لفظ	1
6	تعارف.....از میاں شمیم اعجاز صاحب	2
11	قلندر نامہ.....از قلم جناب غلام حسن شمر جعفری	3
12	تقریظ منجانب استاد گرامی جناب غلام محمد محمودی صاحب	4
15	قطعہ در مدح استاد گرامی حاجی نظام الدین رباصاحب	5
16	عرض حال	6
20	دھاڑ.....منجانب مہتاب اذفر	7
25	قلندر نال ملاقات	8
34	قلندر دادرد	9
41	قلندروی ستھ	10
49	قلندر دیاں بجھارتاں	11
62	قلندروی سائنس	12

70	قلندردی عزاداری	13
82	قلندردا صبر	14
89	نفسِ امارہ	15
95	رہبانیت	16
105	قلندردا شکوہ	17
110	حال و صلا	18
122	فقر و انجس	19
126	نصرتِ مولاً	20
133	تبرا	21
141	قلندردی عبادت	22
148	قلندردی نیت	23
155	قلندردا ہجر	24
167	طالبِ جنت	25
173	طالبِ مولاً	26
179	قلندردا مولاً	27
186	قلندردی وحدت	28
193	قلندردی تعلیم	29
199	قلندردے اذکار	30
204	اقلیم اربعہ (حصہ اول)	31

212	اقاليم اربعه (حصه دوئم)	32
218	فقرده بھيد	33
228	فقرده درجه	34
236	فقردي فنا بقا	35
245	فلن دردي دعا	36

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم عجل اللہ فرجک و صلوات اللہ علیک

بسم اللہ الرحمن الرحیم

فہرست نقیل

256	پنن داسا نگا	37
261	موجِ عشق	38
264	سکھ سوکڑے	39
268	اصلی موذی	40
272	خلوص	41
275	قوائینِ قدرت	42
279	رازِ درد	43
282	عذابِ مصلحت	44
286	مقصدِ دیدار	45
290	آسِ نراس	46
293	دولت	47
296	خواہشِ نفس	48
300	عمل	49
303	مزرعِ آخرت	50

306	سرتاج اعمال	51
311	قربانی	52
314	رنگی دے رنگ	53
317	ناقدری	54
319	غایۃ الطائیں علی اللہ فرج الشریف	55
323	وِند	56
327	گویٹ	57
330	علتِ تامہ	58
333	دُنیا دُنیا	59
337	صلوات المؤمنین	60
341	صلوات دامعہ	61
343	دعائے عہد	62
348	مرشدِ کامل	63

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ

عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

يا مولا كريم عجل الله فرجك و صلوات الله عليك

بسم الله الرحمن الرحيم

فہرستِ کشتہ

354	دعائے توسل	64
357	عریضہ توسل	65
360	دعائے دل	66
366	ہج و اجمیر	67
369	صلوات	68
371	و پار اصول	69
375	وجہ قربانی	70
380	غم فراق	71
384	دعائے مستجاب	72
387	شانِ کریمی	73
390	ایفائے عہد	74
393	طلبِ عدل	75
397	حالِ زار	76
402	وسد اوڑھا	77

407	آرزوئے انتقام	78
410	غرقابی	79
413	ضعیف جوانی	80
418	حسرت	81
421	وسائلِ دعا	82

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

پیش لفظ

رب الارض والسموات داناں چا کے قلندر نامہ دا ابتدا سیہ عرض کرینداں ”کنٹھا“ اے تان اتنا حسین ہے کہ جتنا فقر دی اقلیم دا کوئی حسین شہزادہ۔

کنٹھا فقر دی علامت ہے۔ کنٹھا او ہوندائے جیدے وچ وکھوونک دے موتی اتے نگینے پوتے ہوئے ہوندن مختلف اقسام دے خوبصورت پتھراں کوں جڈاں ہک تار دے وچ سجا ڈتا ویندائے تاں ہک کنٹھا بنڑ ویندائے ایں کنٹھے دیوچ وی تہا کوں مختلف اقسام دے جواہرات نظر آسن۔

ہر آدمی دے ذہن دیوچ پہلا سوال اے ابھر دائے کہ اے فقر کیا ہے؟

ایندی عظمت اَلْفَقْرُ فَخْرِي وَالْفَقْرُ مَنِي دے شیشے دیوچ ڈٹھی وچ سنگدی ہے۔ فقر دے ظاہری معنی تاں غربت اور مفلسی دے ہن لیکن باطن دیوچ ساکان معرفت دے نزدیک ایں فقر دا مطلب او مذہب ہے کہ جیکوں اولیاء کرام، علمائے ربانین اور عارفان ذات قرب الی اللہ دے ہمالہ تے یافنا وبقا دیاں چوٹیاں تے پہنچن کیتے اختیار کریندن۔ اے کہیں ہک مکتبہ فکر دا مذہب نہیں بلکہ اے حضرت سخی شہباز قلندر بادشاہ دا مذہب ہے فقر اور از الہی ہے جیندی تلاش دیوچ ہر مکتبہ فکر دے لوگ ہمیشہ سرگرداں نظر آندن۔

اے راز جناب سلمان فارسی، جناب اولیس قرنی اور جناب ابو ذر جیسے معتبر اشخاص توں اور اصحاب صفہ دے پاک سینیاں توں چلدا ہویا، جناب حذیفہ یمانی کوں شرف بخشید اہویا، تمام اولیاء کرام کوں اوج مراتب دے پاسے ودھیدا ہویا، سخی شہباز قلندر دے پیکر مروح دیوچ ظاہر ہویا۔ برصغیر پاک و ہند دیوچ ایں راز دی عظمت نے ہندواں توں کلمہ چا پڑھایا، ایں مذہب فقر نے ہندوستان دے سیاہ ماحول دیوچ شہید ثالث جیسے جوان مرد پیدا کر ڈکھائے۔ اہل شریعت دی تبلیغ دے نتیجے دیوچ نہیں بلکہ ساکان معرفت دی تبلیغ دے نتیجے وچ ایسے جوان ظاہر ہوئے اور انہاں دی تبلیغ نے ایسے جاں نثاران حق پیدا کیتے ہن۔

ڈوجھا سوال جو شریعت دے نال تعلق رکھن والیاں دے ذہن دیوچ آندائے او اے ہے کہ شریعت اور طریقت ڈوالگ الگ رستے ہن تے ڈوہیں ہک بے توں مختلف ہن تے جتھاں ڈواختلاف کٹھے تھیون اتھاں ہک حق ہوسی تے ڈوجھا باطل ہوسی۔

ایندا جواب اے ہے کہ علمائے سو ہمیشہ حق دی مخالفت وچ فقراء دے اتے کفر دے فتوے لیندے رہن لیکن اقالیم اربعہ دے فلسفے توں لوگاں کوں بے خبر رکھ کے صرف شریعت دا ڈھنڈورا پٹیندے رہن تے شریعت دی آڑ وچ انہاں حضرت شاہ شمس تبریزی سائیں جیسے عارفاں تے قلندراں دیاں کھلوں لہوایاں ہن

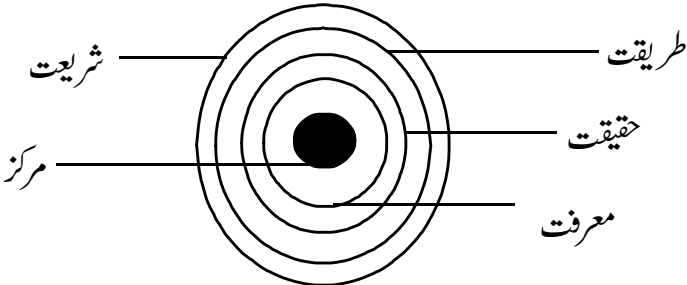
حقیقت اے ہے کہ حدیث نبوی ہے جو

الشریعت اقوالی و الطریقت افعالی و الحقیقت حالی و المعرفت اسراری
ایندا مقصد اے ہئی جو شریعت دا باطن طریقت ہے، طریقت دا باطن حقیقت ہے اور
حقیقت دا باطن معرفت ہے

انہاں دیوچ اگر ظاہری اختلاف نہ ہووے ہاتاں علیحدہ علیحدہ ناں رکھن دا کیا مقصد ہئی کیوں جو ناں ہی علیحدہ علیحدہ ہن لہذا انہاں دیوچ اختلاف ضرور ہے لیکن مرکز ساریاں دا ہک ہے

میں ایں گالھ کوں ہک مثال نال واضح کرینداں کہ ہک پر کارکوں ہک مرکز تے رکھ کے ہک بے دے اندر چار دائرے لاؤ اور سب توں اندر والا دائرہ مرکز دے بہوں قریب لاؤ۔ باہر والا دائرہ شریعت ہے ایندا میدان کافی وسیع ہے تے معاشرتی سہولتاں تے کھلا رسہ ہے یعنی کافی رعایتاں تے چھوٹاں ہن اور شریعت دے وچ ہر چیز تے ہر عمل قریب الی اللہ ہے ایں واسے اصل تاں ہے مرکز دا قریب لیکن جتنا دائرہ وسیع ہے اتنا مرکز توں دور وی ہے اتھاں ہک عرض کیتی ونجاں کہ کفر کیا ہے؟

کفر ہے غیر مرکزیت یعنی بے مرکز زندگی کفر ہے جس وقت انسان مرکز دے گرد گھومنا شروع کر ڈیندائے تاں او کفر توں نکل کے اسلام دے دائرے دیوچ داخل تھی ویندائے اور اسلام دے دائرے وچ داخل تھیون سیتی جو پہلا سبق ملدائے او ہے قریب الی اللہ دا..... ہر چیز یعنی نماز، روزہ، حج، زکوٰۃ وغیرہ سب مرکز دا قریب حاصل کرن کیتے ہن جس وقت انسان شریعت دی حدود کوں عبور کر کے مرکز دے اور زیادہ قریب ہوندائے تاں او طریقت دے میدان دیوچ آ ویندائے

اِس طریقت دے دائرے دی وسعت شریعت دے دائرے کنوں بہوں کم ہے یعنی پہلا دائرہ بہوں کھلا ہئی لیکن اے تنگ ہے ایندا مطلب اے ہے کہ جیڑھا اِس دائرے دیوچ داخل ہوسی اوندے کیتے پہلے والی اوکھلی چھٹی ختم، زندگی محدود ہوگئی ہے، رعایات ختم تھی گنین لیکن مرکز دا قرب حاصل ہوگئے ایویں قرب الہی دی جستجو زندگی کوں محدود توں محدود کریندیں اِس حد تے آویندی ہے کہ جتھاں مقام معرفت ہے

پہلا دائرہ شریعت دا، ڈوجھا طریقت دا، ترتیجھا حقیقت دا تے چوتھا معرفت دا ہے معرفت دے دائرے دیوچ پھرکن دی جاہ وی نہیں ہے۔ عام آدمی داتاں ایندی محدود زندگی وچ ساہگھٹیج ونجے تے موت دا شکار ہوونجے لیکن جیڑھے فردی کٹھالی دیوچوں سونا بنڑ کے نکلدن او اتھاں آ کے خود پارس ہوویندن یعنی مرکز دے صفات دے حامل ہوویندن۔ جو مرکز توں دور کھڑ کے ڈیکھے اونکوں او عین مرکز نظر آندن

جیویں نظام شمسی دیوچ ہر سیارے نے سورج دے گرد چکر لانون دا علیحدہ علیحدہ مدار بنڑایا ہوئے جو سیارے سورج توں دور ہن انہاں دیوچ سورج دے خصوصیات کم ہن یعنی چمک تے گرمی وغیرہ کم ہے لیکن جو سیارے سورج دے قریب قریب چکر لیندن او سورج دے صفات دے زیادہ حامل ہن بلکہ سورج دی ذاتی خصوصیات دے حامل نظر دن انہاں دی گرمی تے چمک کوں جڈاں کوئی دور افتادہ سیارے تے رہن والا خود ونج کے ڈہدائے تاں اونکوں اوں سیارے تے گرمی تے چمک عین سورج دی گرمی تے چمک نظر آندی ہے

ایہا وجہ ہے کہ اہل شریعت فقراء کوں ہمیشہ کافر تے غالی وغیرہ داناناں ڈیندن جبکہ حقیقت اے ہے کہ اہل شریعت ہک دور افتادہ سیارے دے باشندے ہن اے سورج دی خصوصیات کوں نہیں سمجھ سنگدے ایں واسطے اوندے قریبی سیاریاں دے اتے اے فتوے لیندن جو اے خود کوں سورج سمجھدن تے سورج دیاں شوخیاں ڈکھیندن حالانکہ اے قرب دی خصوصیت ہے جیں انہاں کوں اے شوخی بخشہ ہے

ایں واسطے میں اے عرض کریاں کہ کہیں قلندر دا کوئی فعل اگر ظاہری طور تے شریعت دے خلاف نظر آوے تاں فتویٰ لائون دی بجائے اپنے ذہن دی کمی کوں محسوس کرنا چاہیدائے کیونکہ حدیث پاک دیوچ فرمان ہے کہ

جیڑھا انسان کہیں چیز توں لاعلم ہوسے تاں او اوند دشمن ہوسے

لہذا لاعلمی دی وجہ توں دشمنی و نوجن مناسب نہیں، شریعت ابتدا ہے، معرفت انتہا ہے ابتدائی تعلیم دے طالب علم کوں مناسب نہیں کہ اولاسٹ (last) ڈگری حاصل کرن والے تے جہالت دا فتویٰ صادر کر ڈیوے

ایسے علوم و رموز کوں منظوم شکل وچ پہلی واری منظر عام تے لایا گئے امید ہے کہ قارئین انہاں رموز الہی کوں سمجھن دی کوشش ضرور کریسن تے جتھاں سمجھ نہ آسی اتھاں دشمنی دی بجائے افہام و تفہیم دو قدم ودھیں

ہٹراں قلندر نامہ دے خالق السید مخدوم محمد جعفر الزمان نقوی البخاری سائیں دے بارے کچھ عرض کرنا چاہنداں

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ضر

بسم الله الرحمن الرحيم

تعارف

السید مخدوم الخا دیم محمد جعفر الزمان نقوی البخاری

انسان دی زندگی یا حیاتی دے کئی لحات بڑے سہانے، اہم، قسمت بدلن والے اتے آنون والی حیاتی دے اتے خوشگوار اثرات پانون والے ہوندن۔ میڈی حیاتی دیاں وی اوگھڑیاں کرماں والیاں آہن جڈاں آج توں کئی سال پہلے بندہ سائیں قبلہ مخدوم السید محمد جعفر الزمان نقوی البخاری دی خدمت اقدس دیوچ حاضر ہو یا ہی اتے انہاں دی زیارت دا شرف حاصل کیتا ہی

آپ خاندان رسالت دے چشم و چراغ ہن۔ پہلی ہی زیارت دیوچ بندہ کون انہاں دی دل موہن والی اس مکمل شخصیت دا حساس ہو گیا ہی جیڑھی اپنے اندر ساریاں صفتاں رکھدی ہے تے جیڑھیاں تاریخ کڈا ہن کڈا ہن پیش کریندی ہے پہلی ملاقات دیوچ ہی انہاں اپنے حسن اخلاق دے سدا بہار پھل اس خوبصورتی نال بکھیر ڈتے کہ ناچیز انہاں سوہنیاں پھلاں دی خوشبو دل اتے روح دیاں گہرائیاں دیوچ اتردی محسوس کیتی میڈے دل اتے دماغ نے خلوص دے نال ایس گالھ دی تصدیق کر ڈتی کہ آل رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم ہونون دی حیثیت نال آپ پاک رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے اسوہ حسنہ دے حقیقی اور برحق وارث ہن۔ اے آپ دے اچے اتے اعلیٰ اخلاق دا نتیجہ ہے کہ صرف بندہ ہی نہیں بلکہ ہک

وسیع حلقہ آپ دے علم و ادب دے چشمے توں اپنی پیاس بجھا رہیائے
آہستہ آہستہ بندہ دے اتے آپ دی شخصیت دے ڈوجھے روشن پہلو ہونو نے شروع
ہوئے، آپ دا کلام سنیا تاں دل نے انہاں دی شاعرانہ عظمت کوں تسلیم کیتا اور
دماغ نے ایں گلھ دی گواہی ڈتی کہ آپ دا کلام نہ صرف علم و ادب دا ہک خوشبو
بکھریندا ہو یا سو ہناں گلدستہ ہے بلکہ مقصد تے سوچ دے لحاظ نال وی بڑا اچا تے
سچا ہے۔ آپ نے اپنا عظیم مقصد عوام کوں سمجھانوں کیتے شاعری اپنائی ہے تے ایہو
سچا تے اچا مقصد ہی انہاں لفظاں دے سوہنڑیں موتیاں دیوچ پرویائے
آپ نے اپنا مقصد اعلیٰ چونکہ عوام دے سارے طبقیوں دے سامنے پیش کرنا ہی
ایں واسطے آپ نے کئی زباناں دیوچ اپنی سوہنڑیں سوچ کوں شاعری دا انوکھاتے
اعلیٰ روپ عطا فرمایا۔ آپ نے اردو، سرائیکی، پنجابی، سندھی، + یورپی، پشتو،
فارسی، عربی اتے انگریزی زباناں وچ ایں ماہرانہ انداز دے نال شاعری فرمائی
ہے کہ ہر زبان دیوچ آپ دا کلام شاہکارا تے ادب دا ہک حسین نمونہ نظر آندائے
، ہر زبان دے جانڑن والا آپ دے لفظاں دے بہترین چناؤ تے سوہنڑیاں
بندشاں اتے واہ واہ کراٹھدائے۔ ہر زبان دے مزاج تے ماحول دا پورا پورا لحاظ
کریندیں ہوئیں آپ نے نہ صرف علم و ادب دے حسین مرقعہ جات تخلیق فرمائیں
بلکہ اپنے عظیم مقصد کوں وی بڑی خوبصورتی نال بیان فرمانوں دیوچ کامیاب
ہوئیں اچ آپ دا سوہنڑاں کلام روشنی دا مینار بن کے ہر طبقے دے لوگوں تے
اپنیاں پر نور کرناں بکھیر رہیائے

قبلہ مخدوم السید محمد جعفر الزمان نقوی سائیں دی شاعری دی ابتداء دے بارے بندہ

کوں جو کچھ معلوم ہو یائے اوند ا بیان ایویں ہے کہ آپ داسن مبارک نوں 9 سال داہنی جڈاں آپ نے بڑی آن بان نال شاعری دی وادی دیوچ قدم رنجہ فرمایا ہئی شروع دیوچ آپ تے وڈے بھائی قبلہ السید مخدوم محمد باقر الزمان نقوی سائیں دا بڑا اثر ہو یا کیوں جو ابھی ہک منے پر منے شاعر ہن لیکن شروع شروع دیوچ بھی آپ دے کلام دانواں اتے وکھرا انداز صاف نظر دائے۔

علاقے دے شاعراں نے جڈاں آپ دا کلام سنڑیا تاں انہاں کوں شاعری دے آسمان تے ایں چڑھدے سورج دی عظمت کوں تسلیم کرناں پیا ایں طرح تے صرف بارہاں 12 سال دے سن مبارک دیوچ آپ علاقے دے ہک اچے شاعر منے گئے اوں زمانے دیوچ آپ دی ملاقات قبلہ حاجی نظام الدین ربا صاحب نال ہوئی جیڑھے نہ صرف ہک تجربہ کار اتے صاحب دل شاعر ہن بلکہ انسانیت اتے بندگی دا پیکر ہن انہاں نے آپ دے کلام دی اصلاح فرمائی اتے اپنے تجربے دی روشنی دیوچ انہاں کوں شاعری دی اونچ نیچ توں آگاہ کیتا

ایں طرح تے وقت دے نال نال آپ دی شاعری اور زیادہ نکھر گئی سن 1973 عیسوی دیوچ جناب ربا صاحب وفات پا گئے سن 1976 عیسوی دیوچ انہاں دا جناب مولوی غلام محمد محمودی تونسوی صاحب دے نال میل جول ہو یا جیڑھے ساڈے علاقے دے ہک بزرگ شاعر ہن جناب محمودی صاحب نے انہاں دا کلام پڑھیا تاں آپ دے معترف ہوئے۔ انہاں نے آپ دے کلام دی اصلاح بھی فرمائی ہمت وی بدھائی تے اپنے نیک مشوریاں توں بھی فیض یاب کیتا آپ دا اپنا ماحول وی بڑا پاکیزہ اتے عالمانہ ہئی انہاں بزرگ شاعراں دی توجہ تے اپنے مذہبی

صاف ستھرے ماحول دیوچ آپ دی شاعری نے خوب پھل پھول چائے
ہنڑ تائیں آپ نے شاعری دیاں رانج الوقت ساریاں اصناف کوں اپنے کلام نال
زینت عطا فرمائی ہے۔ آپ دا کلام پڑھ کے قاری جتھاں شاعری دیاں ساریاں
صنائع توں لطف اندوز ہوسنگدائے اتھاں اچی سوچ تے وڈے مقصد توں بھی فیض
یاب ہوسنگدائے

آپ نے اپنے کلام وچ نویاں نویاں گالھیں تے ون پونے مضمون وکھرے انداز
دیوچ پیش کیتن آپ دا کلام پڑھ کے آپ دی تخلیقی تے جبلی طاقت دا بہوں احساس
ہوندائے آپ دا قول ہے کہ جیڑھا شاعر نویں گالھ نہیں آکھ سنگد اوکوں شاعر
سڈوانون دا کوئی حق نہیں ہے

مختلف تاریخی تے مذہبی واقعات کوں شعراں دا روپ ڈیون دیوچ وی آپ کوں
خاص ملکہ حاصل ہے جیڑھا ہک کافی محنت طلب اتے اوکھا کم ہے۔ جزاں دی تفصیل
دیوچ جا کے آپ دے خیالات منتشر نہیں ہوندے یعنی کھنڈ نہیں ویندے بلکہ ہر
گھڑی کل دی طرف رجوع کریندن تے آپ دے ادراک دا کھلا ثبوت پیش
کریندن آپ نے اپنے کلام دیوچ جتھاں جتھاں عالمانہ بحث فرمائی ہے اتھاں
زبان وی عالمانہ استعمال فرمائی ہے جڈاں عوام دے نال مخاطب ہوندن تاں عوام
دی زبان دا خاص خیال رکھدن جیندے نال نویں تہذیب دے ڈنگے ہوئے
پیلیاں چھریاں اتے لالی تے سکیاں شاخاں تے ہریالی آویندی ہے

ہنڑ جیڑھے ویلے آپ داسن مبارک 25 سال دا ہے چنگے چنگے شاعر آپ توں فیض
یاب ہو رہن تے اصلاح حاصل کرن کیتے حاضری ڈیندن آپ دی شاعری پورے

جو بن تے پیلاں پارہی ہے، شاعری دی روش روش آپ دے کلام دیاں پھلاں
نال مہک رہی ہے تے ہک خلقت دے دل تے دماغ عرفان دی روشنی حاصل کر
کے جگمگ کر رہن

دعا ہے کہ آپ دے بخت اقبال دا آفتاب سداعروج تے رہے تے آپ دا مقصد
اعلیٰ فوراً پورا ہووے۔ آخر تے بندہ آپ دیاں مہربانیاں، شفقت تے بندہ پروری
دا شکر یہ ادا کرن دی جسارت کریندائے

نگاہِ علمِ الہی دا انتخاب ہیں توں
بقا تراب دی ساگی ابوتراب ہیں توں

ہزار ابر تقیہ لکاوے نہیں لکدا
چمکدا آل محمد دا آفتاب ہیں توں

احقر العباد

شمیم اعجاز..... ایم اے
پرنسپل ڈگری کالج شورکوٹ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر نامہ

از قلم..... غلام حسن ترم جعفری

علم و عرفان دا معیار قلندر نامہ
 حق دے طالب دا ہے کردار قلندر نامہ
 وانگوں سورج دے چمکسی اے زمانے اندر
 نور حق دا جو ہے اظہار قلندر نامہ
 اے وی ہک مرد قلندر دی عنایت سمجھو
 ظاہری مصحف اشعار قلندر نامہ
 ایہو تسکین ہے درویش منش لوگاں دی
 ہے محبت کنوں منہ تار قلندر نامہ
 جیڑھا پڑھسی اینکوں وچ مستی دے ہوکے ڈیسی
 حق دے الہام دا اخبار قلندر نامہ
 ایں کنوں سارے سبق شرم و حیا دے ملدن
 دشمن دین تے تلوار قلندر نامہ
 جیندے سرتے اے زمانہ پیا وسدائے وسے
 ہے دعائیں دا حسین ہار قلندر نامہ
 اے ثمر معجزہ ہے خود سائیں جعفرؑ کولہوں
 آکے لکھوایا ہے سرکار قلندر نامہ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ضر

بسم الله الرحمن الرحيم

﴿تقریظ﴾

از قبلہ مولوی غلام محمد محمودی تونسوی صاحب

کیا فیض ہے ایں گھر تے شہ مشرقین دا
جیں گھر دا فرد فرد ہے طالب حسین دا
ہووے علم یا تعزیہ یا آستان پاک
ساماں ہے پاک سین دے ویڑھے دے چین دا

تعارف دے سلسلے دیوچ عرض کرینداں کہ

رحمان رحیم دی جعفر تے کیا وس پئی رحمت عامہ
جیں کیتا زیر ادبیاں کول پا ادب آداب دا جامہ
جیندا سن ہے چویاں وریاں دا حیران ہے ہر علامہ
کرے ماد سکندر نامے کول جعفر دا قلندر نامہ
بن درس دے پایا محمودی عرفان دا جنیں عمامہ
تعظیماً جیندا سجدہ ڈیوے تھی کے خم ہر خامہ

آسمان صحافت تے لسکارا مار کے اونواں کو کب دری ابھریا ہے جیں جدت نظم دے
نویں سو جھلے دنیا کوں سمجھو اڈتن۔ میں خاندان سادات دا چشم و چراغ آ کھاں یا
فردوس سخن دامہکیا ہو یا باغ آ کھاں جیں ہر دل و دماغ کوں روشن اتے ہر زندہ
روح کوں معطر کر ڈتائے۔

اردو زبان ہووے یا سرائیکی ہر زبان دیوچ شہزادے نویاں بندشاں، نویں
محاورے، نویں استعارے تے نویں تخیلات دے نور محل اسارے تے سنوارے
ہن۔ تے ایں میدان دے پرانے پرانے شاہسواراں توں وی تسلیم کرا چھوڑیاے
، عقائد دیاں خلیجاں کوں پاٹ کے، تعصب دی پٹی کھول کے یا انصاف دی عینک
گول کے انہاں دا کلام پڑھو تاں فصاحت و بلاغت دی شاہی دا اے سید زادہ
سلطان نظر آسی

انہاں دی کتاب انتصارِ مظلوم کوں پڑھو جو وڈی آب و تاب نال چھپی ہے اوندے
وچ فلسفہ توحید، معراج، مناظرہ، زیارت ناحیہ بے تائیں انسان پڑھ نہ گھنے کتاب
چھوڑن کیتے دل نہیں آہدا

ایں وقت میڈے زیر نظر شہزادے دی کتاب قلندر نامہ ہے جیندے وچ شہزادے
سرائیکی زبان کوں معراج کروا چھوڑیاے، وڈے وڈے ادبیاں کوں منوا
چھوڑیاے جوڈ وھاں زباناں وچ سید زادہ کتنی دسترس رکھدائے لیکن بہ ایں ہمہ سید
زادہ خود فریبی دا شکار نہ ہووے اپنا روشن پہلوڈ کیکھ کے گمان نہ کرے جو منزل مقصود
طے ہو گئی ہے

تفیدی حضرات توں تاں مرزا غالب تے علامہ اقبال وی نہ بچ سگے ہن بلکہ کلام

ذوالجلال وی نہیں بچا۔ انسان دا حوصلہ وسیع ہووے بلا خوف لومۃ الائمہ وڈی احتیاط نال قدم اٹھاوے تے توکل علی اللہ داسہارا گھن کے اپنی منزل دی طرف ٹرپووے قلندر نامہ وچ سیدزادے فقر دے رموز و اسرار کھولن کیتے تے فقر دے اصول و فروعات دی تشریح کیتے ہک فرضی قلندر تخلیق کیتائے تے او ندے نال مختلف ملاقاتاں تے مسائل تے بحث، منظر نگاری تے حالات دا جو نقشہ پیش کیتائے قلم تر وڑ چھوڑیائے واقعہ نگاری وچ سیدزادہ اپنی زبان دارئیس اعظم نظر آندائے۔ کلام دی روانی ڈیکھوتاں ٹھاٹھاں مریندا ہو یا ہک دریا نظر آسی۔ دراصل شہزادہ جملہ قلندراں دی زندگی دا خاکہ پیش کرنا چاہندن، اصلاح دی خاطر سیدزادہ قلندر نامہ چا کے میڈے کولہوں غریب خانے تے تشریف گھن آئے لیکن میکوں انہاں دے کلام وچ کوئی خامی نظر نہیں آئی جیندی اصلاح کیتی ویندی

ہاں جناب حاجی نظام الدین ربا صاحب دے بعد انہاں اپنے استاد ہونون دا شرف میکوں بخشائے۔ شاگرد استادان توں ودھ وی تاں ویندن۔ اتھاں وی ایہا صورت نظر آندی ہے قابل فخر گالھ اے ہے کہ شہزادے کوں علم عروض تے وی کافی عبور حاصل ہے

اللہ کرے زور قلم اور زیادہ

احقر

غلام محمد محمودی تونسوی

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

﴿قطعه﴾

در مدح استاد گرامی قبلہ حاجی نظام الدین ربا صاحب

قانع وفا شعار دلق پوش فاقہ مست
از صبر و شکر صاحب کردار تھے ربا

وہ منتظر وہ طالب مولاً وہ پاک باز
من بعد ما ظلم سے نظر چار تھے ربا

تھے شاہ سوارِ رزم گہہ شعر و شاعری
ضرب سخن سے ضرب ذوالفقار تھے ربا

جوئے فصاحت ان کے لئے لائے تھے انیس
دیر کے خیال کا معیار تھے ربا

جن ضعیفوں میں چھپے ہوئے تھے خزین علم
کہتے ہیں خضر گنج پہ دیوار تھے ربا

مدحت سے آل کے جنہیں اعجاز مل گیا
مدحت سراویوں ہی میں سرشار تھے ربا

جعفرؑ وہ زیر سایہ سلطان دیں رہیں
جن کے ازل سے طالب دیدار تھے ربا

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

عرضِ حال

ماحصل ہے یہ میرے شعروں کا
بر محل نقطہء ادق کشفی

من نہ دائم مفاعلن فعلن
شعر گویم بغرض حق کشفی

اسلام دے جملہ مکاتیب فکر دیوچ ڈو فرقی نمایاں نظر آندن پہلا طبقہ اہل شریعت
دا ہے تے ڈوجھا فقر دا طبقہ ہے۔ تمام مذہبی شعراء نے تقریباً اپنے کلام کوں شریعت
تے مرکوز رکھیاے۔ اہل فقر دے راز ہمیشہ فقراء دے سینیاں دیوچ دن رہن ایندا
نہ کوئی لٹریچر ہے نہ کوئی ایسی کتاب ہے جیندے وچ فقراء دا احاطہ کیتا گیا ہووے
اور اگر کوئی ہے وی سہی تاں میڈی نظرو چوں نہیں گزری

ایں کمی کوں محسوس کریندیں ہوئی میں اپنی ریسرچ دی ابتداء کیتی۔ پہلے پہلے اولیاء
کرام دے ملفوظات توں بسم اللہ کیتی تے کافی عرصہ ایں ریسرچ دیوچ مصروف
رہن دے بعد راز ہائے فقر دا ہک عظیم خزانہ میڈے کولہوں جمع ہو چکائے میں
اوندے نتائج مرتب کر کے مضامین وائز یکجا کر کے لکھے تے مضامین دی شکل ڈتی
ول شاعرانہ سوچ نے مجبور کیتائے میں خامہ فرسائی کرنا شروع کیتی

جعفر قلم کو سوئپ کے اپنا جنون عشق
صحرائے کاغذات پہ دوڑا رہوں میں

اِس دوڑ دھوپ دا نتیجہ قلندر نامہ دی شکل دیوچ تہا ڈے سامنے موجود ہے
اے نہیں جو میں صرف اولیاء کرام دے ملفوظات تک محدود رہیاں بلکہ عصر حاضر
دے فقرائے عظام دے خیالات توں وی مستفید ہوئیاں، ملنگاں تے صوفیاء کرام
توں پوری معلومات حاصل کرن دی کوشش کریندا رہیاں۔ اسلام دے جملہ
مکاتیب فکر دے فرمودات کوں پڑھیاے صوفی شعراء مثلاً جناب فرید الدین عطار،
جناب حافظ شیراز، مولانا روم، حضرت وفائی رحمۃ اللہ علیہم دے کلام دا بغور مطالعہ
کیتاے انہاں دے کلام توں میکوں فقر دا کافی سرمایہ حاصل ہوئے۔ جناب مرزا
غالب دے فارسی کلام وچ وی ایسا کافی عنصر نظر آندائے خاص طور تے تصوف
نمایاں ہے۔ حضرت امیر خسرو، حضرت سخی شہباز قلندر سائیں، حضرت شاہ شمس
سائیں، رسول ہند خواجہ جمیری سائیں جہاں دا کلام فقر دا سرچشمہ ہے۔ میں اپنی
طرفوں انہاں ساریاں تے پوری ریسرچ کیتی ہے میں اپنی اِس کوشش وچ کتنا
کامیاب ہوئیاں اے فیصلہ میں قارئین تے چھڑینداں۔

فقر دا اگر بغور جائزہ گھدا ونجے تاں اے ہک وسیع سمندر نظر آندائے جیندا احاطہ
ناممکن ہے زبان و بیان عاجز رہ ویندن۔ قلندر نامے دیوچ میں اپنیاں شاعرانہ
جوالائیاں ڈکھانوں نہیں آیا بلکہ فقر دا فلسفہ گھن کے آئیاں جیکوں بیان کرن کیتے
خوب صورت الفاظ تے قافیہ ردیف دے سمٹریکل (symmetrical) انداز دا

سہارا گھسن دی کوشش کیتی ہے تے چاہنداں جو ایند امانی الضمیر بیان ہو جاوے۔
 ہاں اگر ایندی کوئی چیز کہیں کوں ناگوار گزرے تاں میں معذرت چاہساں لیکن
 ایندے وچ بندہ بے قصور ہوسی کیوں جو اے تاں فقر دی بات ہے جیویں ہک
 سائنسدان سائنس دے حقائق بیان کریندائے بلکہ او کر کے ڈکھیندائے تاکہ حقیقت
 منظر عام تے آ جاوے۔ او صرف حقائق بیان کریندائے چاہے او کہیں مذہب یا
 کہیں ملت و عقیدے دے خلاف ہی کیوں نہ جانوں ایندے وچ سائنسدان دا کوئی
 قصور نہیں ہوندا مثلاً سائنس انسان کوں چن تے پچوائے اتھوں مٹی اتے پتھر
 منگوائیں تاں اوندا مقصد کہیں عقیدے کوں جھٹلانوں ناہی بلکہ چن دی حقیقت معلوم
 کرنا ہی ایندے وچ اگر کہیں کوں بظاہر ☆ والشمس ضیاء والقمر نوراً دی
 تردید ہی کیوں نہ نظر آوے اوں تاں حقیقت بیان کرنی ہے۔

ایہا صورت اتھاں نظر آسی میں تاں صرف فقراء دے عقائد و معارف بیان کر
 رہیاں ایندے وچ میرا قصور نہیں کیوں جو اے فقراء دے عقائد ہن میری اپالوجی
 Apology میری معذرت ایں واسطے قابل قبول ہوسی۔

نال اے ہے کہ میں شاعر وی نہیں اجاں تاں ہک طفل مکتب دی حیثیت رکھداں
 ویسے وی میکوں معزز تے مہربان بزرگ شعراء نے اجاں شاعر تسلیم نہیں کیتا بہر حال
 تعلق نہیں حقیقت عرض کر رہیاں کہ عنقریب میکوں میڈے ہم عصر شعراء انشاء اللہ ہک
 شاعر دی حیثیت نال تسلیم کریں۔

قلندر نامے دیوچ میڈے مختلف ادوار دی شاعری ہے اے نہیں جو میں ہک وقت
 اچ بہہ کہ قلندر نامہ مرتب کیتائے ایندے وچ تہا کوں کافی نشیب و فراز نظر آسن

کتھا ہیں لڑکپن دی شوخی تے ناچختگی تے کتھا ہیں جوانی دی سنجیدگی نظر آسی بہر حال ایندے وچ وی میڈی شاعری دی تدریج موجود ہے گواے چھپن والی میڈی ڈوجھی کتاب ہے لیکن سرانیکی زبان دی پہلی کتاب ہے ایس توں پہلے اردو زبان وچ میڈی شاعری دا ہک مجموعہ ”انتصار مظلوم“ دے ناں نال شائع ہو چکائے جہاں لوگاں انتصار مظلوم دے سلسلے دیوچ میڈی حوصلہ افزائی کیتی ہئی بندہ انہاں دامنون تے مشکور ہے عنقریب انشاء اللہ چند مزید کتاباں چھپوانون دا ارادہ وی ہے لیکن مشروط بہ زندگی۔

ایس کتاب دیوچ میں تبرکاً اپنے محترم بھائی قبلہ السید مخدوم محمد باقر الزمان نقوی البخاری سائیں دے قطعات وی شامل کر رہیاں تے انہاں دی نوازش دا شکریہ ادا کرینداں تقریظ لکھن کیتے جناب غلام حسن ثمر صاحب تے پروفیسر جناب شمیم اعجاز صاحب دا مشکور ہاں..... انحص استاد الا سا تذہ قبلہ غلام محمد محمودی صاحب دا وی ممنون ہاں کہ جہاں اپنے دورِ علالت دیوچ استادانہ شفقت فرمائی ہے تے قلندر نامہ کوں اپنے خیالات نال زینت بخشی ہے بیا ہراوں مہربان دا احسان سمجھاں جیسن تقیدی یا تعریفی خیالات دا اظہار فرمایاے۔

اولوگ جہاں میڈی حوصلہ افزائی فرمائی ہے یعنی قبلہ سید ذوالفقار علی شاہ صاحب، جناب دوست محمد خان فدائی صاحب، جناب فقیر نور جعفری صاحب، جناب سید شیراز زیدی صاحب تے جناب سید فدا حسین اویس صاحب انہاں ساریاں دا میں فرداً فرداً شکریہ ادا کرینداں۔

والسلام..... جمعہ نقوی

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

دھاڑ

اینکوں ساڈی بد قسمتی آ کھویا ساڈے کفرانِ نعمت دارِ عمل سمجھو کہ اج او پاک ذات
 جہاں دے منہ کنوں اساں سنجھیندے ہا سے، جیڑھے ساڈی جائے پناہ ہن، اساں
 غریباں دا آسرا اور سہارا ہن، ساڈے سردی چھاں ہن، ساڈے روحانی رازق
 ہن، اساں بے مایہ لوگاں دا مانڑا تے ناز ہن یعنی میڈے استاد واجب العزت
 ساکنوں رس گنہیں، ساکنوں منہ موڑ گنہیں یا ایس آ کھاں کہ اساڈیاں گناہگار اھیں
 تے پردہ پاکنہیں۔

ساکوں ایس ظلم بھری دنیا دیوچ ڈکھاں وات ڈے کے کلبا چھوڑ کے ٹر پین اور شاید
 اپنے مالک و مرشد دام ظلہ تعالیٰ دی رضا جوئی اور اطاعت امر الہی نے انہاں کوں
 اے سوچن دی فرصت وی نہیں ڈتی کہ ساڈے بعد اے بے سہارا لوگ کیویں وقت
 گزرین، ہجر و فراق دے صحر اوچ ڈکھاں تے درداں دی مسموم دھپ تے انہاں
 دا جھٹ کیویں گزری۔

میکوں تاں اجاں تائیں ایس گالھ دی سمجھ نہیں آندی کہ میڈے پاک سائیں تاں
 اتنے مہربان اور شفیق ہن کہ جہاں دشمن نال وی کڈا ہیں دھو کہ نہا کیتا اور اتنے
 اوکھے حالات اور ڈکھاں دے ویڑھے دیوچ اپنے سبناں نال اتنا وڈا دھو کہ کر کے

کیوں ٹرچپین۔ اگر اوساکنوں نامید تھی گئے ہن یا ساڈیاں بد اعمالیاں کنوں تھک پئے ہن تاں ساکوں اپنے آپ کنوں دور چا کرن ہا ساکوں متھے وی نہ لانون ہا مگر جیون جوگے آپ تاں جیندے وتن ہا اور اپنے پاک بابے سائیں کوں انتہائی ضعیفی دیوچ تاں کلہا نہ کرن ہا اے شکوہ میکیوں راہسی۔

میں انہاں کوں صرف شاعر آکھاں تاں اے لفظ انہاں دی (نعوذ باللہ) توہین دے مترادف ہے کہ اوصرف شاعر تاں نہ ہن اوتاں خالق الشعراء ہن..... اگر میں اے آکھاں کہ او پاک ذات ہمہ دان یا ہمہ صفت موصوف ہن تاں اے چھوٹے چھوٹے الفاظ وی یقیناً انہاں دے شایان شان نہیں۔ ہنڑ واللہ باللہ میکیوں سمجھ نہیں آندی کہ میں انہاں کوں کیا آکھاں؟؟

میڈے جگ توں سوہنڑیں تے من موہنڑیں پاک سائیں دی اے کتاب ”قلندر نامہ“ کافی عرصہ پہلے شائع تھی ہی اور اووی محدود تعداد دیوچ۔ ول اے پروگرام ہی کہ اے کتاب دوبارہ شائع کروائی ونجے انہاں دیاں بیاں ڈھیر ساریاں کتاباں شائع ہوندیاں رہیاں مگر حالات ومصروفیات نے اجازت نہ ڈٹی اور اے کم راہندا راہندارہ گیا۔

ہنڑ انہاں دے ایں دنیائے فانی توں پردہ فرمانون دے بعد انہاں دے حلقہ احباب دی بھرپور فرمائش اور خود انہاں دی خواہش کوں مدنظر رکھدیں ہوئیں ایں کتاب کوں قارئین دے سامنے پیش کر رہیاں۔

ایندے وچ پہلے شائع تھیون والی کتاب ”کنٹھا“ توں اضافی وی اپنے استاد گرامی القدر سرکار محمد السید محمد جعفر الزمان نقوی البخاری دیاں ایہو جہیاں نظماں جنہاں

دیوچ عرفان و معارف دے سمندر موجزن ہن پیش کر رہیاں سمجھدار لوگاں کیتے انہاں دے ایں کلام دیوچ حق و صداقت دارستہ اتنا واضح ہے کہ کہیں کنوں چکھن دی ضرورت وی باقی نہیں راہندی۔

ضرورت ایں گالھ دی ہے کہ انہاں دی عطا کردہ تعلیمات دا اسباق تے عمل کر کے اساں صراط مستقیم تے چلن دی کوشش کروں میں تمام محترم قارئین کون گزارش کریساں کہ اومیڈے پاک سائیں دی ایں کتاب کون صرف شاعری دے حوالے نال نہ ڈیکھن اور جیویں عام شعراء حضرات دیاں کتاباں صرف شاعری دی چس چانوں دی خاطر پڑھیاں ویندین کم از کم ایں کتاب دے نال ایہو جیہاں سلوک نہ کرن تاں انہاں دا بہوں وڈا احسان ہوسی۔

چاہیدا اے ہے کہ اپنی ایں کتاب دیوچ عارف راز ہائے سربستہ اور شناور بحر معرفت ذات نے جیڑھا گالھیں سمجھانوں دی کوشش کیتی ہے اساں حتی المقدور انہاں کون سمجھوں اور جتنا وی مولائے کائنات عجل اللہ فرجہ الشریف توفیق عطا فرمانوں انہاں گالھیں تے عمل کروں کیونکہ گالھ کون صرف سمجھ گھن ہی کافی نہیں ہوندا بلکہ حقیقت اے کہ علم عمل دا نام ہے۔

میں اے سمجھداں کہ انہاں دی اے محنت سجائی تاں ہی ہوسگدی ہے کہ اساں انہاں دے حق و صداقت تے مبنی پاک فرامین تے عمل پیرا تھی کے اپنے مالک و مرشد اعرافان حاصل کر گھنوں

میں دعا کرینداں کہ مولائے کائنات ہر مومن کون، ہر موالی کون، ہر دعا گو کون میڈے پاک سائیں دی ایں کتاب کون سمجھن اتے انہاں دے فرمودات تے عمل پیرا ہونوں دی توفیق

عطا فرمانون۔

آخرتے اے دعا ہے کہ میڈے استاد گرامی القدر نے اپنے جیڑھے پاک مقصد اور مشن دی خاطر اپنی پوری حیات طیبہ وقف کیتی، ہی ہنٹر اللہ بھانویں انہاں دا اے پاک مقصد اکھ جھمکن توں پہلے پورا ہووے، پاک خاندان تطہیر علیہم الصلوٰت والسلام دے گھرا طہر دیوچ ابدی خوشیاں دی دائمی بہار آوے، ہر سکدی پاک ہم شیر اپنے پاک بھرا دے سکن منا نون، پاک سینیں صلوٰت اللہ علیہن اپنے ہر پاک ویر کوں خوشیاں دے سہرے پانوں، ہر ہجر ستائی بھین دا ہجر ختم فرمانون والی پاک ذات یعنی منتقم آل محمد عجل اللہ فرجہ الشریف فوراً توں پہلے ایں دنیا کوں اپنے نقش کف نعلین نال زینت بخش کے پاک فرمانون۔

میڈے استاد میڈے پاک سائیں بلکہ میڈا سب کچھ اللہ بھانویں انہاں دے نال واپس آ کے اپنے سارے پاک سجاں دے قلوب ہائے مضطر کوں تسکین عطا فرمانون جہاں کوں اپنے ایں سوہنڑیں چوڑھویں دے چن دے باجھ جگ اندھا نظر آندائے۔

آمین یا رب العالمین

ہجر گزیدہ

مہتاب اذفر

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

حصہ اول

کنٹھا

رموز و کنایات

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندرناں ملاقات

میں شاعر فطرت دا شیدا ہئی دنیا دا واسی
 حسن مناظر ڈیکھن کیتے رہندی نظر پیاسی
 بن سودائی گلیاں گلیاں پھردی روح اداسی
 دنیا دی بے قدری دا نت رہندائے دل ارداسی
 اپنی روح ولچاون کیتے اکثر پھراں اوارا
 دل وچ چین کوں جذب کراں میں سوہنٹراں ڈکھ نظارا

میں دیہاتی ڈکھ مناظر دل وچ راحت پانواں
 وستی وستی پھر کے اپنا وحشی من پرچانواں
 وچ ٹہیاں دے چاندنی رات دی چاندنی وچ کھو جانواں
 سٹ کے باز خیال دا نت نویں مضمون مرانواں
 ہرے بھرے کھیتاں تے اکثر وسدیاں ڈکھ پھنواراں
 جھڑ دیاں گاجاں دے رلے رحمت کوں ہکلاں ماراں

ڈیکھ کے وہندا ندیاں کوں کرے حاصل طبع روانی
 ئیں دے وانگوں عرشوں آندی تھی ہر سوچ دیوانی
 ڈیکھ کے بادل ذہن دا موسم تھی ویندائے اسمانی
 دل دھڑکن کہسار دے میڈی فکر دی ڈیکھ جوانی
 سبزہ زار معطر ڈیکھاں شعر تھیون خوشبوئی
 دل چاہوے این مستی توں نہ آن جگاوم کوئی

ڈیکھ پہاڑ دا سینہ تھریا طاقت دل وچ آوے
 ہر پودے دی زلف معطر نال خرد مہکاوے
 گہری جھیل ہر حشم حور دے وانگوں سحر جگاوے
 نت اے جہیں ماحول توں شاعر ذہنی پیاس بجھاوے
 ڈیکھ مناظر دل دے کن وچ عقل اے راز ڈسایا
 خالق اپنے حسن خیال کوں ہے جیویں شعرایا

ہک ڈینہ میں این شوق دے مارے شہروں تھیم روانہ
 چیتز بہار دے موسم دا ہا ہر انداز سہانہ
 ٹھڈڑی مٹھڑی ہیل دے جھونکے مستانہ مستانہ
 رخساراں تے بوسے ڈیون مستی جوڑ بہانہ
 وچ والاں دے انگلیں پھیرن مست ہوا دیاں ہیلاں
 میڈے ذہن دے صحن اچ اتریاں تھی مخمور دلیلاں

سر چا کے ایویں میں کن ڈٹھا دور کنوں کوہساراں
 جیویں کندھ توں جھاتی پانون ناز بھریاں ٹیاریاں
 پاگل دل کوں آپ دو چھکيا چنیاں ویڑھ بہاراں
 میں ٹریم کہسار دے پاسے وسدیاں ڈکھ پھنواراں
 بدلیاں ایویں کہساراں تے جھک جھک پانی پانون
 نال پیار دے خوش تھی کے جیویں مانواں بال دھنوانون

فجر دا ویلھا پنکھ پکھیرو ہک بے نال کھڑیندے
 تھتہ مار کے چھکن جیویں پئے ہن عید منیندے
 کجے بدلے سبزے تے ہن ایویں جھک جھک ویندے
 گویا خضر کوں ول ول پئے ہن آب حیات پلیندے
 اپنے خیال دے وچ میں ایویں رہیم اگوں تے سردا
 ہک غنڈی تے آن کے چڑھیم ایویں ٹردا ٹردا

میں ڈٹھا ہک وادی وچ ہن ڈاڈھے مست نظارے
 مست چٹاناں دی جھولی وچ آہن مناظر پیارے
 ہا ستھرا ماحول انوں ہن بجلی دے لشکارے
 میں کھڑ کے ہک چوٹی تے ول دید کیتی چودھارے
 میکوں عین چٹان تلے ہک آیا نظر گریڑا
 ڈکھ کے خستہ حال اوندا بہوں تھیم اداسی جیرا

کہیں مفلس دی جھپڑی ہے اے ذہن میکوں سمجھایا
 او کیوں رہندائے ایں جاہ تے اے مسلہ سمجھ نہ آیا
 ہے کیڑھی مجبوری ایں ہے سنج وچ دیرا لایا
 میں تحقیق دی خاطر ٹریم رحم دا گھن سرمایا

کانیاں دی اوں جھپڑی دے میں جسمم آیم نیڑے
 موتیاں وانگوں نظرے میکوں اُتھ کتر بُر دے تریڑے

اندر جسمم جھاتی پائیم ڈٹھم چیز نرالی
 اندر ہک دیوانہ بیٹھائے اوڑھ کے الھی کالی
 وال پریشاں گل وچ کٹھا بیٹھا ہے مچج بالی
 رلی پٹھ وچھائی بیٹھائے خاص ملنگاں والی

میں جھپڑی دے در تے ونج کے آپ سلام ولایا
 میں کن ڈیکھ کے اوں دیوانے مولاً مدد بلایا

نال پیار دے سڈیا میکوں اپنے کولھ قلندر
 پٹھ وچھا کے رلی میکوں آن بلہالیں اندر
 او اخلاص مروت توں ہا ہک معمور سمندر
 او اقلیم فقر دا ہا ہک ڈسدا پاک سکندر

میں پچھیا کیوں وچ سنج بر دے تساں ہے دیرا لایا
 چھوڑ آبادی وچ جنگلاں دے ہے کیں چیز کوں پایا

اوس سمجھایا میگوں اساں ہیں درداں دے ونجارے
 ساڈا وِچ دنیا دے ہوندائے ڈکھاں نال وپارے
 جو دنیا دی بازی جیتے جیتے کے بازی ہارے
 چھوڑ کے اساں دنیا کوں کیتا مرشد نال پیارے
 مرشد نال ہو پیار جیکوں دل کہیں دے نال کیا لاوے
 موت توں عاشق مول نہیں ڈردے کل آندی آج آوے

لکھاں دی اے جھپڑی ساکوں ڈیوے سبق فنا دے
 اساں ابد دے واسی ہیں اے فانی چھوڑ ارادے
 جہاں چوٹ ہے عشق دی کھادی رہندن وات بلا دے
 اے بدبختی دنیا مول نہ جانڑے راز وفا دے
 مرشد جیکوں ترک کرے کیوں طالب او اپناوے
 مرشد پاک طلاق ڈیوے کیوں طالب گل چا لاوے

لکھ سو سال حیاتی ہووے آخر موت ہے آندی
 دھرتی کوں ما دنیا سمجھے اے اولاد کوں کھاندی
 مال اتے اولاد ہے فتنہ سچی گل سچیاں دی
 مولا چھوڑ کے اے طلبیجے نہیں اے گالھ جگاندی
 اے دنیا جائیداد زمیناں دوکھے باز خزانہ
 ہر کہیں اینکوں اپنا جاتا ایں کیتا دیوانہ

ایندا مقصد ساکوں مرشد قصہ کر سمجھایا
 جیویں ترائے بندیاں نے ہا ہک وڈا خزانہ پایا
 ونڈن توں پہلے ہک بندے کوں روٹی کان بھجایا
 اوندے قتل دا ول منصوبہ ونجن دے بعد بنایا
 آکھن اونکوں قتل کروں پچھے ول اے مال ونڈیوں
 آدھو آدھی کر کے اینکوں رل کے امن کریوں

روٹی گھنن گیا جو اوندے ذہن دے وچ گل آئی
 آہی دید خزانے تے روٹی وچ زہر ملائی
 آکھے او ڈو مر ویسین ول کرسی بخت رسائی
 گھن روٹی آیا سنگلتیاں کولھوں ریہا گالھ لکائی
 جاں او آیا سنگلتیاں اونکوں رل مل مار مکایا
 خوش تھی گئے کر قتل اونکوں پر خالق رنگ ڈکھایا

مال ونڈانوں توں پہلے انہاں ورتے چار نوالے
 زہر نے اپنا رنگ ڈکھایا اللہ تیرے حوالے
 اے دھرتی ہے اوہو خزانہ مر گئے چاہن والے
 ایں دولت نے لکھاں کھادن خود اپنے رکھوالے
 دم دے نال ہے دم دنیا دا کیا اعتبار کریوے
 لکھ کھٹیاے اوں جگ تے جیکوں کفن نصیب وی تھیوے

تخت توں دھکا ڈے کے دنیا مٹی نال رلاوے
 عادی نرم گدیلیاں دے اے خاک تے سمہن سکھاوے
 اے دانا سقراطاں کوں چا زہر دے جام پلاوے
 رستم جہیں جی داراں توں چا اپنے پتر مراوے

چڑھدا سورج ڈیکھ کے دنیا اوندے چرن پچیندی
 اے منہ تار سمندراں تے ہے کرم دی واس وسیندی

اے مکار چلاک زنانی ازل کنوں ہرجائی
 کندوں بخت کوں گھن آندی ، نہ کہیں دی پریت نبھائی
 بے مہتا اے کر کے ٹردی ہر دم رہے لجائی
 مرد نویں نت گولے راہوے اڈدے باز پھسائی
 آج جیکیوں سرتاج منے کل ہتھیں دفن کراوے
 روز نویں اے وارث گولے ہر دے ماڑ مکاوے

اہل عقل نے ایندا تتا عشق دی آتش بالی
 اینکوں بھل مرشد کوں پایا کیتی سائیں لچپالی
 آگئے عشق دی وادی وچ او پا کے کفنی کالی
 ہیرے ونڑجے کولیاں دی چا کیتی ترک دلالی
 اے مکار پچھانویں وانگوں بھجدیں ہتھ نہ آوے
 کند ڈے کے جو ٹر پووے اے آپے آن مناوے

مرشدؑ سوہنڑیں کرم کیتا تاں فیض قلندر پایا
 چھوڑ تماشہ دنیا دا سخ بر کوں آن وسایا
 خاک کوں بستر جوڑ ، سرہانڑاں پتھراں دا چا لایا
 پیاس بجھائی چشمیاں توں اے فکر نے گر سکھلایا
 پھل پترے شجراں دے آتش پیٹ دی آن بجھانوں
 ملے رضا جے ایندے بدلے مولاً کرم کمانوں

پاک قلندر دے ہر فقرے دل تے نقش جمایا
 ہر فقرے نے میڈے روح کوں سو سو وار ہلایا
 مدت دا ستا تے نندرایا آن ضمیر جگایا
 تھی خاموش رہیم سب سنو دا لطف کجھ اتجھاں آیا
 عرض کیتم جے اذن ملے تاں روز میں ایویں آنوں
 تیڈے فرمودات کنوں روحانی پیاس بجھانوں

میں دیوانہ شاعر ہاں کجھ فقر دے راز ٹٹولوں
 میں حسبِ توفیق نظر ایں عشق دا رستہ گولوں
 شوق تقاضہ کردائے فقر دا کجھ کشکول پھرولاں
 واجب ہے جے علم سکھن میں آن مسائل چولوں
 دین تے مذہب فقر دا کیا ہے میڈا ذہن سوچیندائے
 ڈیکھ ہر فعل دیوانیاں دا دل بہوں محسوس کریندائے

اِس کیتے میں چاہنداں آ کے راز حقیقی پانواں
 عقلی طور تے ہر گنجلک کوں حل کر کے میں جانواں
 آکھیا میکوں پاک قلندر راز تیکوں سمجھانواں
 لیکن لوڑ ہے ظرف دی پہلے میڈا ظرف ازمانواں
 عرض کیتا میں شاعر ہاں کم ظرف نہ ثابت ہوساں
 حق دا رستہ نظر تاں آوے فوراً آن کھڑوساں

میڈے پاسے دیوانے ہک واری نظر اٹھائی
 آکھے اوکھی منزل ہے ، ہئی جیں جاہ نظر لڑائی
 پیر جمانوناں اِس جاہ اوکھے ہے کافی اونچائی
 جتنی بلندی توں جو ڈٹھا چوٹ اوں اتی پائی
 سوچ کے لہہ اِس واہ دے وِچ ہر قدم اوپڑی کھوہے
 شہو تارے اتھ بڈ مردن کم آندا ظرف دا سوہے

کل آنون دا وعدہ کر کے فوراً تھیم روانہ
 کر ڈتا اوں دیوانے نے جعفر کوں دیوانہ
 پاک قلندر دے کولھوں میں ویندا ہم روزانہ
 میں کیتیاں منظوم اوندیاں کل سوچاں سمجھ خزانہ
 فقر دی میں تے ظاہر ہو گئی جڈاں حقیقت تامہ
 میں ترتیب ڈتا ول آ کے پاک قلندر نامہ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ضر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دادرد

ہک ڈینہ پاک قلندر میکیوں پیار دے نال بلایا
 پچھیا حسب تے نسب میڈا بہوں الفت نال الایا
 میں ڈسیا میں سید ہاں اتے نقوی شرف ہے پایا
 نام محمد جعفر رکھیا کرم سخی فرمایا

پاک قلندر نال اصول دے میکیوں گل سمجھائی
 میڈے سامنے پاک قلندر ستھ انصاف دی پائی

آکھے تیں اے سنیا ہے چا گھر مرشد لٹوایا
 عین نماز دی حالت دے وچ سجدیں سر کٹوایا
 مال اولاد تے جان کوں صدقہ کر کے دین بچایا
 عزت تے ناموس دا پردہ سب قربان کرایا

ثابت کیتا مال اولاد تے جان توں دین ہے پیارا
 عزت تے ناموس توں ودھ کے اے آئین ہے پیارا

یعنی پردے پاک کنوں ودھ دین دی قیمت پائی
 تاہیں وچ سجدے دے سید گردن پاک کٹائی
 دین کوں اتنا قیمتی جاتا نوبت شام دی آئی
 دین بچایا سب کچھ ڈے کے ساکوں گل سمجھائی

خود مظلوم دا قاتل ہو کے جو دیندار سڈاوے
 اوندنا دعویٰ کیوں ہے میکوں کوئی عالم سمجھاوے

ہے ازولوں ملعون کمینہ ایویں بھونک مریندا
 جو مظلوم امام اتے وچ سجدے ستم وسیندا
 جیندے صدقے دا قاتل ہے سدھا جہنم ویندا
 جیندا او صدقہ ہا جو ہے اونکوں قتل کریندا

یعنی دین دے قاتل توڑے ہے دیندار سڈایا
 ثابت ہویا شمر یزید توں اوں ہے قدم ودھایا

دین دی حد جیں قتل کیتی اوں کھلی جہنم پائی
 اوں مظلوم دے قتل کرن توں ہے تکفیر ودھائی
 پردے پاک توں گزر گیا ہے شام دی نوبت آئی
 دین دی حد کوں تروڑن والے شام ہے سین سڈائی

ذہن دے وچ اے سوچ ذرا جیوں دین دا کعبہ ڈھایا
 شمر یزید توں کیوں گھٹ ہے او ملعون دا جایا

اساں قلندر لوکاں دے گل ذہن دے وِچ ہے بہہ گئی
 سین دے شام وِچن کوں کیوں شیعہ قوم ہے سہہ گئی
 جیندا اصل تعلق ہا رت جگر دی اکھیوں وہہ گئی
 دنیا دی سادات ہے کہیں دے متھے لگن دی رہ گئی

واقعہ اے نرواراں دا جے پیش اساڈے آندا
 ہر بندہ ساڈا لوگاں دے وِچ بہن کنوں گھبراندا

ساڈے مستورات جو ایویں وِچ بازار دے ویندے
 کئی پہراں تائیں گلایاں دے وِچ جے ملعون پھریندے
 ساڈے مستورات ایویں تھی قیری پتھر جھلیندے
 شرم کنوں اساں مر ویندے نہ کہیں کوں منہ ڈکھلیندے

آپ جتی احساس اساں نہیں بنتِ نبی دا کیتا
 کوئی احساس زمانے تے نہیں سین دی دھی دا کیتا

ورنہ شیعہ قوم کڈاہیں خوشی نہ مول کریندی
 رو رو کے اے مر ویندی نہ جیون دا ناں چیندی
 جنگلاں دو منہ کر ویندی نہ کہیں کوں منہ ڈکھلیندی
 اساں دیوانیاں کوں جعفر ہے ایہا گالھ رویندی

پردے پاک دے درد بھلا کے اساں ہیں عید منیندے
 جد اطہر دے بھل صدے ہیں ہر دم عیش کریندے

جیندے پچھوں سنجاپے اوندی ذات اساں نہ جاتی
 دین کوں قتل کریندیں اپنی کیتی صرف حیاتی
 جیندے ناں دی عظمت توں ہے اساں سیادت پاتی
 اوندنا کوئی احساس نہیں ول کتھ رہ گئی ساداتی

ما پیو دا جو قدر نہ جانے کیوں اولاد سڈائے
 او اولاد زمانے تے جے عاق نہیں تاں کیا اے

جد دے خون وسارے جیڑھی اوں اولاد تے لعنت
 جو ناموس دا درد بھلے اوں بے بنیاد تے لعنت
 جیڑھے محسن کش ہونون انہاں کل افراد تے لعنت
 او فرعون دے بچڑے ہن ہر ذی الاوتاد تے لعنت

درد ایہو ہا جیڑھے ساکوں جنگلیں آن رلایا
 چھوڑ آبادی وچ سنج بر دے اساں ہے دیرا لایا

جڈاں دا ترک وطن کوں کیتا پاک علیٰ دے جائے
 اساں وی چھوڑ آبادیاں ڈتیاں بن وچ دیرے لائے
 درد دے پہلو مرشد ساکوں رو رو کے سمجھائے
 سڑ جاوے او اکھ جو زینت سمجھ کے سرمہ پائے

وال پریشاں سین کیتے جییں ڈینہ دے وچ صحرا دے
 سڑ جاوے جو سیندھ سنوارے ایں منظر دے بعدے

جیس ڈینہ دا فرمان سنایا کربل سین دے جائے
 ٹھنڈا پانی پیندے ویلے میکوں یاد رکھائے
 چنگے کھانوں پیوں توں ہن تاہوں اسوں دل چائے
 موت توں بچن دے کیتے ساکوں مرشد پاک ڈسائے
 اصغر پاک دی امڑی دھپ تے زندگی پاک نبھائی
 ساکوں گالھ وفا دی بی بی عمل دے نال ڈسائی

جیس حالت دا وچ کربل دے قاسم سہرا پایا
 ہا ہک رات دی بنی تے یک لخت رنڈیا آیا
 بعد اوندے جو شادی سترے مرشد حکم سنایا
 اوں قاسم دی پاک امڑی کوں بچڑا یاد ڈیوایا
 رووے خون امام زمانہ کرے زمانہ شادی
 لعنت اے جہیں شادی تے جو نہیں اے گالھ وفا دی

اہل شریعت اہل درد تے لکھ پئے فتوے لانون
 درد دے راز کہیں ظاہر بین دیاں نظراں کیوں پانون
 جے تائیں درد نہ ہووے دل وچ راز سمجھ نہ آنون
 درد ہے ملدا تڈاں جڈاں خود کرم سخی فرمانون
 اپنے موئے تے شادی دی تاریخ ہے جگ بدلیندا
 آل دے گھر ہے ظاہری غم ہے جگ شادی ستریندا

دنیا وچ مشہور ہے اے ہے آہدا ہر سیاناں
 دشمن مرے تے خوشی نہ کریئے جہاں وی مر جاناں
 سجن دی موت تے خوشی جو کردائے ہے بد بخت ایاناں
 سین دے گھر وچ سوگ ہووے کرے خوشی حرام دا داناں
 نہیں مناسب آل دا گھر ہووے مدتاں توں ویرانے
 ویڑھا اپنا بشر وساوے بھل کے کل نقصانے

درد ہے ہوندا نال الفت دے گل ہے سمجھ ایج آندی
 جتنا گھاٹا پیار ہوسی نہ مکسی حد درداں دی
 درد ہے ساڈا جگر جلایا کئی شے مول نہ بھاندی
 درد بناں ہے بندہ کافر نہیں کئی گالھ جگاندی
 ست سالاں تائیں جہاں نے اپنے چلبے اگ نہ پائی
 ہے این درد دے صدے ساڈی زندگی ساڑ مکائی

مومن دیاں نہیں ذاتی غمیاں نہ ہن خوشیاں ذاتی
 غمی خوشی ہے مولا دی گر کیتی وقف حیاتی
 دنیا دی سادات نہیں خود اپنی قدر سنجاتی
 رل کے نال اے غیراں دے بٹڑ ویندن لات مناتی
 غم شامل ہے فطرت وچ اے فطرت مسخ نہ ہووے
 مر ویندائے او بال جیڑھا نہ جمدیں آن کے رووے

فقر ہے دین حقیقت دا جیندی درداں وِچ گزرا نے
 درد دے باجھ بے درد بشر نہ بندہ نہ حیوانے
 ما پیو مرے تے خوشی نہیں کردا جگ دا ہر انسانے
 شیعہ قوم کوں کیوں بھل ویندائے مرشد دا نقصانے
 مرشد رووے غیبت وِچ تے خوشی غلام مناوے
 نمک حرام غلام ہے او نہ تابعدار سڈاوے

خوشیاں آن حلال کر لسی آپ حسن دا جایا
 ورنہ خوشی حرام ہوے ساکوں مرشد حکم سنایا
 جہاں کتاباں رٹیاں ہن نہیں سمجھ دے وِچ اے آیا
 درد حقیقی دین ہے ساکوں مرشد پاک ڈسایا
 وقت توں پہلے خوشی منانوں جو ملعون دے بچے
 آبدن غیر دی شادی تے کھڑا احمق یارا نچے

جعفر ہرم منگیں دعائیں مرشد دا گھر وسے
 چاہے جگ برباد ہووے پر اے گھر اطہر وسے
 خون نہ رووے دنیا تے میڈی سین دا دلبر وسے
 آ عباس تے عون و محمد قاسم اکبر وسے
 گھن آسن خود ایں دنیا تے مولا راج خوشی دا
 فقر دے وِچ توں رکھیں جعفر اے پر درد عقیدہ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دی ستھ

ہک ڈینہ قلندر کوں ڈٹھم چپ چپ ہے خاموش ہے
 سوچن دے وچ مصروف ہے سوچاں دے وچ روپوش ہے
 لگدائے ایویں اوکوں نہ کجھ جیندے جہاں دا ہوش ہے
 ہے ذہن وچ ہل چل مچی لیکن ہمہ تن گوش ہے
 پچھیا اے میں کیوں ہے قلندر آج تیڈا متھے تے ہتھ
 آکھیس اے شاعر توں چا بھن میڈیاں انہاں سوچاں دی ستھ

میں سوچ کے ادھا تھیاں ایں گالھ وچ کیڑھا ہے وٹ
 آوے دا آوا پھٹ گئے چھٹی ہے کہیں ملاں دی سٹ
 باطل نے ہے ونز تن سٹی اسلام دے مقصد دی کھٹ
 قصے نبیاں دے ڈٹھم لیکن سمجھ آیا نہ ڈٹ
 اسلام دا ٹھکيا ہویا اتجھاں اپٹھا بیڑ ہے
 سوچاں دے جالے دے وچوں نکلن دی ڈسدا گیڑ ہے

بیٹھا سچینداں وِچ ایہو سوچاں دی ٹھنڈی ہیل دے
 قابیل ہن دشمن تھئے جاں وقت دے ہانبل دے
 ہن بیگناہ کسدے پئے فرزند اسرائیل دے
 موسیٰ تاں ہا تابوت وِچ لڑھدا آیا وِچ نیل دے
 فرعون دی ماڑی تلے تابوت آ کے کھڑ گیا
 کندھل اتے ہک ہا شجر اوں نال آ کے اڑ گیا

فرعون دی زوجہ ڈٹھا تابوت کوں رکیا ہویا
 تابوت تے چھاں دے کیتے ڈٹھس شجر جھکیا ہویا
 آکھے پتہ لگدا نہیں کیا راز ہے لکیا ہویا
 پانی وچوں تابوت کوں کڈھیا تاں ہا سکیا ہویا
 جاں کھولیس ڈٹھس جو وِچ تابوت دے ہک بال ہے
 ہسی انگوٹھا منہ دے وِچ یوسف توں ودھ اقبال ہے

سوچن لگی اے کون ہے کیویں اے محو خواب ہے
 زلفاں دی ٹھنڈی چھاں تلے رخ صورت مہتاب ہے
 چھوٹے جیہیں بھر بھیاندا خم ہک حسن دا محراب ہے
 جھولی دے وِچ پالیس تکھے ممتا دے رکھ آداب ہے
 کیتیاں نبی کلکاریاں آغوش کوں گرما گیا
 موسیٰ دی معصومی اتے بے ساختہ پیار آ گیا

فرعون دی زوجہ نے ول کٹھیاں کیتیاں کئی دایاں
 ایندی رضاعت دے کیتے کئی دایاں منگوائیاں
 موسیٰ کوں پالن دے کیتے کئی عورتاں سڈوائیاں
 موسیٰ کوں ڈدھ ڈیون کیتے لکھاں مرضع آئیاں

فرعون دی زوجہ کوں تاں ایں گالھ دی پووے نہ سدھ
 توڑے جو ہا کم سن نبی پیتا نہ کہیں دائی دا ڈدھ

ول شہر ڈسدائے مصر دا ہر ہک نظر کوں چھک ہے
 یوسف دے ڈیکھن دے کیتے ہر دل کوں ڈاڈھی سک ہے
 کوٹھیاں اتے مخلوق ہے جمعے دا بدھیا دک ہے
 ہک ہے ضعیفہ شہر وچ ہک نال بیٹھی ہک ہے

گھوڑا گزرنائے شہر توں اج حسن دے سلطان دا
 مخلوق دیاں بلکن اکھیں ڈیکھوں ہا چن کنعان دا

اتنے تائیں اوں حسن دے سلطان دی آمد تھئی
 اوہ حسن دی کھمن لگی ہر دل دی دھڑکن رک گئی
 ہر بد نظر چندھیا گئی لیکن ضعیفہ اٹھ پئی
 یوسف دا رستہ روک کے چہرے دو بس ڈہدی رہی

یوسف نے پچھیا کون ہیں کیا نام ہئی جلدی ڈسا
 کیوں روکیائی رستہ میڈا ایں گالھ دا مطلب ہے کیا

اوں مسکرا کے آکھیا صدقے ہاں اوندی شان توں
 پاکاں کوں ڈیندائے شاہیاں جو کھس کے نافرمان توں
 بڑیائے عزیز مصر جو وکدا آیا کنعان توں
 ڈیوے غلاماں کوں جو دھج صدقے ہاں اوں رحمان توں

یوسف نے ہس کے آکھیا کیا توں زلیخا تاں نہویں
 آکھے کیوں ایں آہدا نہویں میری او شیدا تاں نہویں

آکھے اوہا ہاں میں جیندا آج سر تیڈے تے تاج ہے
 میں گر گیاں پستی دے وچ حاصل تیکوں معراج ہے
 بڑیائیں عزیز مصر توں دنیا میڈی تاراج ہے
 جیندا ہانویں محتاج توں آج او تیڈی محتاج ہے

معانی ڈسا کیوں منگاں الزام جو میں لایا ہا
 دعوت ڈتی ہم فسق دی دل جیل وی بھجوا یا ہا

تیڈے ایں رخ دے خال توں کونین صدقے تھی ونجے
 ڈیکھے جو تیکوں سبب دی جا ہتھ اوند ا کٹوی ونجے
 تیڈے اتے کر کے نظر مر مر کے بندہ جی ونجے
 ممکن نہیں انسان دل جذبات دا گھٹ پی ونجے

اے ٹھیک ہے یوسف میڈا اوں وقت چیتا گرد ہا
 لیکن حقیقت اے وی ہے شوہر میڈا نامرد ہا

ڈہدی ہے ول میڈی نظر ہک ازلی پردہ دار ہے
 عصمت دے وچ بے مثل ہے تقدیس دی مہکار ہے
 بیٹھی ہے ہک وٹڑ دے تلے صلوات دا رٹکار ہے
 جبریل پر کنج کے کھڑائے ادباں دی اے سرکار ہے

پئی دید جاں جبریل تے بے ساختہ گھبرا گئی
 توڑے فرشتائے ، غیر ہے ، اے سوچ کے گھبرا گئی

جبریل جھک کے آکھیا خالق دا اے فرمان ہے
 تیکوں عطا کرنائے خدا ہک تحفہ مرجان ہے
 جیڑھا مسیح وقت ہے قدرت دا جو برہان
 ہر چیز تے قادر ہے او رب جلی رحمان ہے

نوں گھنٹیاں دے وچ اوں ٹہنی دے اتے گل کھل گیا
 قدرت ڈکھایا معجزہ مریم کوں پچڑا مل گیا

عیسیٰ دی ماں حیران ہی کھلسی ایویں دنیا دنی
 دل وچ سوچیندی رہ گئی ہوسی ایویں طعنے زنی
 شادی تاں تھئی نہیں بن گئیاں بن گھوٹ دے کیویں بنی
 ول چپ دے روزے دی اتھاں مریم نے چا منت منی

مریم دل اپنے لعل کوں چایا تاں شرماندیں ہوئیں
 عیسیٰ کوں گھن کے قوم وچ آئی تاں گھبرانیں ہوئیں

لوکاں نے آ کے ویڑھیا آکھن اے مریم کیا کیتائے
 ہارون دے تئیں نام کوں دنیا اتے رسوا کیتائے
 تئیں نال اپنی قوم دے مریم وڈا دکھا کیتائے
 مریم نے دل وچ آکھیا خالق نے اے پیدا کیتائے
 تقدیس دی دیوی ایویں چپ چاپ سنڑدی رہ گئی
 چپ کر کے اپنی اپنی قوم دی طعنہ زنی کوں سہہ گئی

آکھیں اشارے نال ول پچھو میڈے ایں لعل توں
 سبھ کجھ ڈسا ڈیسی ایہو واقف ہے اے ہر حال توں
 سارے یہودی چھہہ گئے کیویں پچھوں ایں بال توں
 پینگھے وچوں آئی صدا ڈرو نہ قیل و قال توں
 میں ہک خدا دا عبد ہاں انجیل گھن آیا ہاں میں
 خالق دا ہاں میں ہک نبی مبعوث فرمایا ہاں میں

آہدن مسیح دے وقت نہا کوئی جائز دا اسلام کوں
 بے پیو دے تہوں پیدا کیتا خالق اول ذی اکرام کوں
 کیویں میں سچ سمجھاں بھلا ملاں دے کہیں الزام کوں
 سمجھا نہیں جو اَنَابَنَّ عَبْدَ الْمُطَلِّبِ دے نام کوں
 زوجہ ہر ہک مرسل دی ہے خالق دی اکھ وچ محترم
 مس غیر کر سنگدا نہیں ہو جے نبی دا کوئی حرم

عیسیٰ اجاں ڈو ڈینہ دا ہا کیتس نبوت چا عطا
 تے پورے چالہی سال تاں ساڈا نبی رلدا رہیا
 موسیٰ نے کہیں دائی دا ڈدھ پیدا تھیس پیتا نہا
 خود مادر موسیٰ نے اپنے لعل کوں ہا پالیا
 چیتے کوں کئی چکر آندن کہیں گالھ دی پووے نہ سدھ
 ساڈے نبیٰ دائی حلیمہ دا کیویں پیتا ہا ڈدھ

کرنی زلیخا نے جو ہئی یوسف نبی دی زوجگی
 شوہر اوندا نامرد ہو تدبیر اے خالق کیتی
 سرور دے کل حرماں دی تاں ایسی آہی شادی تھی
 شادی توں پہلے ہر حرم ڈھی ہوئی ہئی بیوگی
 ہے ہر سیانے دے اگوں میڈیاں انہاں سوچاں دی ستھ
 ساڈے نبیٰ دے نال کیا کیتا ہے اے خالق نے ہتھ

ڈسو ایندے معیار کوں خالق گھٹیندا ہا کیویں
 اوندا جے اے معیار ہا جگ توں ودھیندا ہے کیویں
 کل انبیا دا فخر خود خالق سڈیندا ہا کیویں
 ناں رکھ کے سرتاج رسل اعلیٰ بنڑیندا ہا کیویں
 کہیں دی نبی جتنی ایندی عزت جے نہیں کیتی خدا
 حیران ہا کیویں ہوسی ساڈا اے فخر الانبیا

افسوس ہے دنیا نے کیوں رولا مچایائے جانڑ کے
 عالم تو اعلیٰ ذات دا رتبہ گھٹایائے جانڑ کے
 جیردھا ہے سرتاج رسل اوں کوں گرایائے جانڑ کے
 جعفر دے ایں سلطان دا رتبہ لکایائے جانڑ کے
 بس دھوڑ مٹی کر ڈتن سارے حقائق دین دے
 کل لوک تھی عاشق گنیں باطل دی وجدی بین دے

نہ داد دنیا نہ دنیا دی جاہ منگدا ہاں
 قدم قدم تے ہاں عاصی پناہ منگدا ہاں
 فقط جناب دی خدمت ہے عرض باقر دا
 کمیں تہاڈے جو آنون او ساہ منگدا ہاں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دیاں بھارتاں

ہک روز قلندر نے کیتی پیش ضیافت
 جنگل دے اوں پھل گھن کے ڈتی چا میکوں دعوت
 کھا پی کے جاں حاصل تھی ڈوہاں کوں فراغت
 پاتی چا قلندر نے اگوں میڈے بھارت
 آکھے ایں بھارت کوں کئی ڈینہ توں سچینداں
 وچ سوچ دے وٹ پھیر ہے بہ عقل وچینداں

کیا سوچاں جو ہن سوچاں دے چوگرد اندھارے
 ہک کالے سیاہ کوٹ دی ہر سمت دیوارے
 اندھیاں دے وانگوں عقل مریندی ہے ٹھارے
 سدھ پوندی نہیں کنتے ڈلاہ کنتے ڈنہارے
 اے عقل دے پکھڑوں دی وی پرواز دی جاہ نہیں
 چیتا پیا چکراندائے جو سجدہ کوئی راہ نہیں

بلدا ہويا صحرا ہے اتے گرم هوا ہے
 سنگلاخ چٹاناں دی بڑی سخت فضا ہے
 معصوم ہے ہک بال جو دھرتی تے پیا ہے
 ہے پیاس دی شدت تے نہ پانی دا پتا ہے
 ہک زوجہ نبی دی ہے ودی بانڑ مریندی
 کہیں ویلے صفا کہیں ویلے مروا دو ہے ویندی

معصوم نبی ترہہ کنوں گریہ کیتا یکدم
 کھریاں دے وچوں پھٹ پیا ہک چشمہ زمزم
 او چشمہ رحمت ہويا محبوب دو عالم
 رحمت دا نکال اوں کنوں وھندا رہیا ہردم
 امڑی جاں ڈٹھا چشمہ ابلدا نظر آیا
 پتھر دے وچوں پانی نکلدا نظر آیا

کہیں جاہ تے گویندی جو پئی میگھ ملہاری
 آسماں تے چمکن لگی بدلاں دی کناری
 ڈکھن دیاں مٹھیاں ہیلاں اتوں ابر بہاری
 کچلے جہیں جھڑ انہاں توں برسات وی جاری
 شیرن دیاں انوں تاناں تے بدلاں دیاں او بانڈاں
 سر دیاں انوں ساٹاں انوں کھمن دیاں او ڈانڈاں

آہدا ہے اے جگ میگھ ملہاری دا اثر ہے
 اے جھڑاتے کن براتے واچھڑ دی جو لہر ہے
 جھڑ عاشق ہے ایں راگ تے دنیا کوں خبر ہے
 ایں راگ دا گانوں وی ریاضت دا ہنر ہے
 جییں ویلے وی شیرن ہے ایہیں راگ کوں گاندا
 اے سچ ہے جو ایں راگ تے جھڑ بھج کے ہے آندا

☆ سید شیر شاہ مشہور زاکر بہن اور انہاں دے راگ میگھ ملہار گانوں تے بارش تھیوں دے اج وی عینی شاہد موجود ہن

حیران تھیداں سن کے میں کربل دی کہانی
 پیاسہ علیٰ اصغر ہا میڈی سین دا جانی
 ہا پیاس توں بے چین جو او یوسف ثانی
 رخ اپنا نہ کیوں موڑیا دریا دی روانی
 کیوں پھٹیا نہ دھرتی دے وچوں چشمہ زمزم
 کیوں پیاسہ ٹریا دنیا توں سلطان دو عالم

پیاسہ رہے مخدوم تاں برسات نہ وٹھی
 ہر سین ہئی مغموم تاں برسات نہ وٹھی
 روندنا رہیا معصوم تاں برسات نہ وٹھی
 کسدا رہیا مظلوم تاں برسات نہ وٹھی

کیا میگھ ملہاری جتی انہاں دا اثر نہا
 ہن آپ پیاسے یا ایہو آندا ہنر نہا

بئی بھارت!

ول سوچ نے رخ اپنا ہے بئی سمت ولایا
انگریزاں کوں ہک شخص نے اعجاز ڈکھایا
وچ لوہے دی ہک بھٹی دے بھانہڑ چا لوایا
ڈڈھ سو توں وی چا درجہ حرارت دا ودھایا

بھٹی دے وچ او کپڑیاں سمیت آن کے وڑ گئے
کئی منٹ مسلسل وچ اوں بھانہڑ دے او کھڑ گئے

کپڑے وی نہیں سڑدے تے اوندنا جسم نہیں جلدنا
مخلوق سڈیندی ہے نہیں باہر نکلدنا
ہر پاسوں توڑے بھاہ دا ہے بھانہڑ پیا بلدا
خوش بیٹھا ہے او ایں جو ذرہ بھر نہیں بلدا
آہن ایندے کولھوں کہیں آیت دا عمل ہے
بھاہ کچھ نہیں آہدی جو ریاضت دا اے پھل ہے

بئی سوچ!

بے پاسوں میکوں ڈسدا ہے ہک بھاہ دا سمندر
لکڑیاں دا ہے چرڑاٹ جہنم اوندے اندر
شعلیاں دے طمانچیاں توں فضا کنبدی ہے تھر تھر
ملکوت وی ساہ جھنڈ کے کھڑے ڈہدن اے منظر

نمرود ہے ازمانوناں آج رب جلی کوں
وچ بھاہ دے اوں سٹناں ہے آج اللہ دے نبی کوں

مجھے دی نہیں واہ جو پوندی نہیں دھر دھر
 نمرود وڈا خوش ہے محلات دے اندر
 فرعون کوں آہدا ہے توں ڈیکھ اگ دا سمندر
 ماڑی توں ڈٹھا آن کے جسم انہاں منظر
 بس ظلم بھری پینگھ کوں جھوٹا جڈاں ملیا
 نمرود دو ڈٹھا تے خلیل اوں ویلے کھلیا

اوں ویلے اے خالق دی ندا آئی جو اے ناز
 وچ اگ دے جڈاں آوے میڈا دوست میڈا یار
 اے آتش نمرود بٹریں نقشہ گلزار
 بردا دا ہووی حکم خبردار خبردار
 ہر سرڈی ہوئی شاخ تے پھل پھل نظر آنون
 انداز یکے باغ بہشتی دے ڈکھانوں

بئی سوچ!

ہن ڈسدیاں بے پاسوں وی خلقت دیاں ہاٹھاں
 ماتم دا سبدھ جوڑیائے اے وقت دے راٹھاں
 ہک چری دے وچ ہن کئی منڈھیاں تے چڑاٹھاں
 ہن بھاہ دے دھڑے جیویں سمندر دیاں ٹھاٹھاں
 مخلوق پئی ہے ڈھکدی جو ہے ماہ محرم
 ہن آہدے جو اج بھاہ دے اتے تھیونائے ماتم

بے پاسوں نظردن میکوں مولا دے عزادار
 ہتھ وچ ہے علم پاک تے نعریاں دا ہے کڑکار
 کپڑے ہن کالے اتے ماتم کیتے تیار
 چہریاں تے پریشانی دے ڈسدے نہیں آثار

وچ سینے دے کئی درد دے طوفان عیاں ہن
 اکھیں کنوں ہنجواں دیاں کئی سیڑھاں رواں ہن

ہر کہیں دیاں ہونٹاں توں کئی وین سنیدن
 وچ بھاہ دے جاں ٹردن تاں ویندے پیر پوریندن
 بلدے ہوئے انگارے یکے پانی ویندن تھیندن
 نہیں پیر اے سڑدے تے نہ کپڑے وی جلیندن

سارے کھڑے آہدن جو ایہو عشق دا ہے کم
 بھاہ کجھ نہیں آہدی جو ہے مظلوم دا ماتم

اکھیں دے اگوں پھردی ہے ول شامِ غریباں
 خیمیاں دے اتوں تار ہے بھانہڑ اتے دھواں
 وچ خیمیاں دے ڈسدائے میکوں ٹھردا ہویا قرآں
 اے ڈکھ کے ہے عقل میڈی ششدر و حیراں

میں سوچ رہیاں عقل نے اے راز نہیں پایا
 شبیرؐ دا خیمہ کیوں آتش نے ٹھرایا

خالق دی ندا کیوں نہ اے آئی جو خبردار
 خیمن اے نبی زادی دے توں ڈیکھ ذرا نار
 کیوں شامِ غریباں کوں نہ آتش تھئی گلزار
 آیت دے عمل جتنا ناہی آل دا معیار
 خود جیندے عزا داراں تے ٹھر ویندی ہے آتش
 کیوں اوندیاں خیمیاں توں گزر ویندی ہے آتش
 ہی سوچ!

ول ڈسدا ہے ہک جاہ اتے کفار دا جھمگٹ
 کٹھے میکوں ڈسدن یکے کفار دے لمب لٹ
 اللہ دا نبی بیٹھا ہے وٹیاں دی ہے بٹ بٹ
 لگدا نہیں پتہ کیڑھا نبی نال نہیں وٹ
 کلہا ہے نبی کہیں کوں اے احساس نہیں تھیندا
 وچ پتھراں دے اللہ دا نبی ویندائے پوریندا

کفار دیاں جھولیاں دے وٹے جڈاں مک گئے
 ول ظلم کرن کولھوں او کفار وی رک گئے
 وچ پتھراں دے ڈھیراں دے نبی اللہ دا لک گئے
 اے ڈیکھ کے ساہ عالم ملکوت دا سک گئے
 نازل تھیا جبریل تے پتھراں کو ہٹایا
 کن زخم گئے پر جڈاں جبریل نے لایا

بی سوچ!

ول ڈسدا ہے میکیوں جو ہے محمود دا لشکر
 ہن نال او لشکر دے مسلمان بہادر
 ویڑھیا ہے انہاں آن کے ہک ہندو دا مندر
 در تروڑ کے داخل تھئے مندر دے او اندر
 پتھر دے کئی بت تاں خدا بن کے کھڑے ہن
 کئی ہیرے اتے لعل ہر ہک بت تے جڑے ہن

ہک بت دے اگوں بیٹھا ہے ہک ہندو پجاری
 خاموش تے چپ چاپ ہے سکتہ ہسی طاری
 ہک فوجی نے تلوار اوندے سر تے جاں ماری
 تلوار وی ترٹ گئی تے لگی ضرب نہ کاری
 حیران تھئے سارے جو اے کون بشر ہے
 تلوار دا جیوں شخص تے تھیدا نہ اثر ہے
 ہر فوجی نے تلوار اوندے سر تے چلائی
 ترلے کیتے مخلوق مگر ضرب نہ آئی
 اے ڈیکھ کے حیرت تھئی لشکر دی سوائی
 حیران تھئے سارے سمجھ گالھ نہ آئی

آکھن لگے پچھ گچھ تاں کروں راز تاں پھولوں
 گھن آئے اونکوں فوجی پچھے محمود دے کولھوں

محمود نے پچھیا تاں اوں بس اتنا ڈسایا
 ویہہ سال ہے میں سر اگوں این بت دے جھکایا
 این واسطے ہنڑ جسم تے کوئی زخم نہیں آیا
 پتھر دی عبادت میکوں پتھر ہے بنڑایا
 تلوار دے حملے دا اثر ہو نہیں سنگدا
 اے میڈی ریاضت ہے جو ہن زخم نہیں لگدا
 ہی سوچ!

ول ڈسدا ہے سید کوں پئے قتل کریندن
 تھیندا نہیں اثر توڑے جو چاقو او چلیندن
 بندوقاں وی کولھوں ہنے ول پئے مریندن
 گولی نہیں اثر کردی او چارے پئے لیندن
 دشمن دی ہے کوشش جو اینکوں قتل کرتے
 ہر شے بے اثر ہے کیوں سید کوں مرتے

ہک بڈھڑے ڈتی ہکل نہ این مغز کھپاؤ
 پہلے ایندے ڈولے دا چا تعویذ لہاؤ
 تعویذ دی برکت ہے اے گولی نہ ونجاؤ
 تعویذ نجیسی توڑے توپاں وی چلاؤ
 آہدن اے ہے نوروز کوں تعویذ لکھیندا
 کہیں شے دا اثر ول نہیں بندے اتے تھیندا

سوچاں دی ایہیں بھیڑ دے وچ عقل ونجی گئے
 اے فکر دا ہاتھی میڈے چیتے کوں وی پی گئے
 حیران ہاں کیا سارے زمانے کوں اے تھی گئے
 حیرت ہے جو مخلوق دا چیتا کیوں چٹی گئے
 پتھر دا صنم پوجو تاں پتھر چا بڑاوے
 جبریل کوں رب بھیجے نبیاں کوں بچاوے
 کیوں ڈاہویں دے ڈینہ کوئی فرشتہ نہا آیا
 شبیرؑ کوں کیوں رب دی عبادت نہ بچایا
 کیوں اے جیہاں تعویذ نہ خالق نے بھجایا
 تعویذ ایہو جائزدا نہا سینؑ دا جایا
 تعویذ دے وچ پایا ہا آیت دے متن کوں
 قرآن دا کیا علم ناہی سینؑ دے چن کوں

اکھیں دے اگوں پھردی ہے میڈے شبِ ہجرت
 کفار دا ہے ویڑھ ہے محصور نبوت
 سرتاجِ رسل کیتی جاں قرآن دی تلاوت
 تھی ختم گئی کافراں دیاں اکھیں دی رویت
 اندھے تھے کفار ہک آیت دے اثر توں
 محفوظ نبیؑ رہ گیا لوگاں دی نظر توں

کفار دیاں اکھیں کنوں غائب تھیا سرور
 حیران تھیا ڈکھ کے کفار دا لشکر
 ڈھدیں ہوئیں تبدیل تھیا اے جیہاں منظر
 نظریا نہ نبی کہیں کوں وی اوں ویڑھ دے اندر
 آہن ایویں مٹھ مٹی دی سرور نے سٹی ہئی
 مخلوق نہ سرور کوں تاہیں ڈکھ سنگی ہئی
 ہی سوچ!

عیسیٰ کوں یہودی جڈاں گولن لگے سارے
 پھاسی تے چڑھانوں دے کریندے رہے چارے
 ملدے رہے عیسیٰ کوں وی اللہ دے اشارے
 غیبت کیتی اختیار ول اللہ دے پیارے
 وقت اوکھا جڈاں حضرت عیسیٰ اتے آیا
 اللہ دی مشیت اونکوں نظراں توں لکایا
 ڈھدی رہی مخلوق نظر عیسیٰ نہ آئے
 قدرت نے زمانے کوں اے اعجاز ڈکھائے
 مریم دے پسر دے چا خدا رتے ودھائے
 لاتدرک الابصار دے مطلب چا ڈسائے
 اللہ دی قدرت دے کیڑھے پچھدے ہو لیکھے
 او ہر کوں کھڑا ڈکھے کوئی اونکوں نہ ڈکھے

بی سوچ!

ول سوچ دیاں اکھیں نے اے منظر ہے چرایا
انگلیڈ دی حکومت ہے وڈا سادھو سڈایا
تھکڑیاں چا لائیاں تے اونکوں جیل بھجایا
وچ جیل دے آیا تاں نہ سادھو نظر آیا
حیران تھئے ڈیکھ کے سائنس دے پجاری
اکھیں کوں چا مندیریا ہے اوں شاکھا دے مداری
ایں گالھ کوں سچا ہے زمانہ وی منیدیا
تصدیق ہے ایں گالھ دی جگ سارا کریندا
آہن جو او ٹوپی چا سلیمانی ہا پیندا
تھی غیب ہا دنیا دیاں نظراں توں او ویندا
لیکن ایں میڈی سوچ تاں ہی جاہ تے لڑی ہے
جیندے اگوں ہک راز دی دیوار کھڑی ہے

جادو دے اثر نال وی لک ویندا ہے بندہ
آیت دے ثمر نال وی لک ویندا ہے بندہ
خالق دے امر نال وی لک ویندا ہے بندہ
ٹوپی دے ہنر نال وی لک ویندا ہے بندہ
قرآن دا کیا علم ناہی آل نبی کوں
با پردہ کیوں ڈسدے رہے قوم شقی کوں

جعفرؑ جے کہیں عقل دے وچ راز اے آنون
 کہیں شخص دیاں سوچاں جے ایہیں راز کون پانوں
 اے مصلحتاں آ کے ذرا میکوں ڈسانوں
 ایں فکر دی گجنگ توں میکوں آ کے چھڑانوں
 ورنہ میڈیاں سوچاں دے تاں اوسان خطا ہن
 حیراں ہے میڈی عقل جو وٹ پھیر اے کیا ہن

اچا مقصد والا مینار سلامت ہووی
 اپنا دُربار اے دُربار سلامت ہووی
 سوہنڑیں نعلین کون دھیا نہ کڈاہیں آوی
 پاک دستار دی ہر تار سلامت ہووی

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندردی سائنس

ہک روز قلندر پاک میکیوں ہک گالھ نویں چا سنوئی
کر پیش تضاد حقائق دے خود عقل میڈی چا الجھائی
اسلام دے سائنس دی ضد ڈس کے ہک ہور حقیقت فرمائی
کجھ ترجمے پڑھ قرآن دے میڈی سوچ دی بھتری بھرکائی

آکھے شاعر توں کجھ عقل لڑا بہوں عرصے توں میں سوچ رہیاں
ہر فیصلہ غلط لکھیدا ہے نت ذہن دی تختی پوچ رہیاں

اسلامی حقائق سنوڈا ہاں ول سائنس دے چکر ڈہدا ہاں
انوں کفر کون میں سرگرم عمل اسلام کون نگر ڈہدا ہاں
ملاں دے دلائل سنوڈا ہاں ول کفر دے مکر ڈہدا ہاں
اسلام دے نال ہر موڑ اتے میں سائنس دی نگر ڈہدا ہاں

اسلام اتنا محدود تھیائے ہنڑ ڈسدا خاص مسیتی ہے
ناں تنگ نظری دا دین ہوئیائے ملاں دی خاص پلیتی ہے

لا يعلم ما فى الارحام اے پڑھ پڑھ کے سیندائے دنیا کوں
 ہے علم شکم دا خالق کوں ودھ چڑھ کے ڈسیندائے دنیا کوں
 توحید دے علم کوں گھٹ ڈس کے چا فول بنڑیندائے دنیا کوں
 کر اے دعوے اسلام اتے الٹا اے ہسیندائے دنیا کوں
 وچ پیٹ دے بچی ہے یا بچہ نہیں کوئی شخص ڈسا سنگدا
 بس خالق کوں ہے علم ایندا اے راز کوئی نہیں پا سنگدا

کوئی ایں اجہل کوں سمجھاوے پئی سائنس راز کھلیدی ہے
 سکریگ نال اے شکم دے وچ بچی بچہ ڈکھلیدی ہے
 بیالیزر نال شعاع سٹ کے اے جنس وی پئی بدلیدی ہے
 وچ شکم دے نال شعاعیں دے پئی دھی کوں پتر بنڑیندی ہے
 کتھ رہ گیا علم ارحام والا ایں اوں توں قدم ودھایا ہے
 جو ایں خالق دا کم جاتا او سائنس کر ڈکھلایا ہے

بیا کر کے انجکشن عورتاں کوں پئی حاملہ سائنس کریندی ہے
 مقدار سپرم دی سیٹ کر کے پہلے چا جنس ڈسیندی ہے
 منشا دے مطابق بچیاں کوں اے پیدا کر ڈکھلیدی ہے
 جیس رنگ دا بچہ ما آکھے اوں رنگ دا پئی جویندی ہے
 قرآن ایہو کجھ آہدا ہے یا ایندا محض قیاس ہے اے
 قرآن دا ایہو دعویٰ ہے یا ملاں دی بکواس ہے اے

آیت جو یازل غیث دی ہے ملاں جو سنڑیندائے لوگاں کوں
 نہیں علم کہیں کو بارش دا ول ول اے ڈسیندائے لوگاں کوں
 قرآن دی خود تشریح کر کے قائل چا کریندائے لوگاں کوں
 اے آلِ نبی تے ہٹ کر کے ہک ڈھاک مریندائے لوگاں کوں
 ایں بد بختے کڈھ عقلے کوں کوئی آکھے سائنس دو کجھ ڈیکھے
 نہ دین دا ستیا ناس کرے پہلے اے بجھارت بجھ ڈیکھے

ہنڑ نال اے بیرومیٹر دے سائنس ہر گالھ ڈسیندی ہے
 اے مینہ جھڑ نال اندھاری دا پہلے اظہار کریندی ہے
 بدلاں دے اتے پوڈرسٹ کے اے خود بارش وسویندی ہے
 اے سائنس ہر اپنے دعوے کوں خود سچا کر ڈکھلیندی ہے
 سائنس ہتھیار دے نال ولا وِچ بھاہ دے برف جما ڈیوے
 قطبین دی برف دے ڈھیراں وِچ بھاہ دے بھانہڑ بھڑکا ڈیوے

ہک موسیٰ بم ایجاد تھیائے جیڑھا بدلاں کوں سڈوا ڈیندائے
 جتھاں بارش دا امکان نہ ہو اتھاں بارش او وسوا ڈیندائے
 جتھاں چاہے بجلی ڈھہہ پووے جتھاں چاہے برف جما ڈیندائے
 جتھوں چاہوے گھاٹیاں بدلاں کوں ہک پل وِچ آپ بھجا ڈیندائے
 فصلاں دی ترقی دے کیئے وِچ مینہ دے کھاد وی رل گئی ہے
 قرآن دا ایہو دعویٰ ہا یا عقل ملاں دی ہل گئی ہے

بم سٹ کے عین سمندراں وچ پانی کوں بھاپ بنڑا ڈیوے
 اوں بھاپ دے بدل بنڑا کے ول جتھاں آکھوے منگوا ڈیوے
 ہووے جے ننانواں بدلاں وچ اے ملک توں باہر بھجا ڈیوے
 جو آکھے ملاں کر ڈیوے کوڑے کوں توڑ پچا ڈیوے
 کتھ رہ گیا علم او بارش دا کن ملاں دی بکواس گئی
 سائنس دی ترقی ملاں دے کر علم دا ستیا ناس گئی

تکھی و یسیت ایں ملاں نے ہک خالق پاک ڈسایا ہے
 مارن تے جیوانون دا کم ایں خالق دے ذمے لایا ہے
 سائنس نے وی او معراج کیتائے چڑیاں توں باز مرایا ہے
 ملاں دے ایں ہر ہک دعوے کوں خود جھوٹا کر ڈکھلایا ہے
 ترائے ڈینہ دے مردہ لوگاں کوں روح پھوک کے زندہ کر ڈیوے
 آپریشن کر کے مردیاں دا منہ موت دا تھندا کر ڈیوے

انسان دے جسم دی رت کڈھ کے محفوظ فرج ایچ رکھ چھوڑے
 انسان تے چھا جاں موت ونجے کئی سال پیا جو رہ توڑے
 جس وقت وی سائنس چاہندی ہے پچھاں تے حیاتی ول موڑے
 ملاں دے حقائق ایں گل تے اس وقت لگے آنون پوڑے
 ایں حال دے وچ اے رکھ سنگدن اٹھ سال دا توڑے بال ہووے
 ویہہ سال دے بعد جے ول اٹھے اوہا عمر اوندی اٹھ سال ہووے

جکیوں علم غیب اے آہدے ہن اے اوندی حدتوں ٹپ گئی ہے
 سٹیلائٹ لنک او کم کیتن تکفیر کتاباں ٹھپ گئی ہے
 لکھ میل تائیں خود ڈیکھن دیاں اے ساریاں رمزاں نپ گئی ہے
 ملاں دی عقل اے وہم یکے قرآن دے سرتے تھپ گئی ہے
 ٹی وی دے ذریعے میلاں تائیں خود ڈیکھے نال ڈکھا ڈیوے
 جکیوں علم غیب اے آہدا ہے اوندی ہر پسی کڑکا ڈیوے

حیران ہاں میں ایں ملاں تے قرآن کوں کیا سمجھیندا ہے
 کیوں رات ڈینہاں اسلام تے اے اوہام دی بیل چڑھیندا ہے
 تیرہاں سو سال ہنٹر گزر گنن لیکاں تے بیت وسیندا ہے
 توہین ہے علم وحدت دی جو اے تبلیغ کریندا ہے
 اینکوں آکھ ڈیو توں آل اتے کچھے بے علمی دے فتوے لا
 قرآن کتاباں کل چا کے ذرا اے او جھڑتوں جھاگ ڈکھا

اے نہیں مندا جو آل نبی شجراں توں گالھ کرا سنگن
 اے نیو سائنسٹ دو ڈیکھے چا ایندا ہر دعویٰ جھٹلا سنگن
 سیلوانیڈ دیاں چھوٹیاں پتیاں کوں کئی گھنٹے او بلوا سنگن
 اے ریڈیو ٹی وی واجیاں تے ایندا لہجہ خود سنوا سنگن
 ایں ٹیپ ریکارڈر دے اندر آج ہر آواز مقید ہے
 نہ ٹیپ کراما کاتب ہے اے ٹیپ ولی نہ سید ہے

ٹیکنالوجی دی ہر حرکت جے عقل کرے سمجھا ڈیسی
 ایجاد دی دنیا چا ڈیکھے کئی معجزے او ڈکھلا ڈیسی
 کئی گالھ کریسی تاں اونکوں او رائٹر توں لکھوا ڈیسی
 او کوئی تحریر اگر لکھسی کل پرزیاں توں سنوا ڈیسی

بک بولی وِچ جے گالھ ہووے کئی بولیاں وِچ سمجھا ڈیوے
 اے گالھ کریسی اردو وِچ او انگلش وِچ سنوا ڈیوے

جذبات تے دین دیاں کل گالھیں اے دل دے ذمے لا ڈیندائے
 خالق کوں علم صدور دا ہے اتوں اے آیت سنوا ڈیندائے
 ہوندے دل اندھے ہن لوکاں دے قرآن دے وِچ ڈکھلا ڈیندائے
 اے دینی سوچ بچاراں دا دل کوں مرکز بنڑوا ڈیندائے
 اے سرجری توں ناواقف ہے پئی سائنس چکر چلیندی ہے
 اے جوڑ مشینی دل آپوں پئی مردہ لوک جویندی ہے

جذبات اول ویلے کیوں راہندن جڈاں بن مانس دا دل ہووے
 انسانی سوچ دا عمل ہوندا تے توڑے دل حیوان دا چل پووے
 کیوں سوچ دے وِچ نہیں فرق آندا کیوں بندہ فکر توں بہرہ رووے
 کیوں کر کے فکر جہنم دی منہ نال نہنوں دے بہرہ دھووے

جڈاں ربڑ دا دل ہے لگ ویندا اوندی ہر بک سوچ ہے کیوں رہندی
 او ہے انس محبت دے رشتے ربڑ دی ہے دلڑی کیوں چاہندی

اے آلِ محمدؐ دی عظمت اتے شان کوں کیویں پا سنگدن
 اے صرف انہاں دی عظمت دی احادیث تے فتوے لا سنگدن
 بھن تروڑ آیات کوں صرف اپنے ادراک تے فٹ فرما سنگدن
 یا قوم دی جیب تراشی توں اے فرضی درس چلا سنگدن
 ایویں لائٹریں مارعبائیں دیاں وچ درساں دے کڈھ گھنڈ بہدن
 شیخاں کوں جے سیدنا آکھو دیوس دے پچڑے پھنڈ بہدن

پچھو آلِ دی قدرت جے کر اے بکدا ہے او نہیں پھر دے
 اے آہدا ہے او جے پھر دے وچ کر بل دے توڑے کجھ کر دے
 اے جہیں بکواس کریندیں ہونیں اے ظالم رب توں نہیں ڈردے
 ہتھ مار حیا کوں اے ظالم اے سائنس جتی وی نہیں پھر دے
 ایجاد دے ایں میدان دے وچ اے ڈیکھے سائنس دی جدت کوں
 چا اے جہیں بم ایجاد کیتن چا کیتائے قید قیامت کوں

جے آکھو سائنس ہے کیا آہدی اے آہدائے علم دی ہے برکت ہے
 اے سارے کم ہک علم دے ہن اے علم کوں حاصل قدرت ہے
 چلو ٹھیک ہے علم اے کم کیتن اے سائنس علم دی حکمت ہے
 کیا علم سائنس دی حکمت توں ناواقف علم نبوت ہے
 اے کلی علم دے شہر کنوں ایں سائنس کوں ودھ سمجھیندا ہے
 اسلام دا دعوے دار کیویں ملاں ملعون سڈیندا ہے

اے آل کوں قادر نہیں مندا ہک سائنس دان کوں من بیٹھا
 تھی نور خدا دا خود منکر قادر شیطان کوں من بیٹھا
 اے علم نبی توں تھی منکر علم انسان کوں من بیٹھا
 توحید دے کم وچ اے شامل ناطق حیوان کوں من بیٹھا
 ہے عقل کنوں ہتھ ننگ ایندا یا آل دے نال عناد ہسی
 یا چیتے توں ہتھ دھو بیٹھائے یا دل وچ ہور فساد ہسی

ہنڑ انشاء اللہ وقت آ گئے اے جھگڑے چھیرے مک ویسن
 ہنڑ بدل عذاب دے ہر ملاں ملعون دے سرتے ڈھک ویسن
 سزہ جالحق دیاں حق گاجاں ساہ ہر ملعون دے سک ویسن
 نہ علمی تبحر کم آسی اے شیخیاں شوخیاں لک ویسن
 جعفر دی دعا کم آندی ہے کرار دا پچو آندا ہے
 ہر کفر دے کوہڑے کوپر توں اے علم دا پٹکا ڈھندا ہے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دی عزاداری

میں پچھیا قلندر توں عزاداری دے بارے
نت فتوے سنیدن ساکوں ملاں بہوں سارے
ڈٹ چیندن انہاں دے چاکئی عقل دے مارے
اکھیاں توں قلندر دے لڑھے نیر ہزارے

آکھیا اے قلندر نے جو ہے درد سہی دین
خاموش ہے ایں جاہ تے شریعت دا وی آئین

ماتم توں رکیندن تاں فقط شمر دے جائے
نہیں درد کڈی ظالماں دے قلب نے پائے
ماتم دے کیتے عقل دے انصاف دی جائے
فتوے جیڑھے لیندن کیا ایندا نام وفائے

معمور ہے مومن دا جو دل درد دے نالے
اللہ دی وی گزران ہے ایں درد وچالے

کر دید تھئی سرور کونین دی رحلت
 اصحاب صفہ کھول ڈتی درد دی حکمت
 پتھر مارے سر وچ جڈاں طاری تھئی رقت
 ہن نیڑے او ستر دے جھاں پائی شہادت
 اے درد ہا دل دا جیس اثر اپنا ڈکھایا
 پروانیاں کوں درد جگر مار مکھایا

ول شامِ غریباں دا ہے منظر نظر آندا
 حرماں دے مصائب دا اے غم دل کوں ہے کھاندا
 ہر وین سیندائے میکوں مظلوم دے ناں دا
 بہوں اوکھا لتھا گھوڑے توں سلطان جہاں دا
 ناموس نبی کیتا ہا ایں شان دا ماتم
 کونین تے طاری ہويا بک درد دا عالم

چہرے تے جو ماتم کیتا خود سین دی جانی
 محسوس کیتا صدمے جتی چوٹ نہیں آئی
 پتھر ہتھیں گھن گھن کے ضرب سرتے جو لائی
 سر پاک ہويا زخمی جو ایں ضرب لگائی
 ماتم دا اے انداز ساکوں سین ڈسایا
 پہلے ہا لہو سین نے ماتم تے وہایا

ماتم دا جواز اَج جو گولیندا ہے زمانہ
 ہے سارا اے بے درد زمانے دا بہانہ
 جو کر کے ڈکھاوے ساکوں احمد دا گھرانہ
 انصاف طلب کردا ہے ایں گل دا دیوانہ
 کیا آہدی ہے غیرت جو ودا مسئلہ پچھیجے
 ملاں جے نہ آکھن تاں اے ماتم نہ کرتجے

ہے شمر دی اولاد جو اے سن کے پچاوے
 ماتم کیتے مسئلہ جو پچھن کہیں توں وی جاوے
 سینیئں تاں ہا ماتم کیتا اے جان بچاوے
 ظالم ہے نہ احساس جیکوں سین دا آوے
 کل درد دے اظہار دا انداز ہے ماتم
 ظالم اتے مظلوم دا ہک راز ہے ماتم

میں پچھیا کہ اتنا جے تساں وی ہو منیندے
 ول کیوں تساں نہیں مجلس و ماتم اتے ویندے
 اوں آکھیا ذاکر ساڈے ہن زخم ڈکھیندے
 سینیئں دے اے ہن نام سٹیجاں اتے چیندے
 ناں چانوںے سینیئں دے سٹیجاں تے سر عام
 آداب دیاں نظراں وچ اے ہن کفر دے اقدام

میں آکھیا ہے تذکرہ مریم دا جو آیا
 مریم دا ہے ناں خالق عالم نے اٹھایا
 اوں آکھیا اے راز تیڈی عقل نہیں پایا
 اوں چایا ہے ناں اوندہ جیں خود اونکوں بنڑایا
 تحقیق اے وی کر جو ہے مریم دا ایہو ناں
 یا اوندے لقب نال کیتائے یاد اوں یزداں

مریم تاں اے ہک مادر عیسیٰ دا لقب ہے
 قرآن کوں ایں سین دی عصمت دا ادب ہے
 آیا ہے لقب ایندا ادب اصل سبب ہے
 سینیں دا جو ناں چاوے ڈسو کتنا غضب ہے
 لیکن نہ سمجھسیں جو مراتب دا اے وٹ ہے
 جو شان ہے مریم دا او فضلہ توں وی گھٹ ہے

دل توں نہ دعا پہلے نبیاں دی بھلانویں
 ناہن جو میڈے آقا دی امت دے وی سانویں
 ہن کردے دعا ساڈی خدا شان ودھانویں
 وچ امت سرتاج رسل دے چا اٹھانویں
 بیدار تھیون بخت دعا نال جے کل دے
 ہوسن او نبی امتی سرتاج رسل دے

منگیاں تاں ہوسن حضرت مریم نے دعائیں
 منظور چا کر میڈی دعا دہر دا سائیں
 توں اخروی آقا چا ساڈے رتے ودھائیں
 وِچ امت سرتاج رسل دے چا اٹھائیں
 ہو آلِ محمد دی کیویں شان دا اظہار
 امت دے برابر ہوسی مریم دا تاں معیار

کتھ مریم و سارا تے کتھاں سین دی جانی
 کیوں سین دی عظمت ہے زمانے نے بھلائی
 سینیں دا جنیں ناں چایا اوں تکفیر کمانی
 ناں چا کے سر عام مصیبت چا ودھائی
 وِچ آندی ہے مجلس دے جاں کرار دی پیاری
 ناں سن کے ہے آ ویندی اولکوں یاد کچاہری

کیا حق ہے کہیں کوں جو او ناں حرماں دے چاوے
 ول عصر دے سجاد کوں نت خون رواوے
 کہیں سین دی عظمت دا وی احساس نہ آوے
 ظالم تے شقی ہے جیڑھا عظمت اے بھلاوے
 بے غیرتی کوئی اپنی چا ڈکھلاوے تاں مناں
 وِچ لوکاں دے ما بھین دا ناں چاوے تاں مناں

کیوں آپ توں گھٹ جاتا ہے سب بختِ نبیؐ کوں
 نہیں آپ جتی سمجھیا کرارِ دی دھی کوں
 سمجھاوے کوئی ونج کے اوں بد بختِ شقی کوں
 کیوں خون رویندا ہے او اولادِ علیؑ کوں
 نادان تے جاہل دی معافی دی اے جا ہے
 لیکن اے سمجھ دار کیتے عینِ خطا ہے

اے گالھ ڈسائی ہے ساکوں دہر دے سائیں
 ابرار دے حسنت مقرب دیاں خطائیں
 ہن عقل تے ملدیاں اے سزائیں تے جزائیں
 ہن اہلِ معارف توں سدا دور بلائیں
 عرفان دے ہر موڑ تے نقطے چا ڈسائے
 چا ازلی خطاکاراں دے معیار ودھائے

ملاں تاں عزاداری دا قائل ہے نہ ہا اے
 ابلیس دا اے بھگوا ہے ملاں دی قبا اے
 در اصل جے ڈیکھو تاں ہے مادرِ دی خطا اے
 قائم توں رکیندا ہے جو ہے ابنِ زنا اے
 آہدائے جے کوئی مظلوم کوں رووے تاں او رووے
 ماتم کرے اتنا جو کوئی تکلیف نہ ہووے

قائل ہے جے ماتم دا تاں زنجیر چلاوے
 سٹ دور عبائیں ذرا وِچِ حلقے دے آوے
 چاقو یا چھری مارے اتے خون وھاوے
 ورنہ اے عزادار نہ دنیا تے سڈاوے
 تقریر دے وِچِ حق دا علم چا کے نکلدائے
 ماتم دا گھنو نام تاں ہر گل تے وپھلدائے

اے خون عزادار دا ہے نجس ڈسیندا
 ہر روز اے ابلیس ہے اے فتوے سنیندا
 نہیں تھیندی نماز اوندی جو ہے خون وپیندا
 ممبر دے اتے چڑھ کے ہے بکواس کریندا
 ناں سینیں دے بہہ عام سٹیجاں اتے چیندائے
 اے آل توں ودھ اپنے فضائل چا سنیندائے

میں پچھیا جو اے نام جے چانون دی خطا ہے
 کئی نص وی ہے موجود تاں او میکوں ڈسا ہے
 آکھیا اے قلندر اے ذرا فکر دی جا ہے
 ہوندی نہ جے نص ایندی ادب ول وی بجا ہے
 موجود ہے نص ایندی تیکوں کھول سنانواں
 میں ناخ تاریخ دے ابواب ڈکھانواں

خط بھیجیا ہا ابن مظاهر دے جو نانویں
 لکھیا ہا میڈا ویر توں آنویں یا نہ آنویں
 اے خط ہے نبی زادی دا کہیں کوں نہ ڈکھانویں
 غیراں دے اگوں نام توں سینیں دا نہ چانویں
 آداب دی دنیا دا جے باشندہ ہے انسان
 اے نام نہ چانوں دے کیتے نص ہے اے فرماں

جاں شام دے وچ قافلہ سادات دا آیا
 ممبر تے شقی نام جڈاں سین دا چایا
 ناموس محمد کوں ہا این گالھ روایا
 فضہ دو ڈٹھا سین نے اے رو کے الایا
 ہر گالھ توں ودھ اجڑی کوں ہا صدمہ بھرا دا
 این نام چوبکن دا مگر غم ہے زیادا

ترتجھی ہے اے نص قافلہ جاں شام توں آیا
 ڈیون آئی پرچانوی عابد کوں رعایا
 کہیں پچھیا جو ہے خون کیڑھی گل نے روایا
 فرمایا جو ہے شام میڈا درد ودھایا
 بھل گئے میکوں اس وقت تاں پردے وی لٹیندے
 جس وقت سنے سین دے میں نام چویندے

ہتھ اپنے ذرا ہاں تے کوئی لا کے ڈکھاوے
 ناں کوئی کہیں شخص دی ما بھین دا چاوے
 لوکاں دے اگوں نام چوتجے تاں پچاوے
 اینوں جو پچاوے تاں بے غیرت او سڈاوے
 نام عورتاں دے ووٹاں دے وچ وی نہیں لکھیندے
 دستور ہے شریفاں دا کڈاہیں نام نہیں چیندے

اوں آکھیا ناں چا کے وضاحت ہے کریندی
 رشتے دے جتانوں اتے پہچان ہے تھیندی
 ناں چاؤ توڑے ول وی وضاحت ہے لوڑیندی
 عظمت دے مصائب دی ہے پہچان ڈسیندی
 معصومہ قم سین دا نہیں نام چویندا
 بن نام دے اوں سین دا کیا ذکر نہیں تھیندا

ایں واسطے واجب ہے جو ایں نام نہ چاؤ
 جتھ ناں دی ضرورت ہے اتھاں رشتہ جتاؤ
 شبیر دی ہمیشہ ہے دنیا کوں ڈساؤ
 آداب کوں قائم رکھو عظمت وی بچاؤ
 الفاظ کوں وی حفظ مراتب دا رہے دھیان
 انسان نفع چاہندیں نہ ونڑجے ایویں نقصان

ناموس تے عزت ہے جیڑھی ذات توں واری
 عظمت ہے اوندی کیوں زمانے چا وساری
 بے ادبی دی گھل گئی ہے زمانے تے اندھاری
 ملعون ازل ملاں دی کیتی ہے اے ساری
 آدابِ مجالس نہیں جیں جگ کوں ڈسائے
 وٹرجی ہے جہنم ایویں ایں شمر دے جائے

میں آکھیا ملاں اے زمانے کوں ڈسیندن
 وِج ذکر دے سینیں دے جیڑھے نام چھپیندن
 او ذکر چھپیندن تے حقائق کوں مٹیندن
 سینیں دے مصائب اتے پردہ اوہے ڈیندن
 وِج واقعے دے سینیں دے جے نام نہ چانوں
 ہے ذکر کیڑھی سین دا کیا جگ کوں ڈسانوں

افسوس انہاں دا ہے جیڑھا اپنا سڈیندائے
 ول نام او سینیں دا سٹیجاں اتے چیندائے
 ایں ذکر کوں او پیشہ معاشی وی بٹھیندائے
 فیساں وی مکیندا ہے تے اے ذکر وچیندائے
 حیدار تے بانی کوں وی احساس نہیں تھیندا
 ایں ذکر کوں وی پیسے دی ترکڑی تے تلیندا

آج شیعیان دا تاں مجلس و ماتم وی ہے رسی
 کوئی درد نہیں عشرہ محرم وی ہے رسی
 نہیں روح عزاداری تے اکھ نم وی ہے رسی
 ایں آخری تابوت دا ہر کم وی ہے رسی
 اے ڈیکھ کے دل ڈکھدا ہے منگدا ہاں دعائیں
 اے عرض کرینداں جو توں آ ڈکھیاں دا سائیں

لا ظلم دے ماحول دے وچ عدل دا کنڈا
 کر عدل زمانے تے چا کڈھ ظلم دا کنڈا
 احساس دے وچ چھدا ہے عصیان دا کنڈا
 ڈے تیغ دی جھنب تروڑ ایں عصیان دا کنڈا
 نت کفر دی درسالھ تے ہے خلق دا متھا
 تکفیر گڑیندی پئی ہے حالات دا ہتھا

اسلامی حقائق دی کپاہ پئی ہے چنچیدی
 اسلام دی آج بیل پئی ہے موڑی تھڈیندی
 ہر پاسوں پئی ہے کفر دی ہک نہر کھٹیندی
 وچ کعبے دے بت رکھ کے عبادت پئی ہے تھیندی
 دنیا دی مثال ہے جو کڈاہیں آن نہ بنے
 باطل دے ہنڑوں پٹھ ہن اسلام دے چنے

جعفرؑ انہاں شعیاء کوں ہدایت کرے مولاً
 ول روح عزاداری عنایت کرے مولاً
 توفیق ڈیوے حق دی اے رحمت کرے مولاً
 ہر ملاں دے سر قائم قیامت کرے مولاً

حیدار عزاداری دے آداب کوں سمجھن

ایں دور دے ہر ظلم دے گرداب کوں سمجھن

ولا دا خالق ولا عطا کر
 اکھیں کوں پیہم حیا عطا کر
 نمک تہاڈی جو کھاندائے باقر
 ہمیشہ ہونویں وفا عطا کر

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دا صبر

پچھیا میں قلندر توں ریاضت جو کریندن
 در در اتے پنن اتے گالھیں وی جھلیندن
 کئی طنز کریندن اتے طعنے وی مریندن
 حیران تھیداں ڈکھ کے اے کیوں پچیندن
 فرمایا قلندر جو ہے اے صبر دی برکت
 وچ فقر دے ہے صبر دی بہوں سخت ضرورت

مومن دے کیتے صبر ہے ایمان دا ہک کوٹ
 ملدی نہیں بے صبری دی مومن کوں کڈاہیں چھوٹ
 ایمان دا پھل پکدا ہے ایں صبر دی گھن اوٹ
 پھردیں ہوئیں سہہ وخنجنی ہے ہر درد بھری چوٹ
 پھردیں ہوئیں کرے ٹالا اے ہے صبر دا معنی
 دنیا تے پھرو کوں شریف آہدائے زمانہ

دنیا اتے اے صبر وڈا اوکھا نظر دائے
 ٹالا نہیں کریندا جیڑھا جیں موقعے تے پھر دائے
 دنیا تے اوہو صبر کریندائے جیڑھا ڈردائے
 لکے دا نہیں صبر اوندنا جیڑھا خوف توں کردائے

ہے لطف جو ہر اپنے بیگانے دی وی سہناں
 ول الٹا دعا ڈیونی خاموش وی رہناں

ہر موڑ بشر کیتے ہے صبراں دا انوکھا
 مشکل ہے توڑے صبر ہے مومن کیتے سوکھا
 مقصد تے نگاہ ہووے تاں رہندا نہیں اوکھا
 ڈیندا نہیں ول نفس وی انسان کوں دوکھا
 جو شخص وی خود اپنی چا پہچان کریندائے
 صبر اوندے کیتے رب وڈا آسان کریندائے

میں صبر دے میدان دے وچ فکر بھجائی
 پرلی کندھی ایندی نہ خرد گول ڈکھائی
 ایں صبر دے وچ ڈھی نییاں دی کمائی
 ہر جاہ تے گئی چھوڑ ساکوں عقل نبھائی
 میں صبر گولیندا رہیاں تاریخ اٹھا کے
 ماضی دے ہر ہک صبر کوں ڈٹھا ہے نجھا کے

میں اپنی حقیقت تے جڈاں دید بھنوینداں
 میں عقل دے کن کھول کے اے گالھ ڈسینداں
 من اپنے دے در کھول کے انصاف کرینداں
 پستی تے بلندی دے یکے سین ڈکھینداں
 میں کون ہاں میں کیا ہاں میں خود کون وی سنجاناں
 یا جیندے پچھوں چاواں اوندی ذات نہ جانڑاں

میں کتھ تے کتھاں او جھاں کونین بنائی
 ملکوت جھاں دی سدا نعلین اٹھائی
 خالق نے خدائی ہے جھاں کیتے سجائی
 عظمت جھاں دراں تے کریندی ہے گدائی
 کل شان و شرف نت جھاں درساہلاں تے جھکن
 کل مرتبے آ کے جھاں جتیاں اتے مکدن

میں انہاں کون وی صبر کریندا ہویا ڈٹھائے
 مقصد دے کیتے ظلم اٹھیندا ہویا ڈٹھائے
 خود قوم توں پتھر وی جھلیندا ہویا ڈٹھائے
 کم ذاتاں کون وٹے وی مریندا ہویا ڈٹھائے
 پتھراں دے وچالے میں ڈٹھے نوح کون پوریندا
 پھردیں ہوئیں سب کجھ اے ڈٹھائے صبر وی تھیندا

نوں صدیاں مسلسل رہی اے ظلم دی کڑکٹ
 پوشاک لہو نال وی ہوندی رہی تربٹ
 ہٹ ویندا ریہا ظلم ایں مظلوم کوں کٹ کٹ
 رک ویندی ہے دھڑکن اتے نبضاں وی وُنجن چھٹ
 ساہ قوم دا ایں ظلم تے سکدا ہویا ڈٹھائے
 وِچ پتھراں دے مظلوم کوں کدا ہویا ڈٹھائے

لیکن انہاں ہونٹاں تے رہیاں گرم دعائیں
 پتھراں دے مقابل رہیاں نت نرم دعائیں
 بے شرماں دیاں اکھیں کوں ڈٹی شرم دعائیں
 امت دیاں جفائیں دا رکھیا بھرم دعائیں
 بخشش دا سنیہا ڈتا ظلماں دی ادا تے
 احسان دے جھڑ چاڑھ ڈتے جور و جفا تے
 بیاصبر!

ول صبر تے رحمت دا ڈٹھائے میں اے نظارا
 توحید دی منزل دا حسین قطبی ستارا
 خالق دے کل اوصاف ثبوتی دا منارا
 افلاک دی تخلیق دا مقصود او پیارا
 بازار دے ہک موڑ کنوں روز گزردائے
 رخ پاک تے رحمت دا کوئی لشکار نظر دائے

عورت ہے ایسے موڑتے نت راہ بھلیندی
 کل گھر دا بہار آ کے ہے سرور تے سٹیندی
 گستاخی وی ہے شان رسالت تے کریندی
 اتھ ظلم اتے صبر کوں رحمت ہے تلیندی

سہندن جو ہے اے صبر ، دعا ہے جو کرم ہے
 عورت دا اے ہک ڈینہ دا نہیں روز دا کم ہے

آج ول ہے او بازار تے او موڑ او جا ہے
 اے مقصد لولاک دے ہر روز دا راہے
 ہر ذرہ ہے صلوات کشا شان اے کیا ہے
 کہیں شے کوں گولیندی گویا سرور دی نگاہ ہے

اول جاہ توں پئی ہے رحمت دارین گزردی
 دیوار اتے پر اوہا عورت نہیں نظر دی

سرکار نے پچھیا جو ہے کن گئی آج او عورت
 جو پیش کریندی ہئی میکوں ظلم دی دعوت
 کہیں عرض کیتا ٹھیک نہیں اوندی طبعیت
 فرمایا جو لازم ہے کروں جل کے عیادت

اس شان نے کونین کوں گرویدہ بنایا
 احسان کیتے اتنے جو بس کلمہ پڑھایا

بیاضبر

ول ڈہداں اے میں شہر مدینے دی گلی ہے
تے سامنے شبیر دا فرزند علی ہے
آثار ضعیفی دے مگر شان جلی ہے
اللہ ہے ولی ایندا اے اللہ دا ولی ہے

ہک شام دا وسدا پیا گستاخی کریندائے
دشنام پیا آقا دی جد پاک کوں ڈیندائے

خاموش کھڑا سزودا ہے مدت دا آزاری
کونین کوں ایں ظلم تے سکتہ ہويا طاری
بکواس دی چا گھولی اوں ملعون اندھاری
چپ چاپ تے خاموش ہے ڈکھیاں دا مہاری

بکواس کوں جس وقت اوں ملعون مکایا
سجاد نے سر زانو اتوں اپنا اٹھایا

فرمایا توں حلے توں ہیں پردیسی نظردا
ممکن ہے جو واقف نہ ہونویں توں ایں شہر دا
مہمان توں تھی ساڈا جو ماندا ہے سفر دا
خدمت وی کریاں تیڈی میں جو وی ہاں پھردا

کھانویں اتے پیویں اتھاں چنتا ہے نہ ڈر ہے
گھبرانویں نہ اے شخص تیڈا اپنا اے گھر ہے

واپس ہونوی ونبخاں تاں ڈیواں زادِ سفر وی
 ہووی نہ سواری تاں پچانواں تیکوں گھر وی
 آرام چا کر ہوئی تھکاوٹ دا اثر وی
 کجھ ملسی سکوں رات بیا تھسی بسر وی
 ایں صبر اتے رحمت دارین توں صدقے
 لکھ جان تیڈی ذات دی نعلین توں صدقے

اے سوچ کے ول آپ دو ہیں دید کریندے
 اوں ذات دے سگ ہیں اساں دنیا تے سڈیندے
 جاں ذہن دے وچ ہیں اساں معیار تلیندے
 کھل ہس کے ہر ہک ظلم ول ایں جگ دا ہیں چیندے
 اوں ذات توں ودھ نال اساڈے نہیں تھیندی
 عزت وی ہے جیں ذات توں قربان کریندی

رکھ دید مقاصد تے مظالم ہیں اٹھیندے
 اے واقعے کہیں وقت نہیں دل توں بھلیندے
 طعنے وی جھلیندے ہیں تے پتھر وی جھلیندے
 بھل آپ کوں آقا کوں ہیں چا یاد کریندے
 جعفرؑ ول ایہو صبر تاں اوکھا نہیں رہندا
 مولاً توں مدد منگ کے بشر درد ہے سہندا

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

نفسِ امارہ

میں پچھیا اے پاک قلندر اصل دے وِچ انسان ہے کیا
 کیوں نفسِ امارہ آہن میکوں راز اے کھول ڈسا
 اوں ڈسیا ہے روح جدا تے عقل جدا تے نفس جدا
 روح یا نفس کوں انساں آکھن جاندے نہیں کل لوک بجا
 روح یا نفس یا عقل حقیقت وِچ ہرگز انسان نہیں
 لیکن انہاں دا خود انسان کنوں دکھرا وجدان نہیں

اے انسان دی ذات کنوں خود خارج دیاں اشیاء کوئے نہیں
 انہاں تے انسان دے وِچ ول اصلی فرق ذرا کوئے نہیں
 اے خود عین انسان وی ہن انسان توں مول جدا کوئے نہیں
 غیر یا عین جے ہک سمجھو تاں ہک دی گالھ بجا کوئے نہیں
 بندہ آہدائے میڈی عقل ہے میڈی روح یا نفس و نظر
 اصل مضاف ہے کون ایندی نہیں خود انسان کوں آپ خبر

غور کرن تے سوچن دے وِچ حل اے مسئلہ تھیندا ہے
 آپ مضاف تے آپ مضاف الیہ بندہ سڈویندا ہے
 نفس وی خود تے روح وی خود ہے عقل وی آپ سڈیندا ہے
 غیر وی خود ہے عین وی خود ہے راز نہ اے سمجھیندا ہے
 روپ سروپ تے عقل و روح ہے یا ہے نفس یا فکر و نظر
 انہاں دے کھیڑے جوں وڑیے ول لبھدا نہیں خود آپ بشر

جسم طلسمی وادی ہے چیندے وِچ ہر شے موجود وی ہے
 اتھ ایلینس دا مسکن وی ہے آپ اتھاں معبود وی ہے
 وِچ ایندے ہے جنت، کوثر، دوزخ، شعلے، دود وی ہے
 ساجد وی ہے سجدہ وی ہے آپ اتھاں معبود وی ہے
 جیہیں خود اپنا آپ سجاتا اپنے رب کوں پیندا ہے
 اوندہ رب خود اپنے رب دے نال اونکوں ملویندا ہے

ظاہر دے وِچ ایس قرآن دے معنی لکھاں ہزاراں ہن
 لیکن ایندے باطن دے وِچ کئی لکھاں دیواراں ہن
 ظاہری مطلب اہل ظواہر کوں ڈتے سرکاراں ہن
 باطن والے مطلب دیاں لیکن خاموش بہاراں ہن
 ظاہری مطلب چھوڑ کے ساکوں مرشد گل سمجھائی ہے
 مرشد پاک نے کرم چا کیتا سمجھ حقیقت آئی ہے

جو آدم ابلیس دا قصہ خود قرآن سنایا ہے
 اوں قصے دا مطلب ساکوں مرشد پاک ڈسایا ہے
 ابوالبشر کوں خالق اپنی صورت نال بنایا ہے
 ایں قصے دے نال اساکوں راز سخی فرمایا ہے

آدم دی تخلیق دا خالق صفتاں وچ اظہار کیتا
 طینت ڈیکھ کے آدم دی ہر صفت بہوں اصرار کیتا

☆ فان الله خلق آدم على صورته

بت آدم دا جوڑ کے خالق وکھرا شان ڈکھایا ہا
 آدم دیاں کل صفتاں کوں کر وکھرا دور کھڑایا ہا
 کل ملکوتی صفتاں کوں سجدے دا حکم سنایا ہا
 عقل و فہم تمیز ادراک نے سر تسلیم جھکایا ہا

اتھاں نفخت فیہہ من روحی دا ہا فرمان تھیا
 اپنی روح قدسی دا ہا ابوالبشر تے دان تھیا

جڈاں او روح قدسی یکدم وچ آدم دے آئی ہئی
 کل ملکوتی صفتاں نے فوراً چا جبین جھکائی ہئی
 لیکن نفسِ امارہ نے ناریت چا ڈکھلائی ہئی
 وڈا بول ہا خَيْرٌ مِنْهُ اوندی سزا ایں پائی ہئی

اربعہ عناصر دی آتش توں ایں نے جسم جو پایا ہا
 ایں خواہش شہوانی تاہوں من نار سنوایا ہا

حکم تھا خالق دا تیں کیوں کیتی نا فرمائی ہے
 ایں آدم کوں جوڑن والا نور میڈا ربانی ہے
 میڈے ہتھاں بنایا اینکوں تیڈی گل نفسانی ہے
 کبر فقط ہے میکیوں سہوندا ورنہ کم شیطانی ہے
 عقل و فہم تے ہوش و حواس ایسے ملکوت صفائی ہن
 شہوانی نفسانی خواہش اے منکر جناتی ہن

شَارِكُهُمْ اَمَوالِ دِي چھوٹ ایہیں ملعون نے پائی ہئی
 یوم الدین تائیں خود لعنت خالق نے فرمائی ہئی
 ایں خالق دے سامنے گل اے دعوے نال سنائی ہئی
 ہر کہیں کوں میں ڈھاک مریاں کھل کے گالھ ڈسائی ہئی
 لیکن تیڈے خاص او بندے جیڑھے خلوص اپنا ویسن
 میں کوں مار کے تیڈے بنڑسن اوہے جان بچا ویسن

ہور نہیں شیطان کوئی بس ایہو نفس انسانی ہے
 وچ انسان دے جیڑھا کڈھدا نت علت شیطانی ہے
 ہر گمراہ تے اے چڑھ بہندائے کردا نت سلطانی ہے
 اے انسان دے دل وچ پیندا نت خواہش شہوانی ہے
 حب دنیا نال ایندے جیویں لاڈو لاڈو کریندی ہے
 سوء تے فحش دا امر کریندی فقر توں خوب ڈریندی ہے

پاک وصال دی جنت وچ ایں آدم کوں بہکایا ہا
 شجرہ نور محمدؐ دو ایں اوندہ قدم ودھایا ہا
 استغنا دی غلد کنوں ایں آدم کوں تھڑکایا ہا
 حرص و ہواتے حاجت دی دھرتی تے آن پچایا ہا
 لاتعبد شیطان دا ساکوں خالق حکم سنایا ہے
 نفس ہے دشمن بندے دا اے انگلیں بھن سمجھایا ہے

اتھ ذکر رُحمن کنوں جو اکھیں بند کریندا ہے
 اے شیطان رجم اونوں تل رکھ پوٹھی کڈھویندا ہے
 بعد فلما تکفر دے اے ساتھ نہ ہرگز ڈیندا ہے
 اے گمراہ کرن کیتے پہلے اعمال سریندا ہے
 فقر ہے ایندا وڈا دشمن جیں وی فقر اپنایا ہے
 ایں ملعون دے سینے وچ اول ابد دا چوڑھا لایا ہے

ہر افک اثیم اتے اے آن نزول کریندا ہے
 اے جِنَّةِ وَالنَّاسِ تائیں نت اپنے ناچ نچیندا ہے
 بن معبود عبادت اپنی لوکاں توں کرویندا ہے
 خون دے رلے وچ رگاں دے بھج بھج رولے پیندا ہے
 باہروں کوئی شیطان نہیں آندا نفس ایہو شیطانی ہے
 ہر کہیں کوں گمراہ کریندائے ایندی کارستانی ہے

باہر دا کوئی ابلیس نہیں اے کل اندر دا رولا ہے
 بن ویندائے ابلیس جڈاں آ پوندا نفس کوں جھولا ہے
 راہِ حق تے اے ہے بیٹھا فرق نہ ماشہ تولہ ہے
 ایندا بوٹا آن پٹیدائے فقر دا سخت وھولا ہے

جعفر فقر دی وادی دے وچ ایندے پچڑے مر ویندن
 جھاں فقر کوں حاصل کیتا اوہے قلندر تر ویندن

ہک ہک کوں توں لعنت توں نہ سیراب ودا کر
 بڑ تھوک دا گا ہک میں تیکوں راز ڈسانواں
 بربر دا ایہو کھوہ توں ہمیشہ رہیں گیڑی
 کہیں گھر توں نہ چکسی ایہو لعنت دا وسانواں

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّ اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللّٰهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَّ صَلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

رہبانیت

میں قلندر نال کیتا بحث دا بہ ڈینہ خیال
 فقر وچ رہبانیت دا میں کیتا ونج کے سوال
 آکھیا میں فقر تے رہبانیت ہن ہم خیال
 ہر قلندر دا ہے ہوندا راہباں دے وانگ حال
 سرور کونین نہیں رہبانیت کیتی روا
 فقر وچ مضمر ہے کل رہبانیت دا مدعا

آپ فرمایا ہا ساکوں رحمت اللعالمین
 جو نہیں تزویج کردا میں کنوں ہرگز نہیں
 ہے نکاح سنت میڈی فرمایا ہا سلطان دین
 انحراف ایں توں کرن اچھا نہیں اہل یقین
 جو ہوندائے شادی شدہ اوندائے ہوندائے اعلیٰ معیار
 نندر ہووے توڑے تھیدائے صائم و قائم شمار

اے جیہاں رکھدے آہن سرورِ غلاماں دا خیال
 آپ ہوندے ہن غلاماں دی خوشی دے نال نال
 گھر وسیندے ہن غلاماں دا رسول ذوالجلال
 نوجوان لڑکی دے بارے کہیں ہا ونج کیتا سوال
 نوجوان دختر بہانوں وِچ ایہو فرمان ہے
 ہک نبی دے قتل توں ودھ کے ایندا نقصان ہے

لڑکیاں ہن ایں زمانے دے اتے پختہ شمر
 وقت تے جو پھل نہ توڑے او اٹھیندا ہے ضرر
 ہے فساد ایں پختگی دے بعد اے اہل نظر
 لڑکیاں کوں گھر بہانوں ہے تجرد پر خطر
 نوجوان لڑکی دا ہوندائے معصیت خوردہ مزاج
 ہے حدیث ایں مرض دا دنیا تے شوہر ہے علاج

نوجوان لڑکی دا دنیا تے جے ہے شوہر علاج
 ہے فساد آمیز ہوندا جے ہر عورت دا مزاج
 حضرت مریم جو آہی عصمتاں دی پاک لاج
 عالم نسواں تے اوندیاں عظمتاں دا ڈیکھ راج
 احصت دی شان وِچ کیتا تجرد جاں قبول
 ڈیکھ کے عصمت اوندی ، خالق نے خود سڈیا بتول

پڑھ کے سورہ کہف توں اصحاب دی ہجرت تے آ
 شاہیاں کوں چھوڑ ڈیوں دا ڈسا توں مدعا
 آپ خالق نے سراہی ہے انہاں دی ہر ادا
 مال و دولت بیوی بچے چھوڑنے راہ خدا

آکھ ملاں کوں جتھاں فتویٰ او لیندائے اے تاں نہیں
 جیکوں او رہبانیت جگ تے سڈیندائے اے تاں نہیں

نوجواناں توں چھڑائیاں آپ سرور شاداں
 ترک کروائیاں انہاں توں گھر دیاں آبادیاں
 آپ سٹوائیاں انہاں توں راختاں دنیا دیاں
 تاں تھیاں حاصل انہاں کوں شاہیاں عقی دیاں

اے تاں ہا دور رسالت دور ختم المرسلین
 عظمتاں دیاں چوٹیاں تے ہن نظر دے راہبین

ترک دنیا وچ ذرا بوذر اتے کر چا نظر
 کس قدر رکھدا ہا او صادق ڈسا اے مال و زر
 ہئی کئی کیویں حدیفہ نے حیات مختصر
 عصر دے فرعون کوں جیندی ڈتی لوکاں خبر

آکھیا لوکاں حدیفہ چھوڑ کے اسلامیت
 آپ بنڑ راہب ڈسیندائے دہر کوں رہبانیت

کیس حذیفہ تے ابوذر کوں کیتا ہا بے وطن
 ہک تھیا ربزے ، مدائن وچ تھیا ڈوجھا دن
 حضرت اولیس کوں چا ڈیکھ در ملک یمن
 حق اتے انہاں وچوں کہیں ہک کوں تاں شاعر چا من
 تو بلال و جون دی کل زندگانی ڈیکھ گھن
 تارک سنت وی ہن ، ول مہربانی ڈیکھ گھن

حضرت عیسیٰ دی جانب توں ذرا کر چا خیال
 او تجرد وی تاں دنیا دی انوکھی ہا مثال
 تارک تزویج دا چوتھے فلک تے ڈیکھ حال
 سب توں جو آزاد ہن نہ گھر نہ گھر والی نہ بال
 کہیں نبی دا فعل دنیا دے اتے مذموم نہیں
 نعوذ باللہ آکھ ورنہ انبیا معصوم نہیں

ہک طرف او تارک تزویج کوں آہدن جدا
 ول کریندن تارک تزویج کوں عظمت عطا
 منحرف سنت دے کوں او ہک طرف آہدن برا
 ول خطاب ایسے کوں ڈیندن منی اہل البیت دا
 ہک طرف مذموم آہدن پہلے خود سلطان دیں
 ول انوں معراج تے ڈسدن ایہو جہیں راہیں

ڈیکھ گھن اصحاب صفہ دے ذرا توں واقعات
 وقف کیتی خدمت سرکار وِچ جہاں حیات
 سرور کونین کوں بھاندی جہاں دی بات بات
 ملدی ہی ڈو وقت لپ پنڈ دی بساں مشکلات
 بیوی بچے شادیاں کوں ترک کر کے آ گئے
 توں ڈسا ایں فقر توں او کتنی عزت پا گئے

پرنے پترے دا حدیثاں وِچ ودھیندائیں توں معیار
 نفس دی خواہش کرن پوری عبادت ہے شمار
 فقر دی ایں قدر توں ہر ہک عبادت ہے شمار
 کہنیاں تے مہرباں کیوں ہے ڈس پروردگار
 ڈیکھ انہاں کوں جو مدت ہا کنوں قائم وی ہن
 حامل رہبانیت ہن قائم و صائم وی ہن

ٹھیک ہے حلقہ بگوشاں تے مہرباں ہن سخی
 شادیاں کیتیاں انہاں دیاں آپ خود آل نبی
 گھر غلاماں دے وسانون وِچ انہاں دی ہی خوشی
 ڈوجھا رخ وی ڈیکھ جتھ ہے فقر کوں عظمت ملی
 خود غلاماں دے جتھاں گھر بار لٹوائے وی ہن
 ظاہراً بربادیاں دے وات جو آئے وی ہن

سر رنڈپے دلہناں تے بن دے وِچ آئے تاں ہن
 تازہ بنرے ٹور کے خود قتل کروائے تاں ہن
 اخروی درجات کیلے گھر وی چھڑوائے تاں ہن
 وارثاں دی لاش تے کئی سر وی کھلوائے تاں ہن

پر امن ماحول وِچ جائز ہے شادی دی خوشی
 آل دے گھر سوگ ہو تاں دل ہے شادی خود کشی

گھر چا لٹوائے جھماں دنیا تے او ناں پا گئے
 عظمتاں پائیاں جو بچے قتل خود کروا گئے
 چھوڑ کے وسدا جہاں بربادیاں دو آ گئے
 سٹ خوشی جو موت دیاں ڈنڈیاں تے یکدم چھا گئے

فقر کول رہبانیت دا ناں ڈٹائے ملاں پلپت
 ہر جگہ تے اے بنڑیندائے اپنی ڈڈھ انچی مسیت

اصل وِچ شادی رعایت ہے بشر دے واسطے
 اے تاں ہک دیوار ہے ایں راہ شر دے واسطے
 معصیت دی زندگی ہے ہر ضرر دے واسطے
 اور رعایت ٹھیک نہیں اہل نظر دے واسطے

ہے نکاح ایں واسطے جو ہے گناہ وِچ مبتلا
 اخروی اوندی ہلاکت دا کریسی اے بچا

آخرت کوں جگ تے جے بندہ رکھے مد نظر
 عاقبت برباد کردائے معصیت وچ ہر بشر
 اے رعایت جے نہ ہوندی زندگی ہی پر خطر
 شادیاں تاہوں غلاماں دیاں کیتاں خیرالبشر

ہا جیندا امکان ہوسی معصیت وچ مبتلا
 اوندی شادی آپ فرمائی رسولؐ دوسرا

سامنے اکھیاں دے ہووے جے اوہو ڈاہویں دا ڈینہ
 ہو امام عصر تے وسدا پیا پھلاں دا مینہ
 ہر دے سر تے جڑ ونجے درداں دا آدم خور شینہ
 موت جے ہو سامنے کیسی خوشی ، شادی ہے کینہ

پہلے خوف آخرت توں آہی اے شادی مباح
 ہنڑ ہلاکت دا سبب بڑسی ایہو شادی نکاح

وہب قلبی دی عزدبت دی طرف کر چا نظر
 آگیا میدان وچ شادی دیاں رسماں چھوڑ کر
 سارے رشتے تروڑ آیا موت تے بنہہ کے کمر
 چھوڑ کے بارات کوں قربان کیتس آ کے سر

آج وی ہک سلطان تے طاری ہے درد کربلا
 آج وی کربل وانگ شادی ترک کرنا ہے وفا

اے نکاح سنت ہے میڈی سوچ دا ہے فیصلہ
 فرض تاں پورے کراں تھیںسی ودی سنت ادا
 چھوڑ کے جیں فرض چا سنت کوں جاتا مدعا
 فرض وِچ حائل ہووے سنت تاں سنت ہے خطا
 کوڑا کوڑا تھو اتے مٹھا ہڑپ انصاف نہیں
 فرض تے سنت دے وِچ جے ایں ہے تاں دل صاف نہیں

طالب دنیا دی شادی در حقیقت ہے زنا
 طالب عقبیٰ دی شادی ہے شریعت وِچ روا
 طالب مولاً ہے جیندی طلب مولاً مدعا
 اوندیاں نظراں دے وِچ شادی کبیرہ ہے خطا
 توں سخی شہباز دی ڈیکھ عارفانہ زندگی
 جیں گناہ سمجھی زمانے تے سدا اپنی خوشی

توں بھٹائی دی حیات طیبہ تے کر نظر
 طلب مولاً وِچ جو آیا ہر خوشی کوں چھوڑ کر
 ڈیکھ شیرازی سخی کوں فقر وِچ شوریدہ سر
 واحسینا دی صدا توں ڈیکھ گھن شام و سحر
 ڈیکھ توں ہر ہک قلندر دا حقیقی مدعا
 جے کیتی ہی کہیں وی شادی امر ہا مرشد ڈتا

امر ہے ہک ہور گل ورنہ خوشی جائز نہیں
 حب دنیا اے وی ہے تے اے کدی جائز نہیں
 نال دنیا دے اے فرضی دل لگی جائز نہیں
 فقر دی اے خود کشی ہے خود کشی جائز نہیں
 گل شریعت دی نہیں ہک عشق دا سودا ہے اے
 شرع دی بوٹی نہیں ہک فقر دا پودا ہے اے

فقر وچ جے توں فقیراں دے اتے کرسیں نگاہ
 کئی تیکوں ڈسن قلندر کئی نظر سن شہنشاہ
 بن امر دے فقر وچ ہے زندگانی وی گناہ
 ہن امر دے نال طے ہوندے ایندے پر پیچ راہ
 کئی تیکوں تحت سلیمان تے نظر سن مقدر
 کئی تیکوں خود دلق سلمانی دے وچ آسن نظر

ہر قلندر ہے غنی ہر حال وچ خوشحال ہے
 ہوندی کل مرشد دے تابع فقر دی جو چال ہے
 کہیں کوں ہے مرشد کریندا آپ مالا مال ہے
 بھانویں در در تے پناوے اے وی ہک اقبال ہے
 جیویں چاہے او کرے ہرگز نہیں شکوے دی جا
 سب امر دی کھیڈ ہے اپنا نہیں کوئی مدعا

وِج فقیراں دے نظر دائے ظاہراً جگ کوں تضاد
 کئی ہوندن نانگے کنھاں دے کولھوں ہے کشتہ تے ناد
 دنیا داری وِج کرے مرشد کہیں کوں شاد باد
 فقر وِج دنیا کوں وی آہدن قلندر خیر باد
 کون سمجھے جگ تے جو اصلی قلندر کون ہن
 کئی بھکاری ہن جیڑھے باطن دے وِج فرعون ہن

چھوڑ جعفر فقر تے رہبانیت دی قیل و قال
 اے ہے او میدان جیں وِج ہر دا ہے اپنا خیال
 خود تقیہ دا ہے کیتا امر مرشد بے مثال
 کوئی سمجھ سنگدا نہیں توڑے بیاں ہووے اے حال
 میں اے سب کجھ ڈس کے وی کجھ نہیں ڈسایا جانڑ کے
 کر کے ظاہر راز ہر ، دل ہم لکایا جانڑ کے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ضر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دا شکوہ

ڈٹھا میں قلندر کوں ہنجوں وہیندا
تے ماتم کریندا تے خاکاں رویندا
ہا دل دل او رو رو کے رب کوں سڈیندا
ہا خلاق کل دا او شکوہ کریندا

عجب حج دا جھیرا ہا بیٹھا رسائی
دعائیں دا بیٹھا ہا شکوہ بٹرائی

خداوند عالم ساڈی التجا سن
اساڈے شکستہ دلاں دی صدا سن
غریباں دے قلب خزیں دی دعا سن
اساں منتظر ہیں ساڈا مدعا سن

نہیں مال و دولت دی پرواہ اسا کوں
فقط بخش تاثیر ساڈی دعا کوں

اساکوں نہ ملک سکندر دی غرضے
 نہ جنت نہ طوبیٰ نہ کوثر دی غرضے
 نہ یاقوت احمر نہ گوہر دی غرضے
 فقط جلوہ روئے انور دی غرضے

لکھیاں وار گھر ساڈے برباد ہونوں
 مگر گھر محمدؐ دے آباد ہونوں

بھچیسو جہنم تاں خوش تھی کے ویسوں
 نہ اف والا کلمہ لبیاں تے انیسوں
 تقاضائے خلد بریں نہ کریسوں
 سزا جو بھی ڈیسو اوکھل ہس کے چیسوں

منیجے ایہو عرض ساڈا الہی
 ہووے آل احمدؐ دی دنیا تے شاہی

سزا ڈے اساکوں جو ساڈی خطا ہے
 جہنم اساڈے عمل دی سزا ہے
 جو تعزیر لا توں اساں تے بجا ہے
 مگر رنج و غم وِچ کیوں آلِ عبا ہے

گنہگار اساں ہیں اساکوں سزا ڈے
 مگر آل احمدؐ دا ویرٹھا وسا ڈے

نشانهٔ جور و جفا آل کیوں ہے
 تے سرمایہ تکلیف دا آل کیوں ہے
 مصیبت دے اندر سدا آل کیوں ہے
 گھری ظلم دے وچ ڈسا آل کیوں ہے

ہے کیوں خون روندنا امام زمانہ
 تے آج تائیں ہے ویران کیوں اے گھرانہ

تباہ ہووے عالم او لچپال جیوے
 ہمیشہ او سرمایائے آل جیوے
 او آل محمد دا اقبال جیوے
 مرے لکھ مگر ساڈا لکھپال جیوے

لکھاں وار دنیا دی ہووے تباہی
 مگر پاک قائم دی ہو قائم شاہی

نہ ہیں عرش و کرسی نہ کونین چاہندے
 نہیں واللہ شاہی دارین چاہندے
 سکون و مسرت نہ ہیں چین چاہندے
 تے ہیں اپنے آقا دی نعلین چاہندے

زمانے دی ہر شے کوں برباد کر ڈے
 مگر گھر محمد دا آباد کر ڈے

ہے مومن تیڈی ذات نے وی سڈایا
تے وچ مومناں دے ہے خود ناں گنزایا
مگر اے تاں ساکوں ڈسا اے خدایا
کہ تیں فرض اپنا ہے کیویں نبھایا

ڈسایزے (As a) مومن تیڈا فرض کیا ہے
ہے جو کجھ کیتا تیں ایہا شے وفا ہے

جھاں تیڈے کیتے چا سرکوں کٹایا
جھاں پھر دیں سردیں چا ہر ڈکھ اٹھایا
شہید ہو کے چا توحید کوں چا بچایا
ایہیں گل دا خود فیصلہ کر خدایا

تقاضہ محبت دا ایں جاہ تے کیا ہے
کریبی تیڈی دی ایہا انتہا ہے

توں کونین کوں گر لئیدا تاں ٹھیک ہا
توں عالم کوں ویراں کریندا تاں ٹھیک ہا
توں مخلوق ساری کہیندا تاں ٹھیک ہا
توں اپنی خدائی مٹیندا تاں ٹھیک ہا

مگر پاک گھر ہا بچانوں ضروری
تے ہنڑ ہے اوہو گھر وسانوں ضروری

او صابر جو توڑے ہر بک غم اٹھیں
 طلب اپنی راحت نہ ہرگز کریں
 توڑے پھر دے ہوں چا غربت نبھیں
 رضا تیڈی لیکن او ہر دم گولیں

ہے لازم انہاں کوں توں مسرور کر ڈے
 اے گھر پاک خوشیاں توں معمور کر ڈے

اے گھر پاک جعفرؑ نت آباد راہوں
 ڈکھے دل ہمیشہ کیتے شاد راہوں
 تے ظالم سدا کیتے برباد راہوں
 تباہ ایں ہونوں یاد کوں یاد راہوں

توں ہنڑ وی ازالہ چا کر درد و غم دا
 بھرم رکھ الہی توں اپنے کرم دا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

حال و صلا

میں پچھیا اے پاک قلندر حال تے و صلا کیائے
 حال تے وصلے دے وچ مخفی فکر دی کیا منشائے
 زیور کتھا ناد تے کشتہ کیوں ویندے ہن پائے
 سمجھ توں باہر ہوندن لیکن ہر فرمان بجائے
 فرمایا اے پاک قلندر راز تیکوں سمجھانواں
 کجھ ظاہر دے کجھ باطن دے گرتیکوں سکھانواں

کالا الف الف بنا کے مرشد پاک پواوے
 کر کے طاری سوگ بدن تے غم دا رنگ چڑھاوے
 موت توں پہلے مر جانون دی ساری رمز ڈساوے
 سونا آپ کھالی پا کے دردوں کھل کر اوے
 الف دے وچ چنے قلندر سدا فنا دے میوے
 موت توں پہلے مر جاندے نوں کفنی دا کم ڈیوے

ناد ہے ناد علیاً کولھوں مرشد مد بلاوے
 ظاہر دے وچ مر جاندے نوں جیون راز ڈساوے
 میکائیل دیاں صور دیاں رمزاں کلہم گن سنواوے
 اے راجیل دی بانگ سناوے کوچ دا حکم سناوے
 حق حیدر حق حیدر دم دم دم دم دم دم بولے
 دم دم نال اے ذکر کرن دے راز حقیقی کھولے

کشتہ کاسہ مرشد ڈے کے فخر مٹاوے سارے
 نام ریاضت در در پنناں جیدی میں کوں مارے
 کشتہ کشتی نوح دے وانگوں بڈدے بخت نوں تارے
 دشمن زہراں نال مکاوے اے زہراں کوں ٹھارے
 کشتہ طالب صادق دی ہے طلب دی خاص نشانی
 مرشد کشتہ پر کر ڈیوے ہر فانی لا فانی

مقصد اصل ریاضت دا ہا در در نام چپیوے
 بن کے مثل دیوانیاں دے حق عالم کوں سنویوے
 بچ دیوانہ لوکاں توں بے عقل ودا سڈویوے
 طعنے سہہ کے پتھر جھل کے حق کوں عام کریوے
 جتنی ریاضت کر آوے نہ ورتے مول قلندر
 ایندا کھانوں جائز نہیں ، ہے راز فقر دے اندر

کشتہ بک ظاہر دا ہوندائے بک باطن دا ہوندائے
 جو کشتہ ہے باطن دا او نال طلب دے سہوندائے
 صادق طلب دا کشتہ چا کے در در رڑاں پوندائے
 جتھوں راز میسر آوے اے کشتہ پر ہوندائے
 موڑی ہے پر کشتہ کرنا راز رہن نت وافر
 مقصد تاں ہے راز گھنن بھانویں ڈیوے مشرک کافر

کن وِچ لڑکی مرشدؒ پائی رنگ فقر کون لایا
 کڈھ یغداں حیاتی توں چا آپ غلام بنایا
 کن پڑوا کے ملی غلامی عشق نے رنگ ڈکھایا
 حلقہ جوڑ غلامی دا مرشدؒ معراج کرایا
 باجھ مہارے اٹھ کون مرشدؒ پاک مہار چا پائی
 پاک کے لوک جگ کون میڈی خود پہچان کرائی

ہتھ وِچ پاک قلابہ ہردم عبد دی شان ڈکھاوے
 عبد دا مطلب قیدی ہوندائے اے ہتھکڑیاں لاوے
 مرشدؒ دا بنڑ قیدی پھر داں مرضی کم نہ آوے
 مرشدؒ جانڑے مرضی جانڑے جیڑھے رنگ رنگاوے
 اپنی سوچی کم نہیں آندی سوچاں مرشدؒ جانڑے
 امر دا قیدی کر کے مرشدؒ کیتے ہوش ٹکانڑے

پتھراں نال پیار کرن دا عشق نے گر سکھلایا
 پتھر عشق دی زینت ہوندن مرشد راز ڈسایا
 پتھراں ناں مرشد دا چپیا رنگ مرشد نے لایا
 کئی ہیرا کئی موتی بنڑیا کہیں نیلم ناں پایا
 جو مرشد دی خیر منگن او گل دے نال لویندے
 بھانویں پتھر ہونون گل وچ کنٹھے جوڑ پویندے

چمے دا اے مقصد ہا ہن آتش راز الہی
 جل ویندا ہے ہتھ اوندنا جیں طلب دی انگل ودھائی
 چمٹا اصل وسیلہ ہوندائے مرشد رمز ڈسائی
 گول وسیلہ راز کوں پایم رہنداں راز لکائی
 باجھ وسیلہ ہتھ جو پیسی سڑ مری دیوانہ
 جیڑھا شمع دا قرب گولیندائے سڑ مردائے پروانہ

مرشد پاک بیراگن بخشی بیراگی ہتھ پائی
 غیر دی اکھ دا تیر بڑن دی سمجھ حقیقت آئی
 آپ محافظ مرشد سوہنٹراں الفوں الف بنڑائی
 توڑے دور تقیہ کیتا دل دی گالھ لکائی
 مست بیراگن امر دی قیدی کھڑ کے کھڑن سکھاوے
 تھکدے جسم کوں امرتے کھڑن دے مقصد کھول ڈکھاوے

مرشدِ رلی جوڑ ڈکھائی سو سو ٹاکیاں لائیاں
 وکھو ونک تے رنگ برنگیاں لیراں جوڑ سجاٹیاں
 ہر ٹاکی دی وکھری رنگت صفتاں کھول ڈکھائیاں
 ذات لباس صفتاں دا پایائے گالھیں سائیں سمجھائیاں
 جیویں نیلیاں پیلیاں لیراں پا بہندائے بیراگی
 ایویں ویڑھ صفتاں دی رلی ذات کئی ہے ساگی

ونو ون دیاں ٹاکیاں لا کے خالق فرس وچھایا
 رلی تائز کے اسماناں دی تاریاں نال سجایا
 اوڑھ صفتاں دی رلی ساکوں مرشدِ حکم سنایا
 چٹا کالا سوہنڑاں کوجھا سب دامن وچ پایا
 ظاہر دے وچ کوجھی ٹاکی اندر پاک وجودے
 مرشدِ رلی فقر دی پائی باطن وچ معبودے

مچ دا مقصد دوزخ ہے جو عشق جگر وچ لاوے
 کُلُ شیبی فَن دے مطلب سارے کھول سناوے
 عشق دی اگ اے عاشق بالے کئی شے نہ رہ جاوے
 دنیا عقبی جنت حوراں عشق دی اگن جلاوے
 مچ دی اگ ہے عشق دی آتش لکڑی کل دارین ہے
 ہر شے ساڑ کے مرشدِ گولن عشق دی عین دی عین ہے

مندری ڈے کے مرشدؒ ڈسیا مندری دل سودائی
 بن تھیوے دے مندری کوچھی اصلوں کم نہ آئی
 پاک گنینہ یاد سخی دی ایہا گل سمجھائی
 دل وچ یاد سخی دی رکھ کے مندری رہیں سجائی

بن تھیوے دے کپڑے پاڑن ایں مندری دے ڈندے
 عرش مثال ہے مندری تیڈی جڑیں نہ تھیویں مندے

مرشدؒ ڈیوے پریم پیالہ طالب منہ نہ موڑے
 پریم پیالہ مستی ڈے کے عیب گناہ توں ہوڑے
 مقصد مرشدؒ پاک ڈسایا تہوں مستی دی لوڑے
 عیبوں پر انسان گناہ اے ہک کرے سو چھوڑے

لیکن کھیڈ امر دی رہسی جے تائیں رہسیں ٹردا
 ہتھ مرشدؒ دے رہ جیویں غسال دے ہتھ وچ مُردا

زیور پا کے نفس کوں مارے ڈکھ تکلیف اٹھاوے
 مل گھن کے تکلیف دیوانہ اپنا مقصد پاوے
 طوق زنجیر امر وچ جکڑن ڈکھڑے جھولی پاوے
 کندے جھل کے زخمی تھی کے پھل تائیں ہتھ جاوے

تھی عادی تکلیفاں دا سکھ سیت کوں ہکلاں مارے
 بن ڈکھ دے نہیں مقصد ملدا مرشدؒ پار اتارے

جھاڑو دا ہے مقصد ایویں تن من صاف کریندا
 جھاڑ بہار انانیت دا صحن توں باہر سٹیندا
 فقر دے وِچ دیوانہ جیندا تن طالب ہے تھیندا
 تن من صاف ہے کر کے اونکوں دل وِچ راج ڈیویندا
 ظاہر دی پاکیزگی ہے بیا اے قلبی تطہیرے
 دل وِچ یاد سچی دی ہووے رہندا صاف ضمیرے

وِچ جنگلاں دے ٹور کے مرشد دل دے راز ڈساوے
 کر سودائی وِچ صحرانواں رول کے گل سمجھاوے
 خالق نہیں دنیا وِچ لبھدا بندہ عمر ونجاوے
 اپنے رب دے گولن دی ہر گالھ سمجھ وِچ آوے
 توں اپنا معبود ونجا کے نہ دنیا وِچ گولیں
 ونجیا رب جے گولنزاں ہووی اپنا قلب پھولیں

کچ دا کنٹھا کچ دا قلابہ کیں گھڑیا کیں پایا
 اے گھڑیا سلیمان نبی داؤد نے مس فرمایا
 بھیجیا اے توحید نے ہا مرشد چا حکم سنایا
 نام سچی دا چپ کے فوراً پاک قلندر پایا
 پاک حدیثاں فقر دیاں اے ہن ادراک توں باہر
 باطن وِچ جو مطلب ہن نہیں کیئے مرشد ظاہر

خاک تے تکیہ لانون دی ہک رمز قلندر ڈسے
 کر لمبی امید قلندر نہ دنیا وچ بھسے
 دنیا دی رت مٹھی ہے نہ ڈنڈیں پووے چسے
 اے چس او بد بختی چسے لطف فقر دا کھسے
 قبر دا منظر یاد رکھیں تھی نال مٹی دے مٹی
 پتھر جوڑ سرہانہ ستم آن طبیعت مٹی

ڈیکھ کے ظاہر دی بد رنگی نفس بچارا رنیا
 ڈاڑھی مچھ بھر بھٹے من کے سر مرشد چا نیا
 مل کے فکر دی کیری تن تے عشق دی اک وچ بھدیا
 اپنی ذات فنا کر چھوڑی تاں مقصد وچ پنا
 نازگا کر کے مرشد ٹورے خلق حجاب نہ رہوے
 خلق دی مرضی چھوڑ قلندر سبھے مراداں پاوے

حال تے وصلے دا بیا مطلب مرشد پاک ڈساوے
 حال تے وصلہ تن طالب کوں مرشد تہوں پواوے
 کربل دے ہر ظلم دی ساکوں چا تصویر بناوے
 بن تصویر دیوانہ ہر کوں کربل یاد ڈیواوے
 مہر لگے جاں موٹھھے تے کرے یاد عباس دے شانے
 سب کچھ پھردیں علماں والے کیتا سب قربانے

ہتھ دیاں کڑیاں ہتھکڑیاں دے ڈکھڑے گن سنواوے
 کڑیاں دا چھنکار ہمیشہ کن ساڈے وچ آوے
 گل وچ کنٹھا طوق نما ہے ہردم خون رواوے
 ہر زیور ساکوں ڈاج بنی دا پل پل یاد ڈیواوے
 مچ لاوے جڈاں دیوانہ کرے یاد خیام او ٹھردے
 دل وچ درد سلامت رکھ کے یاد ڈیواوے پردے

مٹی بھرن دے نال قلندر آ مقصد وچ ترے
 بن کے ماشکی تسیاں دا سدا رو رو مٹیاں بھرے
 پانی پیون لوگ مگر اے یاد شبیر کوں کرے
 دائی پاک دی سنت سمجھ کرے جتی قلندر پھرے
 زرہ لوہے دی کافی وزنی پاک قلندر پیندے
 کر کے یاد جہاد اے اپنے نفس دے نال کریندے

کھتے ساڈے سین دے کاسے دی تصویر بنائی
 پیاس تے بکھ کر یاد انہاں دی بھاندی چیز نہ کائی
 وال پریشاں سینیں دے ساڈے سر وچ خاک روئی
 اپنے وال پریشاں ساکوں رہندے یاد ڈیوائی
 کن دی لڑکی دُر ساکوں ڈسے ظلم دے نال کھسیندے
 کالا الفا آن ڈکھاوے پاک خیام ٹھریندے

ناد ہمیشہ سین دے کوچ دا کردہ ہے آوازہ
 اے راحیل دی بانگ سنا کے درد کریندائے تازہ
 کوچ دا مقصد صاف ڈساوے قلبی کر اندازہ
 الفا ریت گرم تے ڈسدائے ہک ذیشان جنازہ
 دل تے پھل زنار دا کھڑ کے ساگ ستم دی ڈسے
 مقصد ہے دیوانے دی اکھ قدم قدم تے وسے

کنٹھا پا کے گل وچ کیتے ختم چا جھیڑے مرشد
 ہر لحظہ ہر آن وسے شہ رگ توں نیڑے مرشد
 جوڑ سراپا کربل ساکوں آپ نکھیڑے مرشد
 نَحْنُ اقْرَبُ دے مقصد کیتے صاف اوڑے مرشد

جز جز قیدی کر کے رہنڑاں تن طالب سڈوانویں
 مندریاں انگلیں قید کیتیاں تھیا بند بند سائیں دے نانویں

دل قیدی تن قیدی ہر ہک فکر خیال وی قیدی
 ڈولے گسٹیاں قیدی ہن ہتھ انگلیں نال وی قیدی
 پیاراں وچ طاعت دیاں کڑیاں چلن تے چال وی قیدی
 گردن گل کن قیدی ہے اتے ہر ہک وال وی قیدی

مندریاں توں وی مرشد ساکوں درد دے سبق پڑھیندے
 شام غریباں دے کئی صدمے ساکوں یاد ڈیویندے

مچ کوں ڈکھ دیوانے رونون سمجھ دے وچ گل آوے
 مچ دا دھواں شام غربیاں پل پل یاد ڈیواوے
 سمجھ برائیاں خوشیاں دے وچ غم اے عیب نہ لاوے
 فطرت عیب توں دور ہے رہندا جیڑھا غم اپناوے
 ڈاہویں دے ڈینہ کل خوشیاں توں ہے عالم ہٹکیندا
 پاک قلندر لیکن ہر ڈینہ ہے عاشور منیندا

آپ لنگوٹ دا مرشد ساکوں مقصد پاک ڈسایا
 طالب مار لنگوٹ فقر دا وچ میدان دے آیا
 شرع حرام زنا کوں کیتا فقر نے قدم ودھایا
 شرع حلال ہے شادی کیتی ایں اے روگ بھلایا
 موسیٰ روک زنا توں گیا نظر کنوں عیسیٰ نے
 غلط خیال توں مرشد ہوڑے گل سمجھی دیوانے

نام دھمال ہے جیندا مرشد راز چا کھولے سارے
 عشق دی تار اچ کرناں پوندائے درداں ناں وپارے
 فقر دا اے دریا ہے جیڑھا درداں توں منہ تارے
 عشق دی اگ دا ناچ ہے اے گل پا کنڈیاں دا ہارے
 اکھیاں جیندا ساتھ ڈیون لکھ وار دھملاں پاوے
 مچ مچ رووے رو رو نچے مرشد پاک مناوے

جاہل دنیا ناچ دی شوقی ڈیکھے آن دھالاں
 مقصد پاک قلندر پایا کرم کیتا لچالاں
 لوکی ناچ کوں ڈہدی عارف حق دیاں کرن مقالاں
 حق کوں عام کرن دیاں گولیاں پاک قلندر چالاں
 مست قلندر علیٰ علیٰ توں ہووے دل نورانی
 مرشد گولیا پاک قلندر پا پوشاک زنائی

بد عملے بد کرداراں کوں اپنے کولھ بہلاون
 مرشد پاک حقیقت ڈسی جے خاٹی اتھ آنون
 چنگے نازاں عملاں تے اے عملاں توں شرمانون
 چنگے جے ایں در تے آنون اے کیں در تے جانون
 چنگی صحت دے مالک کدی نہیں کولھ حکیم دے ویندے
 لائق حکیم مریضاں کوں ہن گل دے نال چا لیندے

جعفر کوڑے بد عملے جے ایں در تے نہ آنون
 اے در جے چنگیاں دا ہے او کیڑھے پاسے جانون
 چنگے مندے سارے اوندے لکھ واریں ٹھکرانون
 گندیاں نوں اے چنگا کر کے ستے بخت جگانون
 اتھ عملاں دی لوڑ نہیں اتھ اصلی شرط وفائے
 خاٹی نال وفا دے آئے بھائی سڈ گل لائے

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

فقر دا خمس

میں پچھیا اے پاک قلندر خمس دا مطلب کیائے
جو نہیں ڈیندا خمس ڈسو اوندی کتنی سخت سزائے
رو رو کے دیوانے میکوں خمس دے راز ڈسائے
اکھیاں سانوں وانگوں وسیاں چہرے رنگ بدلانے

آکھے خمس دا مطلب ہے اے شرع شریف دے اندر
اپنے مال دا پنجواں ڈیون آکھیا کھول کے سرور

جیرھا ڈیندائے خمس ہے کیتا اول اقرار ولا دا
غیر کنوں بے زاری دا ہے کردا آپ اعادا
ڈیون والا گھٹ جے ڈیوے ہے فرمان خدا دا
صادق پاک دے حکم مطابق ہے تولید زنا دا

سائل تے محروم دا حق ہے ہر دے مال دے اندر
سائل تے محروم دا مقصد ڈسیا پاک پیغمبر

سائل ہے حسینؑ دا ناناً خود اوند افرمانے
 ہے محروم امام زمانہؑ ول وی او رحمانے
 دو جگ ملک ہن سینؑ میڈی دے سینؑ دا ہر احسانے
 جیس تے دنیا پلدی پئی ہے سینؑ دا دستر خوانے
 ہر دا رازق مال متاع توں ازل کنوں ہے بالا
 بچناں دی آزمائش دا پر اے ہے رنگ نرالا

نمّس نہ ڈیون ایویں ہے ساکوں مرشدؑ نے سمجھایا
 سینؑ دا جایا بن کے سائل در تیدے تے آیا
 جو نہیں ڈیندا نمّس ہے اوں تاں اتنا ظلم وسایا
 چوڈاں پاک کوں خالی ہے اوں جھڑکاں نال ولایا
 ظلم توں باز رہیں نہ خالی سینؑ کوں آپ ولانویں
 جیس توں سر قربان کیتائی نہ مال کنوں گھبرانویں

بن کے سوالی سینؑ نے آنون اَج تا میں نہیں بھلایا
 ول نہیں آنوناں کہیں در تے ہے بہوں بکوار دا آیا
 پہلے خالی ولن دے صدے کئی سو سال روایا
 حق ہنر آپ وصول کریسی عالیہ سینؑ دا جایا
 فقر جڈاں ایں موڑ اتے ہے اپنی سوچ سوچیندا
 ہر فرمان کوں حق گن کے ہے حق تسلیم کریندا

فقر دے وچ نہیں خمس ہوندا ہے کل مرشد دا مالے
 سارا مال ڈیوے یا اپنا سارا مال سنبھالے
 مال ، عزت ، ناموس تے جنڈی ملک ایندا ہر حالے
 جو بھی مرشد جائز کرے صرف اوہو مال حلالے
 دعوے دار غلامی دے کوئی چیز نہیں گزردے ذاتی
 اوہا چیز حلال ہے جیڑھی خود مرشد توں پاتی

پنجواں گھنے یا سارا ، ہے سارا مال اوہیندا
 اوندے وچوں جتنا ڈیوے او احسان گزیندا
 کہیں نہیں کجھ اوں ذات توں لہنزاں لیکھا نہیں کریندا
 نمک حرام غلام کوں لیکن اے احساس نہیں تھیندا
 ہک دنبے دے وانگ قلندر دا نت ہوندا حالے
 ہر شے اوندی مالک تے ہر وقت ہر آن حلالے

دھپ تے بدھے یا سردی تے نہیں شکوے دی جائے
 خون مباح ہے مالک تے لکھ واریں قتل کرائے
 کر کے ذبح او گوشت اوندا کتیاں کوں آپ کھوائے
 قتل کرے اولاد اوندی تاں ہر ہک فعل بجائے
 ہڈیاں اوندیاں تروڑے توڑے جگر جلاوے ٹھیکے
 توڑے اوندا سوڑ کلیجہ آپ چباوے ٹھیکے

مرضی ضد ہے امر دی تہوں ہک تھیندی بی نہیں تھیندی
 من مراد ہے مرداں دا ہے ازلوں گالھ سیندی
 سر تسلیم دا خم کر کے ہے بازی آن جیندی
 فقر ہے اپنے مرشد دی رہے ہر ہک گالھ منیدی
 رہنڑاں پوندائے فقر دے اندر ہر بازی تے راضی
 تاہوں رہندن پاک قلندر ہر بازی تے راضی

مست قلندر بیراگی میڈی مستی عشق دے ٹیکے
 بھانہڑ جلدن رگ رگ وچ لوں لوں وچ عشق دا سیکے
 دین چکدا خنجر ہے اتے گو تقے دا تھیکے
 ناز فقر تے ہم جعفر ساڈی قسمت ازل توں نیکے
 جیویں چاہندا ہم میں ملیا مرشد شاناں والا
 جیویں مرشد چاہوے جوڑے رہے سلامت شالا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

نصرتِ مولاؑ

میں اے پچھیا قلندر توں ڈسو اے حقیقت کیا ہے
 امامِ حق دا حق کیا ہے تے کتنی اوندی عظمت ہے
 کرے نہ حق ادا جیڑھا ڈسو کیا اوندی حالت ہے
 کیوں مظلوم مولاؑ دی کریدی جگ تے نصرت ہے
 تے دشمن کون دنیا تے امامِ حق دا سڈویندائے
 تے کیوں کامیاب انساں اوندی نصرت دے وچ تھیدائے

قلندر نے ایندی تفصیل وچ ہک خواب سنوایا
 جو ایہو خواب کوفے دے ہا ہک لوہار کوں آیا
 او آہدائے میں ڈٹھا خواب ایچ جو ہے یوم حساب آیا
 ہے عالمِ نفس و نفسی دا ہے دہشت سب کو چکرایا
 زمیں ہے کھولدی لک وانگ ڈینہ نیزے برابر ہے
 بھنیدا ہے بدن ہر دا ، نہ کوئی سایہ میسر ہے

ہے شدت پیاس دی جگ دی ہے سینے تے زباں آئی
 تے ہر بندے دیاں ڈھاہیں ہن جو تریہہ ویندی ہے تڑپائی
 تمازت ڈینہ دی کھاندی ہے تے لو آتش ہے بھڑکائی
 زمین ہے وانگ تراسے دے ہے سرخی ہر طرف چھائی
 اچانک اے تھیا اعلان اوہ خیر الوری آئے
 عدالت دے کیتے ممبر تے ہن خود مصطفیٰ آئے

تھیا اے حکم پیش ہونون کیکے مظلوم دے قاتل
 انہاں دی پہلے پیشی ہے جیڑھے ہن قتل وچ شامل
 اتھاں ہر شخص نے پایا جڈاں کردار دا حاصل
 میکوں کیتا یزید و شمر دے زمرے دے وچ شامل
 میڈا وارا جڈاں آیا انہاں خود میڈا ناں چایا
 ہے قاتل میڈے بچڑے دا میڈے بارے اے فرمایا

او آہدائے التجا کیتم جو آقا رحم فرماؤ
 میڈا ہک عرض سن کے فیصلہ بعد اچ چا سنواؤ
 گناہ میڈا جے ہو ثابت تاں ہر تعزیر چا لاؤ
 جے ثابت بے گناہ ہونواں تاں ول دوزخ توں بچواؤ
 اے ٹھیکے کر بلا وچ میں گیا ہم نال لشکر دے
 میں ناہم ظلم وچ شامل مگر اوں ضال لشکر دے

میں وِج ہتھیار وِچے ہن میڈا پیشہ تجارت ہے
 تجارت وِج رہیاں مصروف آقا اے حقیقت ہے
 میں کوئی ظلم نہا کیتا گواہ خود تیڈی عترت ہے
 ڈٹھم سرور دے چہرے دی تھئی تبدیل رنگت ہے

اے فرمایا توں اظلم ہیں میڈے بچڑے دا قاتل ہیں
 توں عمر سعد دے لشکر دے وِج ملعون شامل ہیں

لہو شبیر دا شیشی دے وِج رکھیا ہا ممبر تے
 اوں کھادا جوش ، طاری ہو گیا گریہ پیغمبر تے
 ول ہک درکھان کوں ملکوت آئے قید خود کرتے
 غضب دی دوڑ گئی سرخی سخی دے روئے انور تے

اے فرمایا نہا کوئی جرم اوں ترائے ڈینہ دے پیاسے دا
 لکھو ایندا جو ہے قاتل میڈے مضطر نواسے دا

اوں کیتی التجا آقا جفا کیتی ہے میں تھوڑی
 میں عمر سعد دے خیمے دی صرف ہک چوب ہی جوڑی
 اے فرمایا سخی ظالم ہے تیں کیا انتہا چھوڑی
 میڈے پیاسے نواسے تے ہے تیں وی پر جفا تروڑی

ڈٹھا ملکوت دے پاسے تے مولاً ول اے فرمایا
 لکھو اینکوں اے قاتل ہے تے ایں ہے بہوں ستم ڈھایا

ول ہک بندے کون گھن آئے جو کربل وی نہ ہا آیا
 اوں کیتا عرض میں کہیں چیز کون وی ہتھ نہا لایا
 ول اوں کن ڈکھ کے اے سرور عالم نے فرمایا
 تیں ہوکا میڈے پچڑے دا تاں ہا سن کے چا ٹھکرایا

تیں نہیں سنیا جو ہے فرمان آلخاذل آخی القاتل
 جو قتل ہونون ڈیوے مقتول کون ہے قتل وچ شامل

ہووے ہک قتل مغرب وچ بے مشرق وچ سنیدا ہے
 جو ہے اوں قتل تے راضی او وی قاتل گنڑیندا ہے
 توڑے واسی ہے مشرق دا انویں قاتل لکھیندا ہے
 جو راضی ہے شریک اوہو زمانے تے سڈیندا ہے

مریندائے ہک بیا مارن بے ڈیندائے او وی قاتل ہے
 تقاضہ عدل دا ہے قتل وچ او شخص شامل ہے

تے ہک شبیر آج وی پردہ ء غیبت دے اندر ہے
 اونویں دشمن زمانہ ہے اوہو کربل دا منظر ہے
 ہے هل من ناصر آہدا اونویں دل ہر دا پتھر ہے
 اونویں ہن وین سینیں دے اونویں شبیر مضطر ہے

تے ایں مظلوم تے آج وی ہے غربت کل اوہا طاری
 اتھاں زخماں توں رت جاری اتھاں اکھیاں توں رت جاری

جیڑھی دستار سرورِ دی آہی شبیرِ دے سرتے
 اوہا دستارِ آج وی ہے اوندی تصویرِ دے سرتے
 اوہو تاجِ نبوت ہے شہِ دلگیرِ دے سرتے
 زمانہ آج وی قائم ہے اوں ذی توقیرِ دے سرتے
 شبِ غیبتِ شبِ عاشورِ بنڑ کے آج وی چھائی ہے
 کل اپنے چھوڑ گئے ہن تے اونویں دشمنِ خدائی ہے

جیڑھے شیعہ سڈیندن او وی ہن آج کوفیاں وانگوں
 زبانی العجلِ آبدن تے دل ہن دشمنان وانگوں
 ہے دعویٰ خاصِ شیعیت دا تے دل ہے کافراں وانگوں
 اے وچ مجلسِ دے روندے ہن تاں اکثر شامیاں وانگوں
 حقیقی دردِ دل کون نہیں ہے انسانی اے ہمدردی
 نہ ڈکھ ڈیون کنوں ٹلدی اے دنیا جے کدی پھردی

جیویں ہا بے وطنِ شبیرِ اے وی بے وطنِ اونویں
 اونکوں امتِ ٹرایا ہا ٹریا بی بیٰ دا چنّ اونویں
 ہے ہل منِ ناصرِ آہدا سدا ابنِ حسنّ اونویں
 اُتھاں سینیں تھیاں قیدی اُتھاں وی قید ہن اونویں
 اُتھاں امتِ دے قیدی ہن اُتھاں طعنے مریندے ہن
 اُتھاں خیمے ٹھریندے ہن اُتھاں خود دل ٹھریندے ہن

اُتھاں ہا جسم کل زخمی اِتھاں قلب و جگر زخمی
اُتھاں ہن زخم چہرے تے اِتھاں ہے چشم تر زخمی
پریشان ذہن زخمی ہے جگر زیر صدر زخمی
جمع ہن اتھ یکے صدے ہے دل احساس گر زخمی
اُتھاں نو لکھ مخالف ہن مگر اِتھاں کروڑاں ہن
بہتر ہن اِتھاں ساتھی اِتھاں ہک ہک دیاں لوڑاں ہن

اُتھاں کل غیر ہن دشمن اِتھاں اپنے وی شامل ہن
اُتھاں اپنے فدا تھئے ہن اِتھاں اپنے وی قاتل ہن
اُتھاں سادات ساتھی ہی اِتھاں خود او مقابل ہن
پرائے اتھ وی شامل ہن اِتھاں اپنے وی خاذل ہن
جیڑھے شیعہ سڈیندے ہن او رکھدن شمر دی طینت
زبانی گو مسلمان ہن کیتی ہے کفر دی بیعت

ایہو ہے فیصلہ حق دا جھاں خود حق چھپایا ہے
او مرتد ہن او اظلم ہن ساکوں مرشد ڈسایا ہے
جیس ایں مظلوم دے کولھوں چا ہتھ نصرت توں چایا ہے
اوہے ہن شمر دے ساتھی قدم اوں توں ودھایا ہے
جیڑھے عالم سڈیندے ہن او ہن آداب دے غاصب
اے آقا دے ہر ہک ناں دے تے ہن القاب دے غاصب

اے جیڑھا دورِ حاضر ہے یزیداں توں ہے پر سارا
 امامِ حق توں کیتا ہے چا خود شیعاں نے سر پیارا
 طلوعِ ہونون دے نیڑے ہے اساڈے بخت دا تارا
 پیا مڑدا ہے ظالم دی طرف ہنڑ عدل دا دھارا
 اے جعفرؑ کوں قلندر نے حسینؑ مژدہ سنایا ہے
 ہے سو ڈینہ چور دا ہک سادھ دا ، او سرتے آیا ہے

﴿قطعہ﴾

میڈی دعا ہے اجابت توں مرتبہ پکھیا
 جواب آیا جوابی جو لا جواب ہیں توں
 گناہ گار تے باقرؑ عجب کرم ہوندائے
 کرم پکار کے آہدائے جو باریاب ہیں توں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

تبرا

آکھیا میں قلندر کوں اے اکثر ہاں سوچیندا
ہے سوءِ مِنَ الْقَوْلِ توں خالق وی رکیندا
جیڑھا جو قلندر ہے تبرا ہے کریندا
سرکاں دے اتے کھڑ کے او بربر ہے سزیندا

لعت تے ملامت جو اے دشنام دہی ہے
کیں جا توں ایہا رسم تبرے دی چلی ہے

ڈسیا اے قلندر جو ہے اقلیم شریعت
جو اوندا تبرا ہے او غیراں توں بریت
وچ فقر دے ایندی ہے مگر ہور حقیقت
ہو عشق دی آتش تاں بدلدی ہے طبیعت

کلمہ وی تبرا ہے تے اسلام تبرا
وچ فقر دے بربر دا ہوندائے نام تبرا

بالجبر تیرے توں ہے قرآن رکیندا
 ہے راز تیرا ساکوں خالق ہے ڈسیندا
 ہے راز تہوں اینکوں ہے فرقان لکیندا
 ول إِلَّا ظَلَمَ دى ہے او تائید کریندا

ایں فقر دی ترویج دا آئین ہے بربر
 ہر درد زدہ قلب دا ہک دین ہے بربر

کر ذہن دے وچ دور امیہ دا توں احساس
 رہے اسی نوے سال حکمران او خناس
 ممبراں تے سر عام ملائین دی بکواس
 گستاخ زباں جیکوں محمدؐ دا نہا پاس

رہی آل محمدؐ تے زباں خلق دی کھلدی
 اے چیز نہیں درد زدہ ذہن توں بھلدی

سب بکدے رہے شان امامت تے ستنگر
 بکواس توں معمور مساجد اتے ممبر
 ایں گالھوں خطیباں دا وظیفہ ہا مقرر
 بکواس کرن کھل کے مساجد دے او اندر

ہر آن غلاظت انہاں مولاً تے اچھالی
 اے درد پچاوے کیویں کوئی مرد حلالی

توں دورِ یزیدی دی رذالت تے نظر کر
 اے مسجد نبوی دا ذرا ڈیکھ توں منظر
 پر ڈیکھ غلاظت توں شہنشاہ دا ممبر
 توں گھوڑے بدھے ڈیکھ اوں محراب دے اندر

توہین تاں ڈیکھ آل محمد دی توں تھیندی
 بکواس سر عام ذرا ڈیکھ کریندی

سفیان دی اولاد دے انداز و ادا ڈیکھ
 گستاخی اتے ظلم دی او شامی فضا ڈیکھ
 تاریخ دے اوراق دے وچ جھانک ذرا ڈیکھ
 ہک صلح دے موقعے تے جسارت تے جفا ڈیکھ

ظالم دا قصیدہ پیائے ممبر تے پڑھیندا
 ظالم انوں گستاخ ہے سرکار تے تھیندا

لکھاں دا ہے مجمع انوں گستاخ ہے ہر گل
 ہے معاویہ ممبر تے ہے مخلوق دی تھڑ تھل
 سرکار دے بارے انوں بکواس دی ہے چھل
 گستاخ خطیباں دی جسارت انوں ولول

چپ چاپ بیٹھا سندا ہے کرار دا جانی
 ہر پل رہی ودھدی ایں جسارت دی روانی

بابے دی سر عام ہے تھیدی پئی توہین
 دشنام طرازی تے اتر آئے ملاعین
 خاموش حسن پاک جیندا حلم ہا آئین
 جاں کفر دی طاغوتی انا دی تھئی تسکین

کرار دا بچرا پچھے ممبر اتے آیا
 روندیں ہونیں ہک خطبہ سر عام سنایا

کئی سال مسلسل رہی اے کوٹ کٹیدی
 ممبراں تے سر عام جسارت رہی تھیدی
 توہین رہی آل محمد دی کریندی
 خلقت دی جسارت ڈسو کیتائیں پچھیدی

غیرت جڈاں جڈاراں دے جگراں کول جلايا
 بنڑ رد عمل ایندا تبرا نکل آیا

ہے پہل کیتی غیراں نہ شعیاں دی اے گل ہے
 اے اصل تاں اوں گالھ دا ہک رد عمل ہے
 غیراں دے رویے دے شجر دا ایہو پھل ہے
 دنیا دے اتے آئی تیرے دی جو چھل ہے

ایں پہل کنوں کیتا ہا اظہار تیرے
 غیرت دی ساکوں بخشى چا للکار تیرے

تحقیق نظر دور امیہ دی ہے کردی
 بنیاد اوندی اصل سقیفہ ہے نظردی
 مخلوق اگر قادر کونین توں ڈردی
 دنیا تے امیہ دی حکومت نہ ابھردی

منڈھ ایندا اگر اہل سقیفہ نہ بدھیندے
 اے ظلم اوندے چیلے نہ سیداں تے کریندے

ہے ہر دا تبرا اوندی تحقیق دے اندر
 دشمن جیکوں ڈہدن ایسے غیور قلندر
 بے خوف و خطر اوں تے کریندن سدا بربر
 ہوندن اے قلندر کیوں جو غیرت دے سمندر

وسدیاں ہونیاں اکھیں جے نہ خود ساتھ نبھانوں
 بہتر ہے تبرے توں نہ غیراں کوں چڑھانوں

جیس جیس دا ہے پک تھیندا جو دشمن ہے علیٰ دا
 ویری جیڑھا ملعون ہے اولادِ نبیٰ دا
 جیس شخص دا ہے آل توں بیزار عقیدہ
 احساس نہیں جیکوں وی سردار دی دھی دا

اوندے اتے نال اوندے ہر ہک یار تے بربر
 اوں لعنتی دیوس تے مردار تے بربر

غیرت دے تقاضے جڈاں تھیدن بہوں نیڑے
 مسلے ایہے بربر دے نہیں رہندے اوڑے
 غیرت ہے اگر زندہ تاں نہیں مفت دے جھیرے
 جھیرے چا مچیدن تاں اے کھمبیاں تے بہیرے

غیرت وی ہووے باقی تاں بکواس سڑتے
 برداشت کیوں ہووے اگر پھر پڑتے

دل چیر کے ہونٹاں دے اتے آندی ہے بربر
 دشمن دے اتے برق مثل ڈھندی ہے بربر
 بڑ غیر تے تلوار اے لہراندی ہے بربر
 گویا ملک الموت نظر آندی ہے بربر

ہر آن تے ہر پل سدا مہمیز ہے لعنت
 ویری کیتے بجلی کنوں بہوں تیز ہے لعنت

لیکن نہیں سر عام تیرے دی اجازت
 ممکن ہے جو دوبارہ کرے غیر جسارت
 ہن شرکِ خفی آہدے اینکوں اہل شریعت
 جیندی ہے مگر پاگل و مجذوب دی حالت

صرف اونکوں اجازت ہے کرے عام تیرا
 بے شک او کرے جگ تے سر عام تیرا

جعفرؑ این تیرے دے کھلن راز اے سارے
 ہر راز اتے گنج پتھیاں دی دیوارے
 در پردہ کرن گالھ فقیراں دا شعارے
 کم ظرف نہ ہونون کہیں غلطی دا شکارے

ڈے فقر دے چہرے اتے اشعار دا پردہ
 قائم رکھیں ہر آن توں اسرار دا پردہ

﴿قطعہ﴾

فی ہذہ اعلیٰ جو ہے فرمانِ الہی
 دنیا تے جو اندھا ہے ہوسی حشر کوں اندھا
 اکھ نوٹی جیس سلطانِ زمانہ کون باقر
 ول ویندا ہے اوں شخص دو لعنت دا اوندھا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دی عبادت

میں اے پچھیا قلندر توں تہاڈی کیا عبادت ہے
 تے کیا طرز عبادت ہے تے کیا اوندی حقیقت ہے
 نمازاں دی ادا کیا ہے جیڑھا اہل طریقت ہے
 نمازاں کیوں نہیں پڑھدا اے کیا طرز عقیدت ہے
 اے فرمایا قلندر ہے عبادت بندگی کرنا
 شریعت وچ عبادت دا ہے مقصد عاجزی کرنا

ہے مطلب عبد دا قیدی تے قید اصلی عبادت ہے
 اوندی قیدی ہے ہر بندہ جیندی کردا اطاعت ہے
 جیندا قیدی ہوندائے بندہ او اوں بندے دی وحدت ہے
 کئی اتھ عبد خلقت ہن کوئی اتھ عبد شہوت ہے
 خدا آہدائے برا معبود انساں ہے ہوس اوندی
 تے قیدی چا بنڑیندی ہے ہر یک انساں کوں جس اوندی

کوئی بندہ ہوا دا ہے ہوا معبود ہے اوندی
 کوئی خلقت دا قیدی ہے ریا معبود ہے اوندی
 ہے کوئی عیبِ نسا ، حبِ نسا معبود ہے اوندی
 جیڑھا جیس شے دا قیدی ہے اوہا معبود ہے اوندی
 کوی دنیا چکیندا ہے تہوں دنیا دا قیدی ہے
 ہے جیڑھا آخرت چاہندا اوہو عقبی دا قیدی ہے

اے سو انہاں چیزاں کوں خود قرآن آہدا ہے
 اے مصنوعی خدا ہن اے ساڈا ایمان آہدا ہے
 تو بنڑ جا عبد خالق دا ساکوں سلطان آہدا ہے
 جیڑھا مولاً دا طالب ہے او اے ہر آن آہدا ہے
 نہیں کوئی خدا باقی مگر ہک ذات وحدت ہے
 اوندہ جے عشق ہے دل وچ ایہا اصلی عبادت ہے

ہے مقصد لا الہی دا ہر ہک معبود ٹھکرا ڈے
 اے دنیا تے اوندے فرضی خدا جو ہن توں اگ لاڈے
 نفی کر کل خداواں دی تے بھاہ الفت دی بھڑکا ڈے
 مٹا ڈے دنیا تے عقبی اے گل عملاً توں سمجھا ڈے
 ہے ہر شے ھا لک دی زد دے وچ تے ہے فنا ہر شے
 مگر باقی ہے وجہ اللہ علاوہ توں مٹا ہر شے

ازل توں ہے فنا ہر شے آئندہ دی فنا کوئی نہیں
تے ایں ہالک دے وچ آئندگی دا مدعا کوئی نہیں
آئندہ یٰہٰک ہوندا تے ہالک دے سوا کوئے نہیں
ایہو ہے کلمہ طیب جو باقی ہنر رہیا کوئی نہیں

اے آتش عشق دی او ہے جو ہر شے ہے جلا ڈیندی
سوا محبوب دے ہستی ہے ہر شے دی مٹا ڈیندی

صلوات آبدائے جیکوں عالم ڈس اوندا مدعا کیا ہے
ہے لغوی تاں دعا مطلب حقیقت وچ ڈسا کیا ہے
جو ہے معراج مومن دی عمود ایں دین دا کیا ہے
جیرھی ہے قرۃ عینی اوندا مفہوم کیا کیا ہے

جیکوں دیدار نہیں ہوندا ہے لا حاصل حیات اوندی
جیکوں معراج نہیں حاصل نہیں ہوندی صلوات اوندی

☆ الصلوة معراج المومن الصلوة عماد الدين من لا معراج له لا صلوة له قرۃ عینی فی الصلوة

اتھاں معراج دا مطلب تاں ہے دیدار قدرت دا
جیکوں دیدار نہ ہوسی نہ لطف آسی عبادت دا
ٹھرن اکھیں نماز اچ جاں تھیوے دیدار وحدت دا
ڈٹھا فی احسن صورة ہا معراج اے نبوت دا

بجا ہے لم یرئ ربہ جو فرمان الہی ہے
مگر قلبی نماز اچ جلویاں دی بادشاہی ہے

ہے ان احدکم تے لم یری ربہ ہے فرمایا
 کوئی خالق کوں نہیں ڈہدا مگر جیں موت کوں پایا
 اتھاں قبل ان تموتو دا ہے مقصد موت وِچ آیا
 مرن توں جو مرے پہلے اوہیں معراج ہے پایا
 نمازی کو شہود ہووے شہادت ہے نمازِ حق
 نماز ہے وصلِ مسجودی ، ہے اے معراجِ رازِ حق

☆ رایت ربی فی احسن صورة..... ان احدکم لم یری ربہ حتی لا یموت..... موت قبل ان تموتو

حدیث ہے میڈے مرشد دی عبادت دی جو گفتارے
 کانک تراہ ہے جو اخص لوکاں دا معیارے
 فانہ یراک وِچ ہک اوں طبقے دا اظہارے
 مقلد آکھن جیکوں نمازی ہن مگر سارے
 جو اول ہن نماز اِچ او سدا معبود کوں ڈہدن
 ہوندائے حاصل شہود ایسا جو خود مسجود کوں ڈہدن

☆ ان تعبد الله کانک تراہ فان لم تکن تراہ فانہ یراک

مقلد تاں فقط احساس وِچ طاعت کریندے ہن
 او استغراق دے عالم دے وِچ سر کوں جھکیںدے ہن
 خدا دی ذات کوں احساس وِچ پہلے جمیندے ہن
 تے اپنا ظاہر و باطن خدا کوں سوچ ڈیندے ہن
 ساکوں معبود ڈہدا ہے خیال اے ذہن وِچ ہوندائے
 خدا دی ذات کوں ناظر سمجھدن سجدہ تاں سہوندائے

بیا طبقہ عوامی ہے شنیدہ جیندا معبودے
 نہ رب ڈسدائے نہ رب ڈہدائے نہ شاہد ہے نہ مشہودے
 تصور وِچ بڑا گھندن خیالی اپنا مسجودے
 جو مصنوعی خدا جوڑے عبادت اوندی بے سودے
 حقیقت وِچ تاں خود بندہ ہے اوں معبود دا خالق
 جیندا سجدہ کریندائے او ہے اوں مسجود دا خالق

برہمن جیویں بت گھڑ کے چا اپنا سر جھکیندا ہے
 خدا اپنا بڑا کے خود تے ول سجدہ کریندا ہے
 ایہو تاں شرک باللہ ہے ودا ٹکراں مریندا ہے
 ہے مردود اے نماز اوندی ساکوں مرشد ڈسیندا ہے
 توں غیر اللہ توں دل کوں پاک کر گھن تاں نماز ہوسی
 کچھے دم دم نماز ہوسی جے ذات بے نیاز ہوسی

☆ ان الانسان خلق هلوياً و اذا مسه الشر جزوعاً و اذا مسه الخير منوعاً الا المصلين على صلواتهم دائمون

جو بندہ بے صبر ہوندائے تے خلقت وِچ ہلوياً ہے
 اگر تکلیف وِچ ہووے ایندا شیوہ جزوعاً ہے
 فراوانی دے وِچ ممسک تے مقصد وِچ منوعاً ہے
 صلوات دائمی وِچ جو اصولاً ہے فروماً ہے
 اوہو بچدا ہے ایں شے توں جو دم دم دا نمازی ہے
 صلوات دائمی دے وِچ جو ہر بازی تے راضی ہے

جیڑھی ہے خوف دوزخ توں نماز او سب توں بدتر ہے
صلوات دائمی او ہے نہ وقت ایندا مقرر ہے
شہود ذات حاصل ہے نمازی او قلندر ہے
ہر ہک مقصد میڈے مرشد دے ایں فقرے دے اندر ہے

بجود القلب فی ذاتِ صلواتِ دائم واصل
ہو المسجود نی قلبِ صیامِ صائم اصل

قلندر لوگ تاں حامل ہوندن ایجھاں نمازاں دے
شریعت توں بلند ہوندن تے وقف ہن او رازاں دے
او مرفوع القلم ہوندن نہیں قائل آوازاں دے
کوئی ملاں کیویں سمجھے اے راز ہن عشق بازاں دے

جیڑھا خود عقل ڈے بہوے ہو کیوں آداب دا قیدی
نمازی دید دا رہندا نہیں ارباب دا قیدی

نماز ہوندی ہے دوئی وچ جیڑھا ہک نال ہک ہووے
قریب ہووے جو مرکز دے ولاکیں شے دی سک ہووے
نہ ہووے قرب وچ جیڑھا اونکوں قربت دی چھک ہووے
جیڑھا خالق دے کولھ ہووے گولے قاصد تاں بھک ہووے

جیڑھا خود شہنشاہ دے سامنے ہے ہمکلامی ہے
جیڑھا اتھ نامہ بر گولے اوہو ازلی حرامی ہے

شریعت توں اگر باہر توں ڈیکھیں کم قلندر دا
 کوئی فتویٰ نہ لا ڈیویں نہیں واقف توں اندر دا
 اوہو قانون بڑ ویندائے ہووے جو کم سکندر دا
 جو ملاں فتویٰ لیندا ہے او ہے مصداق بندر دا
 عبادت نت کریندی ہے اے کل کونین مرشد دی
 اے جعفر راز تاں لبھسن چھیں نعلین مرشد دی

﴿قطعه﴾

معرفت فرض ہے سرکار دی حاصل کر گھن
 ہوسی جاہل جبرہا لعنت دے جھنجھوڑے پیسی
 اکھ دے ہوندریں جبرہا اکھ نوٹ کے ٹسی باقر
 او سدا اندھا ودا دکھے تے دھوڑے پیسی

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دی نیت

میں ہا پچھیا اے قلندر اے جو کل انسان ہن
تھیندی ہے حیرت کئی دانا کئی نادان ہن
کئی نمازی ہن کئی مسجد کولھوں انجان ہن
کئی چھوڑیندن مال کون کوئی مال توں بھگوان ہن
نیتاں ہر کہیں دیاں ہن ڈسڈیاں میکوں جدا
فقر دی منزل دے وچ اعمال دی نیت ہے کیا

آکھیا ہس کے قلندر ہے بہوں اچھا سوال
بندے چوں قسماں دے ہن ہر دا علیحدہ ہے خیال
پہلے ہن حشرات ارضی جیکوں آکھے ذوالجلال
ڈوجھے کالا انعام ہن جو جانور دی ہن مثال
ترتجھے ہن ملکوت وانگوں طاعتاں دی انتہا
چوتھیاں دی شان وچ ہے یشبہون الانبیاء

☆۱..... یشبہون البہائم ☆۲..... اولئک کالانعام بل ہم اضل

☆۳..... یشبہون الملائکہ ☆۴..... یشبہون الانبیاء

پہلے جو حشرات ہن جنگلاں دے ہن وحشی بشر
 دین و مذہب توں جدا ہر گالھ کولھوں بے خبر
 ڈوجھے ہیں مثل بہائم جیویں ہوندن جانور
 ہے جھساں دا کھانوناں تے پیونا مطمع نظر
 مادی دنیا توں نہیں ودھدی اوندی نفسانیت
 انتہا اوندی فقط ہوندی ہے ہک شہوانیت

ہوندا ہے سب کجھ انہاں دا صرف اے دنیائے دوں
 ہے انہاں دے حق دے وِج ان الذین یکفرون
 کل انہاں دیاں مرضیاں تے نفس دا چلدائے فسوں
 نفس دی خواہش دا ہوندا ہے سدا طاری جنوں
 جائز دے نہیں ڈھور وانگوں دین دی کوئی وی حد
 ہے انہاں دے حق دے وِج بل ہم اضل دی سند

☆ ان الذین یکفرون باللہ و رسلہ ☆ الدنیا جیفۃ و طالبہا کلاب

طالب دنیا انہاں کوں ہے ڈتا خالق وی ناں
 ہے جو دنیا جیفۃ ظاہر وی ہن مرداریاں
 ایندے طالب تے کلاب دا تھیدائے مطلب عیاں
 طالب دنیا اتے پوندا ہے کتیاں دا گماں
 کیوں جو اے دنیا تاں ہک کافر دے کیتے ہے بہشت
 مومناں دے واسطے لیکن ہے اے دوزخ سرشت

حِی دِنیا کِیا هَے اے هَے حِی زَر حِی نسا
 حِی راحِت تے ریاسِت حِی جاہ حِی زنا
 جو وی هَے دِنیا دے وِیجِ ملعون هَے ڈِسیا گِیا
 صرِف هُووے جِیڑھا راہِ حق دے وِیجِ اوندے سوا
 نال دِنیا دے هَے مِلدا دهر کون شرک و نفاق
 میڈے مرشد نے ڈتی هَے تاہوں دِنیا کون طلاق

بے شَبِیہ ہنِ قَدِسیاں دِی ہنِ او اہلِ آخِرت
 او اطاعتِ وی کریندن تے بچیندن عاقبت
 او ہوندن اہلِ شریعتِ حاملِ انسانیت
 او گولیندے ہنِ سدا خلدِ بریں دِی عافیت
 ہوندے ہنِ اعمالِ دے اصلی سببِ خوفِ و رجا
 او کڈاہیں خوفِ دوزخِ تون کریندے نہیں خطا

شاملِ اعمالِ ہوندائے کجھِ تاں او شوقِ جنان
 کجھِ عذابِ نارِ تون ڈر کے کریندن طاعتاں
 ظَالِمٌ لِنَفْسِیہِ ہوندن مگرِ زیرِ اماں
 کہیں دِی حالتِ تے هَے کھلدا اصطفینا دا بیاں
 او خدا کون جائز دن توڑے مگر برہانِ تون
 او مشرفِ تھیندے ہنِ برہانِ تون ایمانِ تون

کہیں کوں اورثا الکتاَب دی سند تھئی ہے عطا
 کار فرما ول وی ہوندے ہن ایسے خوف و رجا
 ہوندی رہی طاعت دا موجب ہک جہنم دی سزا
 ول امید خلد وِچ جلی چا عملاں دی جزا
 مَزْرَعَةَ الْآخِرَةِ انہاں دی دنیا دی مثال
 طالبِ عقبی دے کیتے ہے مباح دنیا حلال

☆ الدنيا مزرعة الآخرة

ایندے ہن درجے کئی پہلا ہے عابد دا مقام
 او عبادت وِچ نبھا ڈیندا ہے اپنی صبح شام
 ول ہے زاہد مال توں نفرت دے وِچ اوندنا قیام
 تارکِ دنیا ہے زاہد زہد توں پیندا ہے نام
 مال دا ہونون نہ ہونون جیساں کیتے یکساں تھیا
 اوکوں آہدے ہن غنی ہے یشبہون الانبیا

چوتھا درجہ یشبہون الانبیا ہن ذی قدر
 ہن او ہے جنت دے وِچ عندلیک مقدر
 او نہیں گھندے کدی خوف و رجا دا کچھ اثر
 چھوڑ کے دنیا تے عقبی ذات تے کردن نظر
 عین الفت وِچ عمل ہوندائے انہاں دا بے نظیر
 کم کرے جو مار دے ڈر توں غلام او ہے شریر

طالب دنیا محنت بھجڑے دی ہے مثال
 طالب عقبیٰ مؤنث ہے زنانہ چال ڈھال
 طالب مولا مذکر مرد دے رکھدائے خصال
 یشہون الانبیا مولا دا نت رکھن خیال

خوفِ دوزخ شوقِ جنت دی عبادت شرک ہے
 خلق دے چنتے یا لالچ دی اطاعت شرک ہے

طالب دنیا کیتے خالق کیتائے عقبیٰ حرام
 طالب عقبیٰ کیتے ایویں تھئی دنیا حرام
 اے ڈوہیں چا اپنے طالب تے کیتیاں مولاً حرام
 دنیا و عقبیٰ قلندر تے چا فرمایا حرام

دنیا و عقبیٰ دا وچ طاعت دے بے ہووے خیال
 مطلبی الفت ہے اے نہیں فقر دے وچ اے حلال

☆ الدنيا حرام على اهل الاخرة..... والاخرة حرام على اهل الدنيا..... هما حرامان على اهل الله

فقر دی جنت تے دوزخ شرع توں بہوں دور ہے
 شرع دی جنت دے وچ لکھاں کروڑاں حور ہے
 شرع دی دوزخ جو ہے آتش کنوں معمور ہے
 فقر دی جنت او ہے جیندا ایہو دستور ہے

اپنے آقا دی زیارت دا ہے ناں خلدِ وصال
 غیبتِ سرکار دیوانے تے ہے دوزخ مثال

ہجر دی آتش دے وِچ بھڑکن ہوندائے نار سقر
 خلد توں ودھ کے ہے جاں مولاً اتے پووے نظر
 اصل جنت ناں ہے اوں جاہ دا جتھاں وِچ کے بشر
 خوش تھیوے اکھیں ٹھرن غم دا نہ کجھ رہوے اثر
 او جہنم ہے جتھاں نت دا سڑاپا کھا ونجے
 دل جلے اکھیں جلن سارا بدن جھلسا ونجے

در اصل مقصد ہا اے سرور نے جو کیتا بیاں
 دنیا مومن دی ہے دوزخ تے ہے کافر دی جتاں
 اصل وِچ جنت ہے او اکھیں ٹھرن وِچ کے جتھاں
 دنیا ہے کافر دی جنت ہو گیا مقصد عیاں
 دید کافر دیاں اکھیں دنیا تے جاں ہن کردیاں
 ڈیکھ کے دنیا کوں ہن کافر دیاں اکھیں ٹھردیاں

پر جیڑھا مومن ہے اے اوندے کیتے ہک نار ہے
 آتش فرقت دے وِچ سڑنا وڈا دشوار ہے
 اکھیں مومن دیاں جتھاں ہن ٹھردیاں دیدار ہے
 اپنے مولاً دی زیارت خلد دا معیار ہے
 کیونکہ وِچ دنیا دے اے دیدار توں محروم ہن
 ہجر دی آتش ہے فی النار سقر مقسوم ہن

موت توں پہلے بشر جنت دو جا سنگدا نہیں
 رب وی قبل از موت خود جلوہ ڈکھا سنگدا نہیں
 لم یری ربه دے مقصد کوں او پا سنگدا نہیں
 جیندے جی دیدار او مولاً کرا سنگدا نہیں
 اے بجا فرمان سرور دا ہے وِج ہک راز ہے
 ایندے وِج قبل ان تموتو دا خفی انداز ہے

☆.....ان احدکم لم یری ربه حتی لا یموت..... موت قبل ان تموتو

موت توں پہلے جو مر جاوے الٹ ویندن نقاب
 میں جڈاں مردی ہے ول اے خلق نہیں رہندی حجاب
 اپنے مولا دی زیارت دا نہیں ہوندا حساب
 ول ہوندائے انساں حصول خلد دے وِج کامیاب
 کیا جزا ہے کیا سزا ہے ہنٹر ذرا توں غور کر
 بن شمیمہ انبیاء ایہو ہے معراج بشر

فقر دے ہر ہک عمل دی عشق تے بنیاد ہے
 خوف تے لالچ دے وِج کل زندگی برباد ہے
 فقر دی دنیا فقط الفت دے وِج آباد ہے
 فقر وِج ہے غم تے غم دے وِج قلندر شاد ہے
 غیبت سرکار وِج جعفرؑ ایوں محسوس کر
 جیویں بلدے ہوئے انگاریاں تے تڑپدا ہے بشر

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندردا ہجر

پچھیا اے میں جو ہجر اے دوزخ مثال ہے
 معیار اوندا کیا ہے میڈا کیا خیال ہے
 مہجور دا ہمیشہ ہوندا کیڑھا حال ہے
 کجھ واقعات ہجر دی کر قیل و قال ہے

سنا میڈا سوال تاں دیوانہ رو پیا
 آکھے فراق و ہجر دی تفصیل سن ذرا

کیا ہجر کیا فراق ہے جانڑے اے کیا خرد
 ہجر و فراق دے نہیں درداں دی کوئی حد
 ایسا ہے صدمہ ہجر نہیں جیندا کوئی رد
 پہلی ہے انتظار جو ہے موت توں اشد

صدمہ ہجر دا سہناں کوئی سوکھا کم نہیں
 ایندے مقابلے ڈیکھو کوئی غم دی غم نہیں

☆الانتظار اشد من الموت

اے زندگی تے موت دے ہے عین درمیان
 زندہ بشر تے پوندا ہے نت موت دا گماں
 لوں لوں ہجر دے درد دی سوزش دا ہے مکاں
 گویا نزع دے وقت دا ہے پکیا ہجر ناں

ہوندا ہے ہجر پیار دے صدمے کنوں شدید
 مہجور کوں وی ٹھیک ہے آکھو اگر شہید

یعقوب توں تھیا جڈاں یوسف پسر جدا
 نیتا بھرانواں کر کے بہانہ شکار دا
 یعقوب کوں تاں پہلے وی یوسف دا فکر ہا
 پتراں دے نال ٹور کے چتا تھیں سوا

یوسف دا سارا ڈینہ کیتا یعقوب انتظار
 توڑے نبی ہا ہجر دے صدمے کیتا لاچار

ہئی دید راہ تے دل کوں ہا وسواس کئی گماں
 دیگر دے ویلے ونج کے نظر آیا کارواں
 پچھیا نبی تاں آن کے کیتا کہیں اے بیاں
 یارہاں تاں آ گئے ، ہے مگر غیب بارہواں

سچ تھی گئیں حضور دے چنتے ہزار ہا
 سب آ گئے نہ آیا جیندا انتظار ہا

یوسف دے بھائیاں جاں سنایا اے آ کے حال
خود نہر بنڑ کے نہراں دی کیتی جڈاں مقال
یوسف دا پیش ہويا او چولا وی لال لال
غش کر گیا نبی جو قریب آہی انتقال

وايوسفا دی کیتی نبی نے جڈاں صدا
ستر ضعیف ما دا وِچ لہجے دے درد ہا

جسدم نبی دے دل کوں لگا ہتھ فراق دا
پچڑے دے ہجر بابے کوں یک دم ڈتا مکا
اکھیں ناہن او جھڑ آہی ساون دا لہہ پیا
اے جہیں وسائی واس جو وسدا ریہا سدا

لتھڑیا ہويا ہا چولا جو رت نال پتر دا
یعقوب گریہ کیتا کئی سال پتر دا

اکھیاں سفید ہو گئیاں گم نور ہو گیا
جھک گئی کمر ضعیفی نے یکدم ڈتا جھکا
ڈاڑھی سفید رعشہ قدم وِچ سدا بکا
یعقوب گویا بنڑ گیا مفہوم ہجر دا

یوسف دا حال پچھدا ہا ہر راہ گیر توں
ٹپکے ہا شوق وصل پسر نیر نیر توں

ہک شخص نے سنائی اے یعقوب کوں خبر
تازہ میں کر کے آیا ہاں خود مصر دا سفر
آہدا ہا شاہ مصر اے قداماں تے رکھ کے سر
رہندن حضور جگ تے پریشاں کیوں اس قدر

تیڈی امان رب دی امان اِج ہے کر یقین
راہسی امن امان او قادر جو ہے امیں

تاجر نے جاں سنایا اے یعقوب کوں پیام
سکدا ہا سیک ایسا جو سکدا ہا صبح و شام
غش کھا ڈٹھا زمین تے یوسف دا گھن کے نام
ہجر و فراق والے مراحل تھئے تمام

بچڑی نے تلیاں ملیاں تاں حالت تھئی بحال
تاجر دے ہونٹ چمدا ہا یوسف دا ہا خیال

وِج ہجر والی بھاہ دے ہے سڑدا جیڑھا بشر
بھڑکن جاں بھانہڑاگ دے تاں رہندی ہے چشم تر
یعقوب کوں وی ہجر دی سوزش ہئی اس قدر
جائے وداع تے رووے ہا یوسف کوں یاد کر

سوزش ہجر دی دل کوں کرے ہا جڈاں لچار
یوسف دے نانویں ہکلاں مریندا ہا بار بار

المختصر اے قاصد یوسف ڈتی خبر
 یوسف مصر دا شاہ ہے سلامت رہے ذی قدر
 یعقوب نے سنی اے خبر جاں بچشم تر
 آئی جوانی عود کے سدھی تھئی کمر

یوسف دا پاک چولا اجاں کئی کرہوں با دور
 اکھیاں دا نور آیا جو آیا اکھیں دا نور

پڑھدا ہے باب جیڑھا وی مکتوب ہجر دا
 ڈسدائے کھڑوتا سامنے سلطان کربلا
 وسدیاں اکھیں تے ریش مخضب یکی حنا
 ڈسدائے تڑپدا سامنے ہمشکل مصطفیٰ

ڈیکھن دے لائق ڈسدا ہے سید دا اشتیاق
 دل وچ ہے غم دا تیر ہے خود نقشہ فراق

لیکن اوندنا فراق تھیا بھین دے نصیب
 مابین بھین بھائی دے الفت آہی عجیب
 بھائی حصے دا ویر رگ جاں توں وی قریب
 شکل حبیب خالق عالم جیندا حبیب

وقت وداع بھرا توں ہجر دا دوا گھدھس
 اپنے سکون دل کیتے پیرے لوا گدھس

نقشِ قدم تے سر ریہا زندگی گزر گئی
 ہئی جستو بھرا دی جو جتھ جتھ نظر گئی
 روندیں جے گزری شام تاں روندیں سحر گئی
 وِچ کمسنی دے ہجر توں خم تھی کمر گئی

ہردم کرے ہا عرض خدائے عباد کوں
 شکل نبی دے منتظر پہنچن مراد کوں

اکبر ہا ناز بھین دا دل دا سکون ہا
 او خیمہء شباب دا وسطی ستون ہا
 آل نبی دی جان رگ جاں دا خون ہا
 اودا وجودِ رحمتِ حق دا شگون ہا

اتنا حسیں او باغ نبی دا سنگار ہا
 یوسف وی وال وال توں لکھ چند نثار ہا

ست سال دا اے سن اتے بچپن دی زندگی
 ایسی ڈکھائی ہجر سیاہ رات درد دی
 خم تھی گئی کمر تے ضعیفی وی آ گئی
 ڈو سوٹیاں دی ٹیک تے ٹرنا تے بے بسی

بھائی دے پیریاں کوں وی اتنا کیتا پیار
 نقشِ قدم تے ہنجوں وی گزرن ہا ناگوار

آکھے ہا رو کے ویر دی اے یادگار ہن
 میڈے ہکھ تے ہجر دے اے نمگسار ہن
 محفوظ کیوں نہ رکھاں اے اجڑی دا پیار ہن
 ہنجوں فراق و ہجر دی وسدی پھنوار ہن
 نقشِ قدم تے کوئی جڈاں اشک ڈھندا ہے
 اکبر دا رو کے ملناں میکیوں یاد آندا ہے

کیوں پیریاں دے نیڑے وچن ہنجوں غم دیاں
 مونجھا کریندین ایسے گالھیں الم دیاں
 ایہا دعا کریندیں ہی راتیں دھمدیاں
 میں تے رہن الہی اے نظراں ستم دیاں
 آنون جو توڑے میں تے اے ڈکھ درد بے حساب
 لیکن میڈے بھرا دا سلامت رہے شباب

بیماری ءِ طویل تے مرضِ ہجر دی چھل
 بے وقت دی ضعیفی تے ڈکھ درد بے محل
 رعشہ قدم دے وچ تے مگر حوصلے اٹل
 ویرن دا انتظار تے ہونٹاں تے الجھل
 دھبیا وجود پاک کوں جتھاں آ ویندا ہے
 فوراً خیال ویر دا آ کے جھلیندا ہے

واپس جو آئے شام کنوں سارے پردہ دار
 آیا او ڈینہ ہا جیڑھے ڈیہاڑے دا انتظار
 تصویر سیدہ دی تھئی سچاں دو ول تیار
 ودھیا جو شوق دید تاں فوراً ٹری بیمار
 گھن ٹیک جاں اباہلا قدم چایا سینے نے
 خالی ولن چا ڈاڈی دا دہرایا سینے نے

کہنہ لباس ، خشہ ردا ، جسم ناتواں
 معصوم زرد چہرے تے خاک شفا عیاں
 اکھیاں سراپا ہجر دے صدے دیاں ترجمان
 ہونٹاں تے مسکراہٹاں ہنجوں مگر رواں
 رکھن قدم اباہلے جو ویرن دا ہے خیال
 اکبر دا پیار جھکدا ہے ہر ہر قدم دے نال

لیکن ہجر دے روگ ہمیشہ دے روگ ہن
 غم دی ہی انتہا اے انوکھے سنجوگ ہن
 اوں کاروان درد دے جتنے وی لوگ ہن
 خاموش ہن سراپا مگر سارے سوگ ہن
 دکھیا تے پئی جاں دید تاں ہک آہ نکل گئی
 جھڑ پئی علی دی جائی تاں خود فضہ جھل گئی

المختصر اے بی بی نے رو کر کیتی کلام
 ڈیندا حصے دا ویر ہا بہوں بہوں تیکوں سلام
 ہمشکل مصطفیٰ نے ہے پیتا بقا دا جام
 نانویں تیڈے ڈتا ہا تیڈے ویر اے پیام

میں معذرت اے چاہندا ہاں قدماں تے رکھ کے سر
 آیا نہیں جو تیڈا سلامت ہے منظر

غش کر گئی آ سین دے ہونٹاں تے دم گیا
 وانگوں بھنور دے ویرٹھ وچھوڑے دا غم گیا
 تھی آس تے امید دا محور ختم گیا
 داغ ہجر ہمیشہ کیتے دل تے جم گیا

لیکن ہا ایسا ویر دے وعدے تے اعتبار
 پھپھیاں دے پاک چہرے دو ڈیکھے ہا بار بار

ترتیاں امیدیاں ہجر دوامی تھیا شروع
 خم تھی گئی کمر جو آہی حالت رکوع
 تارے اول بخت بھاگ دے کیتا نہ دل طلوع
 دل وچ بھرا دی سک تے ریہا موت دو رجوع

کمزور تن تے ڈسدی حیاتی وی بار ہی
 آنون دی گو امید نہ ہی انتظار ہی

قبر نبیؐ تے آ کے اے دکھیا کیتی صدا
 اے نانآ پاک میں ہاں جو تصویر سیدہ
 ہمشکل میڈا ویر ہا نانآ حضور دا
 بعد از حضور جیویں ہے ڈاڈی دا واقعہ

ڈاڈی کوں آپ بن جیویں جیون نہا پسند
 انویں اے نانا میکوں وی جیون ہے ناپسند

گھر پاک دی جوانی ہا میڈا حسین بھرا
 او ٹر گیا تاں میں توں جوانی تھئی جدا
 بچپن دے وچ ضعیفی گواہ بنڑ کے گئی ہے آ
 سب توں سوا ہے صدمہ اے نانا این ہجر دا

میڈی دعا ہے نانآ ہووے جلد مستجاب
 ہر منتظر شبیہ رسل دا ہو کامیاب

کچھ روز بعد ایسا دعا نے کیتا اثر
 روز طویل ہجر سمیٹے چا اپنے پر
 ساہ تیز تیز تھی گئے ، طاری بدھی نظر
 روح کوں خود الوداع کیتا نبضوں نے دوڑ کر

ٹھریا بدن وجود کوں حاصل تھیا قرار
 اکیاں نہ بند ہویاں جو عادت ہی انتظار

نہیں زندگی دے نال ختم ہجر والی حد
 راہندا ہے ہجر ہجر ازل کولھوں تا ابد
 این ہجر دی تاں آخری منزل ہے ہک لحد
 اکبر دے نال بھین دی الفت ہی این اشد

اکبر دا نام گھن کے جو رووے ہا کوئی سین
 باہیں کوں کھول ڈیوے ہا اکبر دی پاک بھین

کیتا ہا مولا جعفر صادق نے اے بیان
 ہوسن جو خاص منتظر صاحب زماں
 غیبت دے نال ہوسی انہاں دا وی امتحاں
 کیڑھا ہے غیر کیڑھا ہے اپنا تے قدر داں

اپنا جو ہوسی اوندنا ہوسی ہجر پر ملال
 یوسف دے بعد جیڑھا ہا اوندے پدر دا حال

اکبر دی پاک بھین ڈسایا ساکوں شعار
 تیکوں ہے گر امام زمانہ دے نال پیار
 ہر چیز توں عزیز تے افضل ہے انتظار
 کم از کم اتنا ہووے توڑے ہجر دا معیار

شان وفا دے راہ وچ حائل نہ ہو اجل
 ساہ آخری جے آوے تاں لب تے ہو العجل

وادی اے عشق فقر دی ہر آن ڈیوے ڈکھ
 ہجر و فراق ڈیوے ولا کے گھنے اے سکھ
 ڈیوے بھلا غذائیں چا بخشے اے تریہ تے بکھ
 چھڑواوے بستریاں کوں چا نندرانندی ویڑھے نکھ

کیفتیاں این ہجر دیاں توں غور نال ڈکھ
 یعقوب دا اے ہجر تے فرقت دا حال ڈکھ

یا صاحب الزمانؑ این توفیق کر عطا
 میڈی این عرضداشت کوں تصدیق کر عطا
 ناقص خرد کوں طاقت تخلیق عطا کر
 علم صمد دا دل کوں اتالیق عطا کر

ہردم میڈی حیات دا ایہو مدار ہے
 ہر ساہ ساہ نال تیڈا انتظار ہے

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّ اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّ عَجَلِ فَرَجِهِمْ بِقَائِهِمْ
 عَجَلِ اللّٰهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَّ صَلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

طالبِ جنت

پاک قلندر نے چا میوں اصل حقیقت ڈسی
آکھے اے دنیا تے عقبی ہر شے ہے بے چسی
جاہل فخر سمجھ کے پیندن گل جنت دی حسی
ملاں نے ہے اصل ولوڑی اے لعنت دی لسی

زاہد عمل دے زور تے رب توں ہے جنت طلبیندا
اوتر نہیں شداد مویا ہے ثابت کر ڈکھلیندا

جو جنت اے طلب کریندائے اوندا حال سنانواں
جو جنت اے منگدائے تیکوں اوندے سین ڈکھانواں
میں زاہد دی جنت دی آ تیکوں سیر کرانواں
منظر ڈکھ اوں جنت دا ول اصلی گل سمجھانواں

لبے لبے باغ باغیچے ان گھٹ مست بہاراں
عین کچوچ درختاں دیاں او نہراں نال قطاراں

اچے بنگلے ڈدھ دیاں نہراں موسم مست بہاری
 نہراں نال شراب دے ڈٹیاں مستی ہر تے طاری
 حوراں دے مستانے ٹولے ہر ہک گالھ چراری
 اکھ بنگلی نال ایہو جہیں ہر ہک خوشی لیاری
 نہ کوئی ہنگلے نہ کوئی ہوڑے جیویں عشق لڑانوں
 حوراں دے اجڑاں وچ زاہد من دی ہوس مٹانوں

ہر پودے دے پھل پھل ترورے ہر سو جھاٹاں مارے
 نہ کوئی پچھ پرتیت ہے ایندی جیرھی حور ونگارے
 اکھیاں کوں پئے ٹھنڈک ڈیون مکھڑے پیارے پیارے
 توڑے لٹے سہاگ انہاں دا ول وی سدا کنوارے
 اپنے ذہن دے اندر شاعر ایندا نقش جمانویں
 غور چا کر ایں منظر تے پچھے فیصلہ خود سنزوانویں

جیویں جو کہیں کھیت دے وچ ہے ڈھور کوئی چھٹ ویندا
 ہے بے روجا ہر بوٹے تے ول ول وات مریندا
 پی کسیاں توں پانی ہے بے فکرے ٹیٹ کڈھیندا
 سہناں وانگ پھرے بے چنتا اکھیں سدا تپیندا
 اے شے چھوڑ کے وچ دنیا دے عقبی وچ طلبیج
 ول عقبی موہوم ہے کیوں نہ جگ تے عیش کرتے

کیوں جو اے ماحول میسر دنیا تے نہیں آندا
 جے نہ پھریئے کیا کریئے ہے اے مقصد ملاں دا
 پھردیں ٹالا نہیں کردے چا ڈیکھ توں حال انہاں دا
 ڈیکھ کے ہر شے وس توں باہر سوچے راہ عملاں دا
 اتھاں نہیں تاں وچ عقبی دے ہو ویسی من مانی
 اے وی خواہش نفس ہے تے او وی خواہش نفسانی

نیت اصل عمل دی ساکوں مرشد چا سمجھائی
 محسن دے احسان گنرا کے اصلی گالھ ڈسائی
 دنیا تے عقبی ہے لالچ جیس اے شے اپنائی
 خالص عمل نہ اوندا ہوسی مرشد گل فرمائی
 موجب اصل عبادت دا ہے شرم و حیا مرشد دا
 باجھ حیا دے بندہ کافر حکم اے ہا مرشد دا

احسانات تقاضہ کردن بندہ حق اپناوے
 محسن دا ہے عبد بشر نہ جے انسان بھلاوے
 کر کے یاد احسان سچی دے طاعت سدا نبھاوے
 لالچ حرص تے لعنت بھیجے تاں مقصد کوں پاوے
 مرشد جان عبادت لائق سر تسلیم جھکانویں
 جنت دوزخ مرشد جائزے سوچیں نہ پھس جانویں

میں پچھیا اے ملاں کون ہے میکوں کجھ سمجھاؤ
 ایندے عیب ثواب دے میکوں مقصد اصل ڈساؤ
 کیا فرمان ہے ایندے بارے سرور دا فرماؤ
 ایندی بدبختی دا قصہ میکوں کھول سناؤ
 سرور دا فرمان قلندر میکوں ول سنوایا
 اے اشرار خلق اللہ ہے سرور ہا فرمایا

شمر یزید کوں دنیا جگ تے ہے بدبخت سڈیندی
 ڈیکھ اعمال انہاں دے دنیا ہے ملعون منیدی
 لیکن ایں ملاں دے پاسے نظر نہیں کہیں دی ویندی
 ایندی اصل حقیقت کوں نہیں کجھ دنیا سمجھیندی
 ایں اشرار خلق اللہ دا راز کہیں نہیں پایا
 کیوں اشرار خلق اللہ ہا اینکوں سائیں فرمایا

شمر یزید نے وچ کرہل دے جتنے ستم وسائے
 صرف او جان دے دشمن ہن تہوں ظلم انہاں اپنائے
 ایں سادات دی عصمت دو لعنت دے قدم ودھائے
 آں تے امت دا فرق مٹایا ایں ملعون دے جائے
 دور یزید دے اندر ہئی محفوظ عصمت ساداتی
 ایں عصمت دو قدم اٹھایا لعنت ودھ کے پاتی

فرمایا ہا رب بے اذن نبی دے گھر نہ جاؤ
 پاک نبی دے گھر دے وچ تساں جھاتی مول نہ پاؤ
 گھر سادات دا بیت نبی ہے ذہن اچ گالھ جماؤ
 ایں گھر دا تساں ادب کرو آداب نہ مول بھلاؤ
 مرشد ڈسیا ایں گھر دے وچ جھاتی پانوں ظلمے
 سادانی دے نقش قدم تے دید جمانوں ظلمے

مریم دی عصمت توں ودھ ہے عاصم سید زادہ
 اندو جو بد نظر کرے او ہے فرزند زنا دا
 مریم تے الزام تراشی ہے اے ظلم زیادہ
 او ہے کون توں وچ قرآن دے پڑھ فرمان خدا دا
 سیدانی دے پردے تے جو عمداً نظر ٹکاوے
 او ملعون ازل دا نہ گھٹ شمر کنوں سڈواوے

آج ظالم ماحول دے وچ نہیں رہ گئی گالھ حیا دی
 سید شیخ دا فرق مٹایا پیداوار زنا دی
 مریم تے سارا توں جیندی آہی شان زیادہ
 غیر دیاں نظراں دے وچ آئی ہے آج دی سید زادی
 موت ہے ساڈی زندگی ، ہیں بے غیرت تھی کے جیندے
 میں حیران ہاں جگتے کیوں ہیں سید سڈویندے

جعفر فقر دے راز سمجھ کچھے مولا توڑ چڑھسی
 ایں ملاں ملعون کنوں میڈا مرشد پاک نکھسی
 دنیا تے عقبی دا طالب لعنت دی سٹ چھسی
 طالب مولا بن کے راہویں مولا کرم کر لسی
 مولا کوں جییں طلب کیتا اوں ونج مقصد کوں پایا
 مرکز دی ہے قربت سب کجھ فقر ساکوں سمجھایا

﴿قطعه﴾

گھل گیا شرک دا اندھار بچو اہل یقین
 مونجھے تھیوو نہ ارے خیر دا ڈینہ آندا ہے
 اپنی کیتی تاں نہیں کم آئی کڈاہیں باقر
 ڈیکھو بانغور جو اٹھ کیرھی کنڑیں بہندا ہے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ضر

بسم الله الرحمن الرحيم

طالبِ مولاً

طالبِ مولاً کون ہوندائے اے گلِ سمجھائیِ مرشد
 طالبِ مولاً دی عظمت ساکوں آپ ڈسائیِ مرشد
 صادق طلبِ دی کھولِ حقیقت آپ ڈکھائیِ مرشد
 فقر دیاں اچیاں چوٹیاں دی چا سیرِ کرائیِ مرشد
 طالبِ مولاً او ہے جیں خود مرضیاں وِچ ڈکھائیاں
 سب کجھ چھوڑ کے مولاً پایا کرم کیتا چا سائیاں

لاچِ دنیاِ عقبی دا جو سٹ کے طلبِ اِچ آوے
 اوجِ مراتبِ فقر دے جیڑھا نظراں وِچ نہ لاوے
 ہر خواہش کوں تیلی لا کے دل توں ساڑ لہاوے
 سر گھر رکھ تلی تے آوے تاں مولاً کوں پاوے
 مولاً کرے او جیویں چاہوے ہے اے گالھِ اصولی
 ہر بازی تے راضی ہووے راجِ ملے یا سولی

دنیا ہے عقبیٰ دی کھیتی دنیا جے مل پوے
 او دنیا اپناوے جیڑھا عقبیٰ چاہندا ہووے
 دنیا تے عقبیٰ کوں جیڑھا اصلوں چھوڑ کھڑوے
 او کیوں دنیا عقبیٰ دے نقصان اتے بہہ رووے
 کافر دا کوئی مولا کوئے نہیں خود قرآن ڈسایا
 بن مولا دے غیر دا طالب کافر رب فرمایا

مولا تے صلوات پڑھن تے جے اے نیت تھسی
 وِچ ملکوت دے فلکاں تے میں تے صلوات پڑھسی
 رب صلوات وی میں تے پڑھسی وکھرا اجر ڈھسی
 جے تائیں نام اے کندہ راہسی اے صلوات لکھسی
 اے نیت مردود ہے لالچ ہے ایں وِچ پوشیدہ
 ہر لالچ توں طالب مولا رکھدائے پاک عقیدہ

نام ہے جو صلوات دے قابل نت صلوات پڑھیوے
 توڑے وِچ ملکوت سما دے بشر تے لعنت تھیوے
 ایں صلوات دے بدلے جیکر دوزخ آن ڈھھیوے
 ول وی ایں صلوات پڑھن توں مول نہ دور ہٹیوے
 ایں کوں جان عبادت لائق تھی اثرات توں بالا
 جنت دوزخ چھوڑ کے ڈیکھو نام نظرسی اعلیٰ

مالک بھیجے مرض اگر پاوے جھولی جان کے نعمت
 طلب شفا دی مول نہیں کرنی ہے اے فقر دی حکمت
 چھوڑ علاج تے ٹونے سارے ڈیکھ کریم دی رحمت
 اے کیتی ہے مولا دی نہیں ہور کرن دی نیت
 صحت ڈیوے یا مرض ڈیوے یا اصلوں مار مکاوے
 طالب مولا او ہے جیڑھا ہر جا حمد الاوے

اپنیاں خوشیاں چھوڑ کے جیڑھا منگدائے خیر سخی دی
 طلب کریندائے مولا کوں جو چھوڑ کے طلب خوشی دی
 گھر مولا دا وس پووے جیندی آس ہووے زندگی دی
 ساریاں طلباں تلف کراہے ، ہے فرمان کلیدی
 خوشی کریم دی منگدائے جیڑھا سٹ خواہش دنیاوی
 مولا کوں ہے طلب کریندا مار ایں نفس دی پھاہوی

خوشیاں طلب کرے مولاً دیاں دل وچ گالھ جماوے
 گھر مولا دا وس پووے توڑے بشر جہنم جاوے
 ساڈی موت تے جے او وسدن لکھ واری پئی آوے
 نفعے اتے نقصان کنوں خود طالب چا ہتھ چاوے
 او اپنی تکلیف اتے کردا نہیں ہور دعائیں
 ہر ڈکھ تے اے فقرا آہدائے جیویں جگ دا سائیں

پڑھ اے حدیث قدسی ساکوں مرشد نے سنوای
 خالق پاک حدیث دے وچ ہے ایندی شان ڈسانی
 میں سلطان عوامل دا ہے اے فرمان الہی
 سدا زوالاں توں ہے باہر لوگو میری خدائی
 دنیا دی تخلیق دے ویلے میں ہا کن فرمایا
 ہر شے میڈے ہک کلے دے نال وجود ہا پایا

جو انسان وی میڈی طاعت ہر ہر آن کرسی
 چھوڑ کے دنیا تے عقبی ہک آن رضا طلبیسی
 میں اوکوں او رنگ لیاں جڈاں کن او شخص ایسی
 میڈے حکم دے وانگوں اودا فقر اثر ڈکھلیسی
 کون ہے جیندے ہر فقرے وچ ہن انداز قدیری
 او ہے طالب مولا جیندے ہن کل راز قدیری

اپنے عبد تے ہر معبود ہے اپنا رنگ چڑھیدا
 جو پتھر دی پوجا کردائے پتھر ہے تھی ویندا
 جو دنیا تے صرف ہے اپنے مولا کوں طلبیدا
 مولاً اول تے وچ دنیا دے ہے بہوں کرم کریندا
 طالب مولاً دی عظمت توں کعبہ ہے شرمندا
 طالب مولاً کوں جو ڈیکھے مولاً نظر ہے آندا

نہ کوئی اوندا اپنا ارادہ نہ اپنی گویائی
 نہ کوئی اوندی سمع بصر ہے نہ رِجل یمشائی
 طالب تے مطلوب دی چا تفریق ہے طلب مثنائی
 اے او ہے او اے ہوندائے ہے ہر سو شانِ الہی

مال تے جان اولاد عزت ناموس جو اپنے وارے
 اوہے طالب مولاً ہوندن مرشدؔ پاک کون پیارے

اوہو طالب مولاً ہوندائے کرے جو طاعت پوری
 اپنے عمل تے نہیں طلبیدا جو اپنی مزدوری
 طلب کرے جو مولا کون بھن بھور تمنا حوری
 اے خوشبو ہے الفت دی کیا عبر کیا کستوری

عاشق صادق او ہوندائے جو کٹھی کار نہیں منگدا
 او کوئی چیز زمانے کولھوں جز دیدار نہیں منگدا

طالب مولاً عشق دے وچ ہے مولاً طلب کریندا
 عشق دی ترکڑی تے ہے اپنی او ہر گالھ تلیدنا
 بھاندے دی ہے ہر شے بھاندی نہیں فتوے طلبیدنا
 مجنوں قدم چمے سگ دے ہا لیلیٰ دا سڈویندا

نسبت نال ہے ہر شے پیاری عشق نے سبق پڑھایا
 مولاً دے کتیاں دا ساکوں سجدہ کرن سکھایا

اہل شریعت راہ رہے پچھدے عشق نے منزل پائی
 مولاً چھوڑ کے جنت طلی کیتی غرق کمائی
 عشق نہیں آداب دا قیدی مرشد رمز ڈسائی
 عشق فقر دا موجب بنڑیا سمجھ حقیقت آئی

طالب مولاً اصل دے وچ ہے سر سڑیا دیوانہ
 سڑن دے خوف توں باہر ہوندائے ہر اصلی پروانہ

جعفر طالب مولاً بنڑ جا چھوڑ خیال اوڑے
 مرضیاں چھڈ کے عاشق بن جا چھوڑ اے جھکڑے جھیڑے
 ہے رولا کل مرضیاں دا نہ ونجیں انہاں دے نیڑے
 مرضیاں سوپ ڈے مرشد کوں کرے مرشد آپ نکھیڑے

طالب مولاً جو بنڑدن ہر آن او وجدے گجے
 ہر گل توں آزاد ہوندن او جز تعجیل فرج دے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُم بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ضر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دا مولا

پچھیا میں قلندر توں ڈسا میوں دیوانہ
عالم دی ہدایت دا جو ہے نور یگانہ
کونین تے ہر آن جیندی شان شہانہ
ہے کون ہمیشہ ہووے سلطان زمانہ

پہلے تاں قلندر نے سر اپنا چا جھکایا
اسرار الہی توں ولا پردہ ہٹایا

آکھے جو ایہو نور ہے وحدت تے احد ہے
اے نقطہ بسم اللہ ہے ب توں جو صد ہے
احدیت و وحدیت حق دی ایہا حد ہے
اے نور وسیلہ ہے تے وحدت دی سند ہے

ایں نور دا ناں اول و آخر ہے محمد
اے اول و آخر ہے بیا اظہر و اشہد

جاں آپ کوں گولن دا کیتا رب نے ارادہ
اجمالی نظر ذات دو کیتی چا کشادہ
اول جو ڈٹھا نور ہا سلطان ہدی دا
نہا نور محمد اتھاں نقطے توں زیادہ

ہک نقطے دے وچ بند ہا او نور الہی
اوں نور کیت چا محمد اتھاں پائی

ایں نور محمد دا شہود عین ہے وحدت
اے نور ہے ذاتی تے ہے حاصل اینکوں قدرت
اے اول و آخر اتے ظاہر وی ہے غیبت
باطن ایندا توحید ہے ذاتی اینکوں نسبت

توحید ایں جلوے توں ڈٹھا آپ کوں یزداں
خالق کوں شہود ایندا ہے خود آپ دا وجداں

☆ لولاك لما اظهرت الربوبيت..... كنت كنزاً مخفياً فاحببت خلقت خلق.....

اظہرت ربوبیت حق ایندا ہے اعزاز
کنزاً مخفياً ہے ایندا بطن ہے کل راز
فاحببة خلقت دی ایں کیتی جڈاں آواز
تفصیلی نظر کر کے کیتا دہر توں ممتاز

پہلے تاں او ہک نقطے دے وچ بند ہی وحدت
حصے جڈاں تھئے چوڈاں تاں وحدت ہوئی کثرت

كُنَّا مُحَمَّدًا دا ول ارشاد سنایا
 كثر اتھاں وحدت دا ول انداز ڈكھایا
 ول نقطہ ء ب پھیل کے قرآن بنایا
 ول نقطہ ب وچ یك قرآن سمایا

ہن چوڈاں اے شیشے تے ہے ہك ذات دا جلوہ
 نہیں غیر كوئی پر ہے خیالات دا جلوہ

☆ اولنا محمد و اوسطنا محمد و آخرنا محمد و كلنا محمد

ہر جزو جڈاں كل دے اتے دید بھنوائی
 ہونٹاں تے رائے الحق دی صدا گونج کے آئی
 احمد ہا بلا میم اے گل جگ کون سنائی
 ہاں عرب بلا عین حقیقت چا ڈسائی

اے نور جاں اول ہويا ہا اسم مسمی
 اتھ اول ما نوری دا حل ہويا معہ

☆ من رانی فقد رائی الحق - انا احمد بلا میم - انا عرب بلا عین - انا حی لا یموت - انا باعث من فی القبور

ہر جزو جدا شکل دے وچ حق چا ڈسایا
 اے نور جڈاں شکل علی اوٹھ کے آیا
 حتی لا یموتی دا چا فرمان سنایا
 میدان دے وچ ناطق قرآن الایا

فرمایا جو خود کرنی ہے میں قائم قیامت
 قبراں دے وچوں جگ کول اٹھانوں میری قدرت

میں اول و آخر ہاں تے میں باطن و ظاہر
انداز قدیری میرے نت طیب و طاہر
میں مظہر توحید ہاں ادراک توں باہر
ایں راز کوں پانون کیویں اے اہلِ ظواہر

ارحام دے وِچ نطفے کوں میں عقد کرینداں
خالق دی زباں بٹڑ کے برکم البینداں

☆ انا عاقد نطفة فی الارحام - فان الله خلق آدم علی صورته فاعرف نفسك یا انسان يعرف ربك

ایمن دے پس پردہ انا اللہ دی صدا میں
فی احسن صورة ہاں دو عالم دا خدا میں
شکل اپنی تے آدم کوں وی ہا خلق کیتا میں
آدم کوں اعلیٰ صورتہ شرف ڈتا میں

ناں جعفر صادق ایندی نبی جزو جاں پایا
ہا انی انا اللہ دا چا فرمان سنایا

☆ نحن هو - هو نحن - هو هو - نحن نحن ما رمیت اذ رمیت

جاں جزو دے پردے دے پچھوں کل ہے بلیندا
نحن دے اتے ہو دا ہے رنگ چڑھیندا
ہر جزو دا ہر فعل سدا کل ہے کریندا
ینطق دے ہے معیار تے ہر چیز تلیندا

ہر فعل تے اللہ رمی دی جو سند ہے
کثرت دے ہر ہک فعل دے وِچ آپ احد ہے

او ذات اجل نقطہ ہے جو تخم نما ہے
 اوں تخم دا روغن جو ہے او رب علا ہے
 اوں تخم وچوں منڈھ ہے تے شاخاں دی ادا ہے
 ہر چیز دی ہر چیز کنوں شکل جدا ہے
 پترے اتے پھل پھل ہے او ہن تخم دی کثرت
 کثرت دا ثمر ڈیکھو تاں وچ مخفی ہے وحدت

ایں شجرہ طیب دی وی کجھ ایسی ادا ہے
 او تخم نما نقطہ رسول دوسرا ہے
 توحید جو ہے سرور عالم دی انا ہے
 شاخاں اتے پھل پھل دا ہر ہک رنگ جدا ہے
 پھل عسکریٰ ذیشان ہے میڈا آقا ثمر ہے
 ڈیکھو ایں ثمر وچ یکا وحدت دا اثر ہے

☆ الحسين منى وانا من الحسين عليه الصلوات والسلام

ایں نور دا ناں طیب و طاہر ہے محمدؐ
 اول ہے محمدؐ تاں ول آخر ہے محمدؐ
 باطن وی محمدؐ ہے تے ظاہر وی محمدؐ
 در پردہ محمدؐ ہے تاں باہر وی محمدؐ

جد پاک دی پائی ہے تہوں نام و کنیت
 ظاہر ہووے دنیا تے آنامن دی حقیقت

توحید مثل رویت انساں توں اجل اے
 ول فکر دی ہر قوت انساں توں اجل اے
 تعریف دے وِچ مدحت انساں توں اجل اے
 ہر فعل دے وِچ حکمت انساں توں اجل اے

او اے ہے یا اے او ہے سمجھ آ نہیں سنگدا
 ایں راز کوں جز ذات کوئی پا نہیں سنگدا

جے تخم نہ ہووے تاں شجر ہو نہیں سنگدا
 شاخاں جے نہ ہونون تاں ثمر ہو نہیں سنگدا
 بن پھل دے شجر تخم اثر ہو نہیں سنگدا
 ایں دائرے توں مول مفر ہو نہیں سنگدا

ہے کیندے وچوں کون ہے اوڈھر اے حقیقت
 اذہان دی دنیا دی ہے اے اوکھی بچھارت

☆ ان يقول لهُ كن فيكون وجاء ربك ملكاً صفاً صفاً

خالق دا ہے قرآن دے وِچ جیں جا الانون
 خالق دا ہے وارد ہويا جتھ آنون و جانون
 اللہ دا جتھاں ہويا ہے دیدار ڈکھانوں
 یا آیا ہے صفتاں دا تعارف وی کرانوں

ہر جاتے مراد اللہ توں ہے نور یگانہ
 یعنی ہے مراد اصلی اے سلطانِ زمانہ

ہر چیز دی جیں اصل دی جانب ہے اے رجعت
 او اصل میڈا آقا ہے ہر شے دی حقیقت
 وحدت وچوں کثرت ہے تے کثرت وچوں وحدت
 اعداد توں وحدت دی ہے ظاہر ہوندی حکمت

ہے ذات احد ہک ہے اوبا ذات سچی دی
 ڈوتوں جو ہے نو تائیں اے کثرت ہے جلی دی

ڈوکھوں ہے نو تائیں تاں وحدت دی ہے کثرت
 ول ڈاہ ہے جڈاں آندا نظر دی ہے حقیقت
 ہک صفر تاں لاشے ہے نفی دی ہے ضرورت
 اول وی ہے وحدت اتے آخر وی ہے وحدت

ہک ہک ہے یا ہک ڈاہ ہے یا سو ہے یا ہزارے
 صفریں دی نفی کردن اے وحدت دے نظارے

جعفر ساکوں مرشد نے ہن او راز ڈسائے
 ملکوت مقرب نے وی جو راز نہ پائے
 جو بار نبیاں نے وی ہرگز نہ اٹھائے
 دنیا دی کہیں چیز نے اے بار نہ چائے

سب کھیڈ کرم دی ہے مقدر دا ہے سودا
 روڑی جما ڈیوے جو عرفان دا پودا

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دی وحدت

آکھیا میں اے پاک قلندر گلھیں عجب کریندے ہو
 میکوں ڈسدائے مولا کوں تساں اللہ نال ملیندے ہو
 رازق مالک خالق خود تساں اے سرکار منیندے ہو
 ایں توں جو انکار کرے تساں کفر دا فتویٰ لیندے ہو
 بن کے نصیری اللہ اپنا آل نبی کوں مندے ہو
 کئی خالق تساں قائم کوں کئی پاک علی کوں مندے ہو

آکھیا ہس کے پاک قلندر کر اعتراض دیوانے تے
 اہل عقل ہن شست بدھیندے لیندن تیر نشانے تے
 جو بے نام نشان ہستی نہیں رکھدی ایر زمانے تے
 اوندو کیا کوئی شست بدھے ذرا واضح کر مستانے
 دل دے نال بے غور کریں جو او خوش بخت نصیری ہن
 غلط تاں او وی نہیں آبدے کیوں لوگ انہاں دے ویری ہن

او نہیں عقل توں کم گھندے بے سوچے راز ڈسیندے ہن
 او تاں صرف علیؑ اللہ ہے عالم کوں سنویندے ہن
 جے توں پچھیں میں کولھوں تاں او تقصیر کریندے ہن
 کیوں جو او تاں صرف علیؑ کوں اللہ پاک منیندے ہن
 اصل تاں چوڈاں پاک وچوں ہر فرد خداوند تعالیٰ ہے
 اے وی ساڈے عقل دی حد ہے شان انہاں دا بالا ہے

جو ذاتی توحید ہے اوندو فکر کنوں ہٹکیندے ہن
 اہل شریعت ذاتی فکر کوں نت ممنوع سمجھیندے ہن
 الف حجاباً من نورٍ و ظلماً پڑھ سنویندے ہن
 علم حجاب الاکبر ہے سارے تسلیم کریندے ہن
 ذات دے پاسے فکر کرن خود خالق شرک ڈسایا ہے
 ملاں عبد اتے معبود دا مفتی رولا پایا ہے

☆ یفرقون بین اللہ و رسلہ

شرع دے وچ ہے ذات افعال اچ شرک شریک بنڑانوں دی
 یعنی شریک صفاتی سمجھن یا کہیں کوں سمجھانوں دی
 فقر دے اندر شرک جلی ہے اے تفریقاں پانوں دی
 پاک رسولؐ تے خالق کوں عبد و معبود ڈسانوں دی
 بین اللہ دی آیت وچ ہے جو تفریق کریندا ہے
 کافر ہے قرآن آہدائے جو شخص ایہو سمجھیندا ہے

ستر ہزار حجاب ہن نوری بے اتنے ظلمانی ہن
 ستر ہزار حجاب علوم ہن اے پردے نورانی ہن
 علم کوں نور ڈسانون وِچ کافی ارشاد ربانی ہن
 علم حجاب الاکبر ہے تہوں اے پردے عرفانی ہن
 غفلت کوں ہن ظلمت آہدے کل غفلت دے پردے ہن
 ستر ہزار ہے غفلت ہوندى اے ظلمت دے پردے ہن

شہ رگ توں او نیڑے وسدائے ڈسن کنوں بہوں بالا ہے
 فلیظن بی ماشا دا ہر ہک تے کرم نرالا ہے
 موجودات دے وِچ موجودے ذات صفات توں اعلیٰ ہے
 صفتاں ذات توں زائد ہن او ذات مدامے تعالیٰ ہے
 جے نہ صفتاں ہوندیاں ذات صفات دا عمل ڈکھاوے ہا
 کہیں کم وِچ محتاج نہ ہوندى ایویں راج چلاوے ہا

☆ نحن اقرب الیہ من حبل الوریث

اگر صفات نہ ہوندے ذات صفات دا عمل وی خود کردی
 ایویں قادر مطلق ہوندى ایویں سب کجھ وی پھردی
 ذات صفات دی خالق ہے ایں ذات توں قدرت نت سردی
 جے نہ لباس صفات دا ہوندا مک ویندی کل سردردی
 دنیا تے اے بھیس بدل کے صفتاں وِچ ذات آئی ہے
 ہر ہک صفت دے وکھرے رنگ نے اصلی شکل لکائی ہے

ولیس صفات دا بدلانون دا مرشد راز ڈسایا ہے
 ذات غنی محفوظ ہے جگ توں اے ہک پردہ پایا ہے
 کل اوصاف کوں واسطہ اپنا خالق پاک بنایا ہے
 جے مابین نہ واسطہ ہووے اوں تاں غنی سڈوایا ہے
 مستغنی ہے ذات اوندی جے استغنی اپناوے ہا
 استغنی دیوار بڑے ہا کون ساکوں سمجھاوے ہا

شان نبوت اے ہے ذات صفات دی سیرتے آئی ہے
 اپنی شکل تے جوڑ آدم کوں خالق گالھ ڈسائی ہے
 صفتاں ذات دا سجدہ کر کے طاعت چا سمجھائی ہے
 ان اللہ یصلی دی ول ذات نے خبر سنائی ہے
 شان امامت اے ہے صفتاں ذات دی سیر کریندیاں ہن
 کل صفتاں کر ختم انا کوں ذات کوں چا اپنیدیاں ہن

☆قف یا محمد صلی اللہ علیک و آلک وسلم فان اللہ یصلی

ذات صفات توں غیر نہیں جیویں شمس دی روشنی ذاتی ہے
 ذات احد ہے خالق دی اوندی چوڈاں شان صفتی ہے
 صفتاں عین دی ذات جے ہن تاں ذات انہاں خود پاتی ہے
 انہاں دی نسبت شمس کرن دی عقل سلیم نے جاتی ہے

جے توحید بیان کوئی کردائے انہاں دا پیار پلیندا ہے
 جیس دل وچ اے وسدن اونکوں خالق عرش بڑیندا ہے

کیوں جو عرش دے واسی ہن اے رہن دے قابل جا ہووے
 عرش توں ودھ کے رتبہ پاوے جیں جا آل عبا ہووے
 جیں گھر وچ اے نازل ہونون او گھر بیت خدا ہووے
 مومن افضل کعبہ توں جے آل دا پیار ذرا ہووے
 جو توحید ہے ذاتی اوندو فکر کرن ہے شرک جلی
 ساڈی جو توحید ہے او دم علیٰ حق علیٰ علیٰ

☆ قلب المؤمن عرش اللہ..... المؤمن افضل من الکعبہ

میں پچھیا اے دیوانہ کئی ملاں رولا پیندے ہن
 آل محمد کوں نہ حاضر و ناظر او سمجھیندے ہن
 آکھیا میکوں دیوانے او کل بکواس کریندے ہن
 کفر و شرک دا پپا چاڑھ کے ساکوں او بڑکیندے ہن
 نال مثال دے میں تیکوں اے ساری گالھ ڈسا ڈیواں
 حاضر تے ناظر دا مسئلہ ہک پل وچ سمجھا ڈیواں

ہک ڈینہ ہک دریا دے وچ کئی مچھلیاں وچ تکرار تھیا
 فیصلہ مول نہ ہو سنگیا ہر گالھ تے بہوں اصرار تھیا
 انہاں دی ہک سردار آہی ہک میڑھ اوندو تیار تھیا
 بڈھڑے سہول دے کولھوں وچ ایں مسئلے دا اظہار تھیا

آکھیا مچھلیاں وڈکیاں کوں اساں سنیاے ہک دریا ہوندائے
 ساڈی زندگی نال اوندے ہے ، اوندے نال احیا ہوندائے

سنیا ہے ساڈی زندگی دا ہے وقت نبھانوں وِچ اوندے
 رزق حیاتی دا موجب ہے پیوں کھانوں وِچ اوندے
 نال ہے ساڈے ہر ہک ساہ دے اٹھن تے بہوں وِچ اوندے
 ساڈی ہر شے نال اوہیں دے عمر ہنڈھانوں وِچ اوندے

ساکوں لوڑھ اوں دریا دی ہے کیس جاہ ہے او جلد ڈسا
 گولنا چاہندیاں ہیں اسماں اے مسئلہ حل کر کے ڈکھلا

بڈھڑے سہول جواب ڈتا میں ساری گل سمجھا ڈیاں
 ڈیکھو جتھ دریا کوئی نہیں پچھے میں دریا ڈکھلا ڈیاں
 جز دریا دے چیز کوئی ڈسو میں دریا منگوا ڈیاں
 جو ہے زندگی کل مچھیاں دی اوندا راز ڈسا ڈیاں

ہیں موجود اسماں اوندے وِچ پر علم دے نال نظرنا ہے
 جیہیں حاضر کوں غیب کیتائے کل لا علمی دا مرنا ہے

ہے دریا نور محمد دا جو کل عالم تے چھایا ہے
 ساڈے اردوں گردوں باہروں اندروں ایں رنگ لایا ہے
 جز اوندے کوئی چیز نہیں ساکوں لا علمی چکرایا ہے
 رزق حیاتی بولن چالن ایندے نال سجایا ہے

ہر توں محیط ہے نور ایندا جیڑھا کل عالم تے حاوی ہے
 ایندے نال ہے ہر دم زندہ گو مخلوق سماوی ہے

جتھ نہیں نور محمدؐ دا پہلے او جا تاں کوئی ڈکھلاوے
 اتھ ڈکھلیساں نور اوندنا کوئی خالی چیز تاں گھن آوے
 علم حجاب الاکبر ہے جیڑھا جہل دے رنگ وِچ رنگ جاوے
 ذاتی نور ہے ایں وحدت دا ہر کوئی ایں توں جند پاوے
 شرر دی زندگی نال اوندے آسمان دی زندگی نال اوندے
 خضر دی زندگی نال اوندے امکان دی زندگی نال اوندے

جعفرؑ راز الہی ہن ہے عقل بچاری بھل ویندی
 عشق دی منزل دے راہاں وِچ عقل ہے آکے رل ویندی
 عاشق کمرائ بدھ ٹردن ہے راز دی گنڈھڑی کھل ویندی
 مٹھی لگدی ہے زہر جڈاں ہے عشق دی مصری گھل ویندی
 سچے موت دے طالب تھیندن بن آئی دے مر ویندے
 توڑے راز کپن نت سینہ ول وی تقیہ کر ویندے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندردی تعلیم

آکھیا میں اے سچی اے راز ہے تیں سمجھانوناں
 فقر دے میدان وچ جے ہو بشر نے آنوناں
 کیا ہے پوندا چھوڑنا تے کیا پوندائے اپناونوں
 کیا عمل ہے کیا ہے پابندی تے ہے کیا پانوں
 بولیا دیوانہ سب توں اولین ہن مہلکات
 سب توں پہلے پاونی پوندی ہے انہاں توں نجات

اے نکاح دے واسطے گویا ہے عدت دی مثال
 پہلے عدت توں نکلناں ول ہوندائے حاصل وصال
 مہلکات اے ڈہ ہنی رکھیں سدا اپنا خیال
 اے ہلاکت دی طرف ابلیس دی مہلک ہے چال
 بخل حرص و کبر حب مال تے حسد و ریا
 غلبہ شہوت غضب تے حب زر جانا

نصف ہے ایمان جو پاکیزگی انسان دی
 متقی دے واسطے تعلیم ہے قرآن دی
 طاہری تقویٰ ہووے منشا ہے اے یزدان دی
 تھیندا ہے زینت بشر تاں فقر دے میدان دی
 ول منجیات وچ حاصل تھیندائے آ کے قرار
 جیویں شوہر دے کیتے عورت کریندی ہے سنگار

وقت سنورن دے وچالے جے کرے عورت تمام
 اپنے وارث دی زیارت توں او رہسی بے مرام
 ہو جیندے کیتے سنگارن دا تھیا کل ہم اہتمام
 ول ہے سنگرن وچ وی کرنا وقت دا کجھ احترام
 ڈاہ چیزاں اے وی ہن جو زیب ہن انسان دیاں
 نال جیندے وسدیاں ہن رحمتاں رحمان دیاں

آئی بلا تے صبر ہے بیا شکر نعمت بر ملا
 ول گناہاں تے ندامت تے ہو راضی بر رضا
 زہد دنیا اعتدالی رنگ وچ خوف و رجا
 حسن خلق اعمال وچ اخلاص مولاً دا حیا
 جو انہاں وچ سب توں اعلیٰ ہے مؤدت دا معیار
 الفتاں قربان کر کے ہووے مولاً نال پیار

چھی صفات خاص اپنیاں ہن ڈتیاں اوں کبریا
ابن آدم دے اتے ہے خاص مولاً دی عطا
علم تے قدرت ڈتی ہے تے ارادہ با صفا
ول سماعت تے بصارت تے لسان ناطقہ

اے صفات ایزدی ہن صرف دا راہوے خیال
راہ ایزد وِچ ہووے ہر ہک صفت دا استعمال

پہلے ہے توبہ تے توبہ دا ایہو ہے مدعا
لذتِ شہواتِ نفسانی توں تھیون ماورا
دنیا و عقبی وی ہے نفسانیت طلب جزا
خواہشِ نفسانیت آرام و راحت دی فضا

اے وی ہے شہواتِ وِچ حوراں دا بے ہووے خیال
جنت و حوراں توں توبہ اے ہے توبہ دا کمال

ہے شریعت دا وضو اے حدثِ اصغر توں نجات
تے شریعت دی ایہیں دے نال قائم ہے صلوات
جو وضو ہے فقر وِچ اوندی تاں ہے کجھ ہور بات
ماسواں توں پاک ہووے دل دی ساری کائنات

فقر دا روزہ ہے جو وِچ قلب دے سردار ہے
دل دے وِچ مولاً ہو بندہ نت دا روازہ دار ہے

سال وِچ شرعی جے ہن روزے تاں ماہ رمضان دے
 رکھ کے اے روزے بشر چنڑدا ہے پھل ایمان دے
 فقر وِچ جیڑھے بشر حامل ہوندن عرفان دے
 او ہوندن طالع سدا مولاً دے ہر فرمان دے

جو حرام ہے اوں کنوں روزہ ہے شرعی سارا سال
 فقر وچے رنج کے مباح کھانوں وی نہیں ہوندا حلال

غسل شرعی حدت اکبر دے کنوں پاکیزگی
 فقر وِچ جو غسل ہے او غسل ہوندائے باطنی
 معرفت دے بحر وِچ غوطے جو لیدائے آدمی
 انما دی شان وِچ طاہر ہے راہندا دائمی

صبغة اللہ جیس ویلے چڑھدائے تے ول کھوندا نہیں
 جو فنا فی الذات ہے او نجس ول ہوندا نہیں

☆ صبغة الله من احسن من الله صبغت و نحن له عبيدون

جیس ویلے ہک نجس قطرہ بحر دے وِچ ڈھندا ہے
 اپنی ہستی کوں فنا کر کے نہ باقی رہندا ہے
 ہو گئی تطہیر تاں طاہر نظر نت آندا ہے
 آدمی ہے نجس قطرہ نجس جو ازلاں دا ہے

نور مولاً وِچ جاں گھلیا نور ایندی خاک ہے
 رنجس توں باہر تھیا تاں منتظر ہے پاک ہے

فقر وچ الفت اتے نہیں عشق دی کوئی انتہا
 ہر عمل عاشق دا ہوندائے ہک بے کولھوں جدا
 گل ہے اے معیار دی جیندا ہے جتنا مرتبہ
 اتنا ہی عملی تفاوت تھی ویندا ہے رونما
 جیڑھیاں ابرار دیاں ہن نیکیاں حسنا ہن
 او مقربین کیتے اثم و سیئات ہن

☆ حسنات الابرار سیئات المقربین

ہے جو کم درجے دے لوکاں دی عبادت دا معیار
 جو اخص ہن اوں عبادت کوں گناہ کردن شمار
 جو ہے خاصاں دا عمل یا جو ہے ذکر کردگار
 معصیت گنزدن اخص تے حامل پروردگار
 جو وی جتنا ہے بلند اوندا عمل اتنا بلند
 ہر دا اپنا ظرف ہے تے ہر دی ہے اپنی پسند

گر ہووے جنت تے دوزخ دے قلندر درمیاں
 حکم ہووے چن قلندر اپنا ابدی آشیاں
 چنسی دوزخ کوں قلندر چھوڑ کے باغ جناں
 کیوں جو جنت نفس دی خواہش دی ہوسی ترجمان
 ہے مخالف نفس مولاً دی رضا دے بر ملا
 گھنسی دوزخ ممکن ہے ہووے اے مولاً دی رضا

توں وی جعفرؑ عرض کر اے مولاً کل خشک و تر
 این نمی آہدا جو این کر چاتے این ہرگز نہ کر
 توں اساڈا تھی کچھے جو کجھ وی کر جتنا وی پھر
 عرض ہے تیڈی رضا ہر دم گولیندی ہے نظر
 خوف نہیں دوزخ دا توں لکھ وار دوزخ وِچ جلا
 پر میڈے مرشدؑ دا ویڑھا جگتے نت وسدا ڈکھا

﴿قطعه﴾

خضر کوں ہووے مبارک حیات دا پانی
 میڈی حیات دے دِرّ نجف دی آب ہیں توں
 میں اپنا نقطہ عرفاں ڈسانواں کیا جگ کوں
 خدا نبیؐ تے آمنہ میری کتاب ہیں توں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دے اذکار

میں اے پچھیا اے قلندر ذکر دے کیا شان ہن
اہل ذکر او کون ہن حق دے جیڑھے برہان ہن
جو ہدایت یافتہ ہن حامل قرآن ہن
فانذکرونی تے جو انذکرکم دے وی احسان ہن

لڑکھڑا ویندی ہے ایں عقدے دے وچ عقل سلیم
ہے کیوں ہوندا قلندر دور حاضر دا کلیم

آکھیا میکوں قلندر خوب ہن تیڈے سوال
ذکر کیا ہے کل وجوداں وچ ایندی وکھری ہے چال
عالم ناسوت تے جبروت وچ ہے قیل و قال
عالم ملکوت تے لاہوت دے ہن بے خیال

عالم لاہوت وچ کجھ ہور ہن ذکر و کلام
ہر دی کیفیت جدا ہے ہر دا ہک وکھرا ہے نام

ذکر پنج قسماں دا ہے پہلا زبانی لقلقہ
 جیویں جو محبوب دا عاشق ہے سزدا تذکرہ
 ڈوجھا قلبی ذکر ہے جیکوں سڈیندن وسوسہ
 جیویں سن دلبر دی آمد دل کریندائے ہمہ
 تریجھا روجی ذکر ہے حاصل تھیندائے ایں جا شہود
 سامنے اکھیاں دے ہووے جیویں دلبر دا وجود

چوتھا سری ذکر ہے رکھیا معائن ایندا نام
 ایندی منزل دے اتے حاصل ہوندائے لطف کلام
 سامنے عاشق دے ہے شریں زباں دا اہتمام
 ایندے وچ راز کلیسی دیاں عیاں رمزاں تمام
 پنجواں ہے ذکر خفی اوندا مغائب نام ہے
 ذکر دیاں کل سختیاں دا اے حسیں انجام ہے

عین لاین دے عالم وچ تھیندائے ذکر خفی
 ایں جا دوئی دا تصور وی ہے زیر نیستی
 بولنا کچھ وی نہیں خاموش ہے اتھ آگہی
 اس جگہ تے نہ خدائی نہ خدا خود نہ خودی
 ذکر او معراج ہے بالا ایندا معیار ہے
 ہونحن نحن ہو دا اتھاں اظہار ہے

عالم ناسوت وِچ جو لقلقے دا ہے بیان
 ہے اتھاں ذکر جلی دے وِچ فقط چلدی زباں
 عالم اجسام وی ہے روح حیوانی اتھاں
 عالم خاکی تے ہوندائے جاں سچی خود مہرباں
 اتھ ہدایت دے کیتے آندائے جو فرمانِ خدا
 اوں کلام حق کوں آہدن ہے اے ہاتھ دی ندا

عالم ملکوت وِچ ہے روح روحانی رواں
 ایندے وِچ تاں ذکر قلبی دا ہوندائے دل ترجمان
 دل دی ہر دھڑکن دے وِچ ہے ہادیٰ عصر زماں
 کھل گیا نفس قلندر تے خیال کن فکاں
 جو قلندر تے اتھاں وارد ہوندائے حق دا کلام
 خود بشارت عالم ملکوت وِچ اوندہ ہے نام

عالم جبروت وِچ ہے روح ناطق دی عطا
 جسم ظلمانی دے وِچ ہے ذکر روحی مدعا
 روح دیاں اکھیاں توں اٹھدے ہن حجاب اقتدا
 مقصد بالغیب دا کھلدا ہے رازِ اصطفیٰ
 ایندے وِچ دیدار کوں دل دا سہارا آکھدن
 جو کلام حق ہوندائے اونکوں اشارہ آکھدن

عالم لاهوت وِچ ہے روح قدسی دا عمل
 جسم نورانی دے وِچ ہوندا ہے ذکر الجبل
 ایندے وِچ شانِ کلیسی دا ہے ملدا پاک پھل
 وحی دے انداز وِچ ہوندائے کلام عزوجل
 اول کلام وحی دا لاهوت وِچ جو نام ہے
 او قلندر دی طرف سرکارُ دا الہام ہے

عالم لاهوت وِچ ملدی انوکھی شان ہے
 مرتبہ ہے نور دا مولاً دا اے احسان ہے
 ایندے وِچ جسم مروح حامل عرفان ہے
 مالک و مملوک ڈو قالب مگر یک جاں ہے
 ایندے وِچ نور مجسم تے مروح جسم ہے
 ذات ہے قائم دی اوندی عبد ذاتی اسم ہے

نور قائم دا قلندر ہک مقدس ظرف ہے
 ایندے وِچ گویا قلندر ہک مشدد حرف ہے
 شامل مخلوق ہے قدرت دا حاصل شرف ہے
 برزخ مخلوق ہے دونوں طرف اے صرف ہے
 اتھ کلام حق دے وِچ دنیا توں اے ممتاز ہے
 اتھ کلیسی وِچ نہاں مرشدُ دا گہرا راز ہے

فاذکر اللہ کثیراً دا جیڑھا فرمان ہے
 اوند اے مطلب وی ہے عارف اگر انسان ہے
 اپنی ہر حرکت توں پہلے سوچناں ہر آن ہے
 کیا رضائے حق ہے اے یا مقصدی نقصان ہے
 اپنے ہر مقصد دے وچ طلب رضا دا رہے خیال
 ورنہ ہے بکواس جو ہوندائے زباں دا استعمال

جعفر اے اذکار جو جتنے وی ہن بالیدہ تر
 ساریاں ذکراں توں بالا انتظار منتظر
 مرتبے عرفان دے ہن العجل تے منحصر
 ذکر دا معراج ہے قلب حزیں تے چشم تر
 انتظار شاہِ حق اذکار دی سرتاج ہے
 غیب تے ایمان گھن آنون وڈا معراج ہے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

اقالیم اربعہ

حصہ اول

اے قلندر دے اتے کیتا ہا میں ونج کے سوال
کچھ تاں سناؤ ہا ساکوں فقر دی منزل دا حال
آکھیں دیوانہ شاعر توں نہ کر ایندی مقال
ساری دنیا توں ہے وکھرا فقر دا ہر ہک خیال
اے تاں ہے ڈونگھا سمندر نہیں ایندی کوئی انتہا
ایندے وچ جو غرق تھی کے تر گیا او تر گیا

ایندی ہر اقلیم دا ہے ہر کنوں موسم جدا
پہلی اقلیم شریعت اصل ہے جو ابتدا
ول ہے اقلیم طریقت فقر دا عصمت سرا
بئی ہے اقلیم حقیقت درجیاں دی انتہا
لیکن اقلیم معلیٰ معرفت دا نام ہے
آخری منزل ہے تے اے فقر دا انجام ہے

ہے شریعت اتباع و بندگی طاعت انا
ہے طریقت انقطاع ثناں تبرا تے فنا
ول حقیقت اطلاع و وصل و الفت تے بقا
معرفت تاں ہے متاع آگہی اکمل غنا

اصل منزل معرفت ہے بے تاں ہن اوندے حجاب
اصل چہرہ معرفت ہے ہن اے کل باقی نقاب

اے شریعت ہے لبادہ ہے طریقت تن بدن
ہے حقیقت روح وانگوں جو طریقت دا ہے من
معرفت ہے ذات حق مرشد ہے رب ذوالمنن
بن کے ہک ڈوجھے دا باطن اے عیاں کردن متن

قوی افغالی تے احوالی تے اسراری کون ڈیکھ
ایندے گجھ تے راز تے اسراریت ساری کون ڈیکھ

☆ الشریعت احوالی والطریقت احوالی والحقیقت حالی والمعرفت اسراری

عرض کیتا میں شریعت دا کرو مقصد بیان
ڈیکھناں چاہنداں قلندر میں اے کل ہم پوڑیاں
آکھیں ہس کے شریعت نہر دا ڈوجھا ہے ناں
گھاٹ پنگھٹ جیوں کونوں سیراب تھیوں انس و جاں

ایندے وچ عالم دی ہے تقلید و طاعت لازمی
کل مومن اخوت ظاہر دی ہے پاکیزگی

ایندی حد توں باہر راہنڑاں کفر دا اعلان ہے
 ایندے وِچ مومن منافق دی نہ کجھ پہچان ہے
 ایندے وِچ رہن فقط ہک نفس ہک شیطان ہے
 اے تاں ہے پہلا سبق واقف اگر انسان ہے
 اپنا ظاہر ٹھیک کرنا ہے شریعت دی بنا
 اے تاں روحانی حقائق دی ہے اصلی ابتدا

ایندی وِچ درس اخوت تے معاشرتی اصول
 ورت ورتا دیناداری دا ڈیڈائے ایندا حصول
 اے کبار توں بچاوے جو کرے اینکوں قبول
 مرکزیت جے نہ ہووے زندگانی ہے فضول
 اے تاں ہن ہک بے دے اندر دائرے پرکار دے
 گرد سارے گھومدن ہک مرکز انوار دے

سب توں پہلا دائرہ تاں ہے شریعت دی دلیل
 ایندے وِچ وسعت ہے تے کھل کھیڈ دا میدان طویل
 دور ہے مرکز توں لیکن ول دی ہے حق دی سبیل
 گویا اے ہے مرکز توحید دے باہروں فصول
 کیوں جو ساڈے دین دا ہر ہک عمل ہے قریباً
 قرب دی ہے جستجو شرعی محل ہے قریباً

اوندے جو اندر ہے چھوٹا دائرہ پرکار دا
 نام ہے اوندا طریقت راز ہے انوار دا
 قرب کجھ حاصل ہے تھیندا ایندے وچ سرکار دا
 تنگ ہے میدان عملی زندگی وچ پیار دا
 ایندے وچ آنون کیتے محدود ہوسی زندگی
 موت آ ویسی مگر موجود ہوسی زندگی

جاں شریعت دے ایں باطن وچ تیڈی پوسی نگاہ
 سامنے ڈسی طریقت دا ایہو پر پیچ راہ
 زندگی ویران سر وچ خاک تے الفا سیاہ
 اے ہے اقلیم طریقت درد دی آماجگاہ
 ایندے وچ آ کے تاں پہلے ظرف پوندائے دھونواناں
 لڑ کے باطن نال اتھ اوکھا ہے پوندا ہونواناں

نندر دے بستر کوں تیلی لا کے پوندانے آنواناں
 ول خموشی دا پوندائے ہونواں تے جنڈرا لانوناں
 پیاس تے ہے بکھ کوں پوندا پیوناں تے کھانوناں
 جگ دی ہر مشکل دے وچ ہشیار پوندائے راہوناں
 پہلے پہلے ایندے وچ آندا ہے میدان طلب
 طلب صادق راہبر دی جستجو دا ہو سبب

کھل گیا من مات لم يعرف ولم يدرك دا در
 طلب صادق ہے گولیندی ہک مکمل راہبر
 طلب دے میدان وِچ ہن سختیاں دشوار تر
 راہزن رہبر دا بھگوا تانڑ کے ڈیندن ضرر
 مل ونجے جے مرشدؑ کامل تاں ول کیا بات ہے
 او امام وقت ہے مرشدؑ خدا دی ذات ہے

☆ من مات ولم يعرف او ولم يدرك امام زمانه مات ميتة الجاهلية

عین ہے دست خدا اول مرشدؑ کامل دا ہتھ
 رب دی مرضی جانڑ کے پانویں اوندی بیعت دی نتھ
 اوندی جاں ملسی رضا ٹری تڈاں قسمت دا رتھ
 خوش تھیویں قسمت اتے چیزاں تھیا ہی سولہ پتھ
 نال اپنے نفس دے پہلے اتھاں ہوندائے حساب
 تصفیہ باطن دا گھن آسی انوکھا انقلاب

☆ انی اناربك فاخلع نعليك بالواد المقدس طوى

ٹر کے ایں میدان وِچ ونج ڈیکھسیں جاں انہنا
 ول نظر آسی تیکوں ہک عشق دا دشتِ بلا
 ایندے وِچ انی اناربك دی ہک آسی صدا
 ڈیکھ گھن اینکوں جو بالوادی المقدس ہے طوی
 عشق دی وادی ہے اے موسیٰ لہا نعلین کوں
 یعنی دل توں احتراماً دور کر دارین کوں

عشق دی وادی دا تمنہہ المحب لا یلام
 بے قراری ہجر دی تیکوں سڑیسی صبح و شام
 عشق ہے بلدے ہوئے صحرا دی ہک گرمی دا نام
 درد و غم دل کوں جلیسی بھل ویسی کل احترام

تن بدن سڑدائے تے بنڑ لببیاں نکلدائے گرم ساہ
 دل دے وچ بلدی ہے بنڑ دوزخ ہجر دی سرد بھاہ

موم بتی وانگ سڑدائے عاشق حق دا بدن
 نال ہنجواں دے پنگھردائے جسم کھاندی ہے جلن
 عشق دے میدان وچ ایویں ہوندائے عاشق دا تن
 جیویں بلدی ریت تے ہک لاش ہووے بے کفن

بنڑ کے پروانہ ترسدائے شمع دے دیدار کوں
 کر نہیں سنگدا ادب وچ قید اپنے پیار کوں

ایں جا کم ہمت قلندر موت دے تھیندن شکار
 ہجر دا صدمہ مسلسل قلب تے رہندائے سوار
 موت توں ودھ کے نظردی ہے حقیقی انتظار
 لن ترانی دا تقاضہ او کریندائے بار بار

ایں تقاضے وچ کریندائے او مسلسل جاں سفر
 دل اودنا ہک ہور وادی توں تھیندائے آ کے گزر

اے وی اقلیم طریقت دی ہے وادی ضوفشاں
 وادی عرفان آبدائے عارفاں دا کارواں
 جاں اے دیدار امام حق دا اتھ چیندا ہے ناں
 فٹ اتھاں انی انا اللہ دا یکا کھدائے بیان
 جلوۂ وجہہ خدا ایویں چمکدائے پر خروش
 غلبہ انوار توں رہندا نہیں عاشق کوں ہوش

سامنے اکھیاں دے پھردائے جاں خداوندی جلال
 اپنی ہستی وی نظر دی ہے فقط خواب و خیال
 تھی ویندائے بے ہوش عاشق ڈیکھ قدرت دا جمال
 تاب چاوے نور حق دی اتھ کیڑھا مائی دا لعل
 ہوش جاں آندائے تاں چٹ ہوندن اوندے ہوش و حواس
 ڈہدا ہے اپنے بدن تے عاجزی دا بک لباس

وادی عرفان توں اوکھے نکلدے ہن فقیر
 اپنی ایں مستی دے وچ ڈسدن قلندر بے نظیر
 رات ڈینہ راہندائے قلندر بے خیالی دا اسیر
 اپنی ہستی محض عاجز احقر از کل حقیر
 جاں معطل تھی ویندن انسان دے ہوش و حواس
 ول اتھاں حاصل تھیندائے قرب نوافل دا لباس

نور حق ہر چیز وچ آندائے قلندر کون نظر
جس طرف ڈھدائے نظر دے ہن امام منتظر
کھلدا ہے بی یسمع بی لیصبر دا پاک در
ول فقیر عاشق کریندائے جاں ایں منزل توں گزر

ایں جگہ توں جاں ترقی دو ودھیندا ہے قدم
ول ہے استغنیٰ دی ہک وادی بلند و محترم

چوٹی اقلیم طریقت دی ہے وادی مثل نور
شان استغنا دے وچ حاصل تھیندائے آ کے سرور
سیر حاصل اتھ کراماتاں دا تھیندا ہے صدور
اتھ قلندر دا وڈا دشمن ہے ہک اوندا غرور

آ کے ایں وادی دے وچ ہر کوئی منیندا ہے خوشی
اپنے مولاً دی زیارت وچ ہوندائے ہر توں غنی

ایں جگہ تے آ کے اقلیم طریقت ہے ختم
ہن بہوں اوکھے ایہیں اقلیم دے کل پچ و خم
توں وی جعفر فقر وچ بہوں سوچ کے رکھیں قدم
ورنہ اپنی شاعری دا توں ونجا بہیں بھرم

اے میں جو کجھ ڈس گیاں ہے فقر دی اے ابتدا
گول منزل ول حقیقت دو قدم اپنا ودھا

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

اقالیم اربعہ

حصہ دوم

مرشد دا چا کر سجدہ ہو توفیق زیادہ
 اقلیم حقیقت دی ہے ہر گالھ سوادہ
 اقلیم حقیقت دی جیڑھی پہلی ہے وادی
 ہے وادی توحید اے منزل ہے خدا دی

ایں وادی دے ہر موڑ اتے موت ہے پل پل
 ہے وادی توحید کی زہر ہلاہل

اڈ ویندا ہے توحید صفاتی دا سمندر
 ہک ذات کوں وچ دل دے ہے نت ڈہدا قلندر
 لولاک نظر آندا ہے ہک ذات دے اندر
 خالق تے کرے دید ڈیکھے خلق دا منظر

کثرت تے پووے دید تاں وحدت نظر آوے
 قائم تے کرے دید رسالت نظر آوے

لکھ جاہ تے ہووے ذات تاں ہک نال ڈسے ہک
 چوڑاں دی ہو تشخیص تاں لچپال ڈسے ہک
 خالق تے کرے دید تاں کل آل ڈسے ہک
 ہو قرب فرائض تاں او اقبال ڈسے ہک
 گر دید پووے عبد تے معبود ڈسیجے
 مرشد دا کرے سجدہ تاں مسجود ڈسیجے

سر مست اتھاں پہنچ کے ہو ویندا ہے بیدار
 مستی جاں اگھڑدی ہے ڈسیندائے سدا ہشیار
 ہر آن اچھک رہندا ہے مقصد دا طلب گار
 اے منزل توحید ہے شہ رگ اتے تلوار
 ایں وادی دے وچ آندا ہے ول درد دا گرداب
 ونج ڈہدا ہے دل وادی حیرت دی تب و تاب

حیرانی پریشانی ہے اے وادی حیرت
 بے خبری دے وچ غرق ہے تھی ویندی حقیقت
 نہ کفر ہے نہ شرک نہ اسلام نہ حکمت
 اپنا نہ کوئی غیر نہ ادہام نہ وحدت
 اوقات زمیں تے اے زماں کجھ نہیں رہندا
 چیتا جو ہے چکراندا مکاں کجھ نہیں رہندا

آکھیا اے قلندر جو ایہا غور دی جا ہے
 مدلی اتھاں اقلیم حقیقت ہے جو کیا ہے
 اقلیم اتھاں معرفت حق دی جدا ہے
 پہلی جو اوندی وادی ہے او فقر و غنا ہے

او وادی تاں ہے نورِ شہِ حق دا سمندر
 بڑ قطرہ اوندو دید کریندا ہے قلندر

حاصل ہے اینکوں مرکز پرکار دی قرب
 ہے مرکز پرکار دی قرب ایندی عظمت
 محدود ہے توڑے اتھاں جیون دی حقیقت
 پابندی دی کثرت توں لئی ویندی ہے وسعت

مرکز تاں اگوں نور دا دریا ہے نظردا
 عارف اتھاں جذبات دا قطرہ ہے نظردا

جذبات دے وچ آکے ہے جاں چھال مریندا
 ہستی تے وجود اپنا فنا ہے چا کریندا
 ہے اپنی انانیت ہستی کول مٹیندا
 ہر چیز فنا کردا ہے مقصد کچھے پیندا

وچ بحر دے جس وقت فنا تھیندا ہے قطرہ
 دنیا تے سمندر اوہو سڈویندا ہے قطرہ

او نوری سمندر دے وچالے جڈاں ڈھہندائے
اپنا وی وجود آپ کوں بے وس نظر آندائے
کچھ اوندی حقیقت نہیں رہندی توڑے رہندائے
رل ویندا ہے وِچ موجاں دے بہوں ٹھوکراں کھاندائے

ہر سمت محیط اونکوں نظر دا ہے مرہی
دیدار دا انداز ہوندائے دِسی بِرِبی

جیس پاسے ونجے دید نظر دا ہے سمندر
کھو ویندا ہے قطرے وانگوں اوں نور دے اندر
تھیندا ہے مکمل جاں فنا آ کے قلندر
بک وادی پر نور دا ڈسدائے اونکوں منظر

اے وادی ہے پر نور ہے ، ناں ایندا بقا ہے
اے آخری وادی ہے ایہا جذب دی جا ہے

جس وقت صحو آ کے اتھاں پیندا ہے انسان
اوں نور دے نال آ کے ہے تھی ویندا او یک جاں
ول منی دا پیندا ہے شرف آن کے سلمان
حی لایموتی دا اتھاں ہوندا ہے فرماں

اوں ذات اجل نال جڈاں ہوندا ہے واصل
ول آ کے بقا تھیندی ہے سرمست کوں حاصل

اے قربِ اخص ہے جتھاں ہر چیز ہے ہالک
جز وجہِ خدا ڈیکھے نہ کہیں چیز کوں سالک
ڈیندا ہے بقا ملک کوں مملوک دا مالک
رہندا نہیں مفلوک نہ تفلیک نہ فالک

وچ نور شہِ عصر دے رل ویندا ہے جسدِ
ول شانِ بقا پا کے بلند ہوندا ہے پرچم

سرمست دی قدرت اتھاں اللہ دی قدرت
ڈیکھن اتھاں سرمست دا اللہ دی زیارت
سرمست دا ہر فعل ہے خالق دی مشیت
اے حیرت کبریٰ ہے بقا ہے اے مدامت

ہے کھیڈ کرم دی نہیں محنت دا اے ثمرہ
کچھ ہے تاں فقط قلبی اطاعت دا اے ثمرہ

اوکھی ہے اے منزل تے اتھاں پیر نہیں کھڑدے
ہن فقر دے رستے تے قدم ہر دے اکھڑدے
نیت دے ہن ہر موڑ تے سپ آن کے لڑدے
تزدن جیڑھے سر تائیں او ہن توڑ اپڑدے

اول ذاتِ دی رحمت دی جڈاں تھیندی ہے کنڑ منڑ
نیت دے ایں رستے اتے بہوں ہوندی ہے تکلنڑ

جے نور امامت نہ کرے آ کے حفاظت
 ایں راہ تے ٹرناں نہیں انسان دی طاقت
 ہے اصل اصول ایندا شہ حق دی اطاعت
 جعفرؑ ہے وڈا فقر تاں مظلومؑ دی نصرت

اے منزلاں کل نصرت مظلومؑ توں گھٹ ہن
 نہیں نصرت مظلومؑ تاں کل منزلاں چٹ ہن

ایویں حالات دا چہرہ ہے دلالت کردا
 ڈنکا سرکارؑ دی شاہت دا ہنڑیں جدا ہے
 کون حاشرؑ اتے موعودؑ ہے کل دا باقر
 جھیرا مکدائے جو پیا چٹ تے گھڑا بھجدا ہے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

فقر دے بھید

ہے عالم ناسوت پہلا عنصری وجود
ہے مادیت صفات تے ہے واجب الوجود
ہر ذی وجود دا ہے ایں وادی دے وچ ورود
مرشد دا جاں کریندا ہے واسی ایندا سجود

مرشد ڈسیندائے اونکوں چچھے ذکر لقلقہ
یعنی کریندائے آمد مولاً دا تذکرہ

مولاً دی انتظار وچ چلدی ہے ہک زباں
ہونٹاں کوں لعجل دا بنڑیندا ہے ترجمان
حاکم دا حکم من کے ہے رہندا رواں دواں
واقف ہوندائے رموز الہی توں ناگہاں

ول عالم ملکوت وچ ہوندائے اوندا ورود
ڈوجھا وجود پیندا ہے اے ممکن الوجود

ہوندی ہے اتھ فقیر کوں روحانیت نصیب
 پیندائے وجود اپنا مثالی اتے عجیب
 مولاً کوں دل دے نال سمجھدا ہے اے حبیب
 اے ذکر وسوسہ کوں ہے رکھدا سدا قریب

اے قلب کوں بچیندا ہے غفلت دی مار توں
 غافل نہیں ہوندا تذکرہ کردگار توں

مفہوم العجل دا ہے کھلدا کجھ اس قدر
 ہوندائے زباں دے نال ولا قلب دا سفر
 ایویں ہے وسدا قلب دے وچ شاہ منتظر
 جیویں جو دل دھڑکدا ہے آمد دی سن خبر

اولاد وانگ کردا ہے طاعت گزاریاں
 واصف ہوندائے تے کردا ہے اختر شماریاں

ول عالم جبروت دی کھلدی ہے کائنات
 ہے ممتنع وجود اے جبروتیت صفات
 ہوندی ہے ذکر روجی شہودی دی آ کے بات
 اکھیاں دے سامنے سدا رہندی ہے پاک ذات

غفلت توں دور رہ کے زیارت ہے اتھ نماز
 مولاً دی دید ہوندی ہے معراجیت دا راز

اے ہے محب حبیب شہ کائنات ہے
 عرفان اپنی ذات دا عرفان ذات ہے
 ظلمانیت وجود ہے رویت حیات ہے
 اتھ شاہد خودی ہے بصیرت صفات ہے

خود بینی و خودی کول فنا جاں کریندا ہے
 ول عالم لاهوت دو پوڑی پٹیندا ہے

دل عارف الوجود ہے نورانیت ہے تن
 ملدائے معائنے دا اتھال آ کے بانگین
 شرف کلیم ڈیندا ہے خود صاحب الزمن
 والمومنون منی دا حاصل ہوندائے متن

روح القدس دا ہوندا ہے وچ جسم دے ورود
 من نور ربہ اتھال عارف دا ہے وجود

☆ انا من الله والمومنون منی..... افمن شرح الله صدره الاسلام فهو من نور ربہ..... فالملهما وجودها واتقوها

عارف اتھال جے پہنچے تاں فرد فرید ہے
 ہک عشق ہے جو عالم حق دی کلید ہے
 منزل ہے اے قطب دی جو ایندی رسید ہے
 ہک نفس ماہمہ بیا قلب شہید ہے

رویت تے معرفت دا ہوندائے اہتمام حق
 ہک علم غیب تے بیا پیندائے کلام حق

آگاہ فہم دا قطب تے ہے تھیندا دان
خود رفع شک تے ٹھیک کریندی ہے کل گمان
او نفس ملہم ہوندائے قدرت دا رازدان
او نفس ماسواہا دا ہوندا ہے ترجمان

عارف کوں ایں مقام تے تجرید چاہیے
فقری ترقیاں کیتے تفرید چاہیے

تجرید کیا ہے اپنی ہر ہک بات توں گزر
قلب شہید والے خیالات توں گزر
الہام والے نفس دی سوغات توں گزر
آگاہ فہم والی کرامات توں گزر

تفرید کیا ہے آپ کوں نابود جائزناں
غیر از صفات ذات کوں معبود جائزناں

☆ الفقر لا یحتاج الی نفسه و الی اللہ

یعنی او ذات قائم مطلق ہے کبریا
اورھی ہے اوں کریم نے ہک کبر دی ردا
توں اوں ردا دے وچ ہویں بے کس تے بے نوا
محتاج محض اوندی ردا پیٹھ ہیں پیا

لا یحتاج دے تیکوں ملن جو بال و پر
لاہوت دے مقام توں تھسی میڈا گزر

تھیندائے بشر جاں غرق حیاتِ قدیرِ وِج
 اوں حی لا ییوت ممتِ قدیرِ وِج
 رنگِ الاہیت تے ثباتِ قدیرِ وِج
 جاں غوطہ زن ہے تھیندا فراتِ قدیرِ وِج

ایسا رنگیندائے عارف صادق دا تن بدن
 وارد ہوندا ہے اوں تے من اللہ صبغۃ

لاہوت دی اے منزلِ عالی وقار ہے
 ہے ذکرِ سری رازِ خفی آشکار ہے
 عارف اتھاہیں رحمتِ پروردگا ہے
 نت نورِ مہدیّت اتھاں ایمنِ شعار ہے

پرتو اوں نورِ ذاتِ دا عارف تے پوندا ہے
 خود قربِ میڈے مولاً دا محسوس ہوندا ہے

سبھ کچھ خود اپنی ذاتِ دے اندر ڈسیندا ہے
 سارا جہاں اوں نورِ توں محسوس تھیندا ہے
 اے نورِ خاصِ ذاتی اوں ربِ زمیں دا ہے
 سوچاں دے کھنڈ سرن تے نہ درک اتھ کہیں دا ہے

اے نورِ مہدیّت ہے تے وحدتِ ایہا ہے خاص
 اے عارفِ الوجود دا ہے قربِ اختصاص

اے منزل شہید ہے قوسین دا مقام
 لی یسمع وینطق ایں جا دا اہتمام
 ایں جا شہید کیتے شہادت دا ہے قیام
 اتھ ذات احدیت دا ہے آندا ایہو پیام

ھاھوت دے مقام تے عارف توں کر ورود
 منزل جو سامنے ہے او ہے واحد الوجود

اے عالم ھاھوت ہے رکھ سوچ کے قدم
 ہے احدیت وجود لباس کرم کرم
 ذکر خفی مغائبہ اوندے او پیچ و خم
 ہر دم فنائے کل ہے فنائے اتم اتم

ایں جاتے ہے نہ قرب نہ قارب ہے نہ قریب
 ایں جاہ محبت نہ حب ہے نہ محبوب نہ حبیب

سالک اتھاں جو ہوندا ہے اول ذات وچ فنا
 قائم دا پاک نور چا ڈیندا ہے ول بقا
 ہک حی لایموتی ہے تھیندی اتھاں عطا
 ایں جا تجلیات دا ایمن ہوندائے پنا

ڈہدائے اتھاں تجلی جو حق دے جمال دی
 رہندی نہیں کئی خبر پچھے اپنے کمال دی

ہوندا ہے علم جیڑھا جو ماضی دے وچ عطا
یا جیڑھیاں صفات او حاصل ہے کر گیا
حق دا جلال ڈکھ کے تھیدا ہے کل فنا
بچدا ہے نرا عاجز و مسکین و بے نوا
مجبوز محض مست تے بے ہوش بے خبر
ویران زندگانی تے ویران ہر نظر

جسد جمال ذات دا ہوندائے بشر میں
تھیدائے عطا ول علم اولین و آخرین
قوسین دا معیار وی حامل ایندا نہیں
او ادنیٰ دا مقام ہے حق الیقین یقین
عارف دا فعل فعل خدا ہے اتھاں شمار
انسان وچ نظر دا ہے عالم دا کردگار

☆ قاب قوسین او ادنیٰ مقامہ

حاصل ہے تھیدی فقر دی سالک کوں انتہا
ایں جا رضا بشر دی وی مولاً دی ہے رضا
پیندا ہے تمغہ آ کے اتھاں نفسہ ابتغا
عارف دا ہتھ ارادہ وی منشائے کبریا
حاصل امام حق دا تھیدائے قرب اعتصام
ایدے اگوں نہیں فقر دا باقی کوئی مقام

توڑے حصولِ اوجِ مراحلِ تاں تھی گیا
 مرشدِ دا اتھ کرم ہے کرے جیڑھی شے عطا
 حد مک گئی کرن دی کرم دی ہے ابتدا
 اتھ ہے کرمِ امامِ زمانہ دا مدعا

عاشق رکھے یا ڈیوے او معشوقیتِ دی شان
 جو چاہے سو کرے او سخی صاحبِ زمان

لیکن ایں موڑ تے کئی وجدان آندے ہن
 باہوت دے مقام دے برہان آندے ہن
 جہاں توں ایں مقام دے عرفان آندے ہن
 باہوت دی سنجان دے سامان آندے ہن

وجدان دو نظر ہے جیڑھا مقصد انا
 تھیندا ہے ایں مقام تے ادراکِ وچ فنا

توحید و قرب ڈوجھا اے وجدان راز ہے
 غلبہ ہے بے نیازی دا جو بے نیاز ہے
 جیکوں حصولِ ایندا اوہو سرفراز ہے
 وجدان نور تریجھا اتے کار ساز ہے

ہر ذرہ وقفِ نورِ امامِ زمان ہے
 ہر شے دے وچ امامِ زمانہ دی شان ہے

وجدان جو ہے چوتھا اوندا ناں لباس ہے
 صفتاں دا اے لباس جتھاں کل قیاس ہے
 بے سود ہن صفات جو یزدان شناس ہے
 یعنی لباس سارا توہم اساس ہے

شاہ و گدا دی جے ہے لباساں کنوں شناس
 نہیں ذات دی سنجان ہے اے جائزدا لباس

جاں نقطہ عین ذات دا ونج گولیا شعور
 اتھ واجب موجود تے حاصل تھیندائے عبور
 ہر چیز نور ڈسدی ہے در مرتبہ نور
 وحدت دے مرتبے دا جاں ہوندائے اتھاں ظہور

ہر چیز وچ ہے ڈسدا او سلطان منتظر
 اشیا دو دید رہندی ہے اوں ذات تے نظر

ول مرتبہ خفی ہے کہ ہر چیز ہے خفی
 مولاً دے وچ ہے تھیندی ہر ہک چیز دی نفی
 کجھ نہیں بجز اوں ذات دے او ذات ہے جلی
 معبود ہے نہ عبد عبادت نہ بندگی

ول مرتبہ ہے قرب دا عظمت کمال ہے
 حاصل تھیندا فقیر کوں ربی جمال ہے

ول مرتبہ عظیم ورا الوری ڈسے
 ایں جاں نظر زمان و مکاں توں علا ڈسے
 ہک لا مکاں او ذات امام ہدی ڈسے
 ہر شے توں مرتفع او میڈا کبریا ڈسے

ول احدیت دا مرتبہ حق تھیندائے نصیب
 عالم حبیب وچ ہے تے عالم دے وچ حبیب

لاآین دے مقام توں تھیندا ہے جاں گزر
 نہ عشق ہے نہ عاشق و معشوق دی خبر
 ہر صورتی لباس ہے تھی ویندا منتشر
 اوں ذات وچ ہے ہوندا ہر عالم تمام تر

لاہوت دے ہمالہ دی اچی چٹان ہے
 ہر کوہ نورد کیتے ایہو امتحان ہے

جعفر اے کر دعا جو تیکوں مدعا ملے
 عیاں توں پر ہیں توڑے مگر کبریا ملے
 یعنی ایں العجل دی صدا کوں بقا ملے
 تیڈی رضا دے نال آ حق دی رضا ملے

دوزخ وی ہے قبول نہ ہو او پرے پرے
 او تھی ونجے بے ساڈا کچھے جو کرے کرے

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

فقر دے درجے

میں پچھیا اے پاک قلندر فقر حقیقی کیا ہے
 کون فقیر قلندر ہوندائے فقر دی کیا منشا ہے
 فقر دے کتنے درجے ہوندن مرتبے گن سنوا ہے
 فقر حقیقی کیا ہے اوندی شان ضرور ڈسا ہے
 ہٹ کے شرع شریف کنوں کیا عالم کوں سمجھیندن
 مطلب ظاہر چھڈ قرآن دے مطلب ہور ڈسیندن

آکھیا ہس کے دیوانے ہے ہر اقلیم علیحدہ
 شارع شہر علم ہے کیتی ہر تقسیم علیحدہ
 ہر اقلیم دی ملدی ساکوں نت تعلیم علیحدہ
 ہر اقلیم دے وچ قرآن دی ہے تفہیم علیحدہ
 جے ہک چیز ہن فقر و شریعت نام علیحدہ کیوں ہن
 جے ہک مئے ہے ہر دے اندر جام علیحدہ کیوں ہن

ہک مرکز دے باہروں پھردن کل پرکار دے لیکے
 کوئی نیڑے کوئی دور پھرے دل کہیں دا قرب ودھیکے
 کئی مرکز دے نیڑے بہوں ہن عینی مرکز تھی کے
 مرکز ہک ہے ہر دا تہوں تاں ہر دا رستہ ٹھیکے
 قرب الی اللہ ہر دا مرکز ہر دا علم جدائے
 فقر کوں ڈیکھ کے اہل شریعت تہوں رہندن چکرائے

فقر ہے اپنی ذات کوں اپنی ہستی کوں خود کھونوں
 ظاہر دے وچ مر جانوں وچ بطن دے زندہ ہونوں
 عشق دے ازلی پیکر وچ روح اپنی آپ سمونوں
 دل کوں چھاٹ کے عشق دے وچ ہے نال وفا دے دھونوں
 فقر ہے نور علم ایندا ہے عالم پاک قلندر
 ایندا طلب فریضہ ہے تیڈی شرع شریف دے اندر

حکم ہے طلب علم کرو توڑے چین وی جانوناں پووے
 علم سکھو توڑے وچ دنیا دے جگر چرانوناں پووے
 ڈکھ تکلیفاں اتنیاں ہونوں سر پڑوانوناں پووے
 علم کوں حاصل کرنائے گو ہر درد نبھانوناں پووے
 فقر دے علم دے کیجے ملسی جے عالم ربانی
 قدسی قدماں ہٹھ وچھین آن کے پر نورانی

او عالم ربانی ہن جو ہوندن پاک قلندر
 عالم دی ہے شان دے وچ فرمایا پاک پیغمبر
 شان ہے اوں عالم دی جیویں میں مخلوق دے اندر
 پاک نبیاں دا ہے وارث عالم علم دا مصدر
 مومن افضل کجے توں ہے اے مومن توں افضل
 مومن افضل قدسیاں توں ایندی اوں توں اعلیٰ منزل

ست قرآن دے باطن ہن جو عالم توں مخفی ہن
 اہل ظواہر کیا سمجھن جو سارے راز خفی ہن
 اصلی مطلب کیا کوئی جانے او کل راز جلی ہن
 جو عالم ربانی آکھے او مطلب اصلی ہن
 اہل ظواہر ونج نہیں سنگدے اصلی متن دے نیڑے
 جے اے اصلی مطلب ہن کیوں ہن مذہب دے جھیڑے

جو حسنا ابرار دے ہن او انہاں کانڑ بجا ہن
 پر او نیکیاں خاص مقربین دے کانڑ گناہ ہن
 ساری گل معیار دی ہے کوئی کیا سمجھے اے کیا ہن
 جو مرفوع القلم سڈیندن او ایسے فقرا ہن
 سمجھ ونجا کے نہ حاکم نہ شارع توں طلبیدا
 عشق حقیقی ادب آداب دا قیدی مول نہیں تھیدا

نہیں پابند شریعت دے اے عشق بھرے دیوانے
 مستی نام دی پر چا کیتا اے ہر دم مستانے
 اے مصباح شدید ضیا دے سر سڑیے پروانے
 نفرت نال توڑے جو ڈہن کل اپنے بیگانے
 لیکن وچ مستی دے رہ کے ذکر توں باز نہیں آندے
 گلایاں گلایاں پاک سخی دے ودے قصیدے گاندے

فقر دے پنج درجے ہن ساکوں مرشد سائیں سمجھایا
 پہلا وادی طلب دے اندر عاشق بنڑ کے آیا
 ہر ہک شے وچ الا رایت اللہ دا مطلب پایا
 ہر ہک شے وچ جلوہ ذات ہے قائم پاک ڈکھایا
 انی انارک دی ڈٹی پاک سخی آوازے
 شان کلیسی دا ونج کھلیا کل عاشق تے رازے

ول دیدار الہی دو ہے جسم قدم ودھیندا
 ڈیکھ کے جلوہ قائم دا بیہوش ہے او تھی ویندا
 اے غلبہ انوار دا اوندے ہوش حواس اڈیندا
 سڑ ویندیاں ہن کل بدیاں ہے کرم سخی فرمیندا
 ایویں عشق دی آتش ہے کل ہم عصیان جلیندی
 مچ دی آتش جیویں سکلیاں لکڑیاں ساڑ سٹیندی

آندائے ہوش تاں ڈھدائے عاشق اپنی ذات حقیرے
 ہوش حواس معطل کر کے اے مجزوب فقیرے
 دل وِچ جلوہ ذات دا ہوندائے کردی ذات بصیرے
 عین شہود دی حالت وِچ ہے ڈسری ذات قدیرے
 اے مجزوب فقیر نماںاں کب بے وہم قیاسے
 اے دل دید کریندائے خالق توں مخلوق دے پاسے

اَوَقَبْلُه دا ایندی جانب ہوندائے پاک اشارہ
 قرب فرائض دو جھک ویندائے ایندے بخت دا تارا
 ڈوجھا فقر دا درجہ ہے مجزوب فقیر دا سارا
 ایں وِچ آپ معائنہ کردائے ہوندائے عجب نظارہ
 ول ابدال دا درجہ ہے جتھ اصلی ترک صفاتے
 صفت نہیں کئی باقی رہندی ہر سو ذات ہی ذاتے

☆ ما را یت شیاء الا را یت اللہ او قبلہ او بعدہ او معہ

اَوَبَعْدُه دا تمنغہ گھن کے جاں ہے سفر کریندا
 معرفت اپنے نفس دی گھن کے رب کوں ہے سچویندا
 اپنے روح دیاں اکھیاں اتھ ہے آسر مست بھلیندا
 ربی بربی ڈھدا ہے پر اپنی خبر نہیں پیندا
 نفس دا اے عرفان کریندائے آپ فنا ہو جاندائے
 رب زمین دی ڈیکھ کے صورت کئی واری چکراندائے

خالق ڈیکھن بعد ہے کھل دی ہر دی حقیقت کلی
 اتھاں فنائے اتم دا سودائے عاشقی آن کے تلی
 ہوکل شیء دی ونج شان محیطی کھلی
 ذات سوا بیا کجھ نہ نظرے بشر نہ پوے بھلی
 پاک فقر دی پوڑی جسم آن قلندر چڑھسی
 چھوڑ فنا دیاں کل ہم گلیاں آن بقا تے کھڑسی

☆ و ہوکل شیء محیط

ایں منزل دے ڈو درجے ہن ہر توں بیا جدا ہے
 پہلا درجہ غوث قلندر مستیاں دی دنیا ہے
 ڈوجھا درجہ قطب قلندر ہردم وقف بقا ہے
 لیکن سوچن دا ہے مسئلہ فرق انہاں وچ کیا ہے
 پہلا طبقہ غوث ولی دا کرم سخی فرمیدائے
 اپنے ذاتی نور دے نال چا باقی آپ کریدائے

☆ ما رایت شیء الا رایت الله او قبله او بعده او معه

جمع الجمع تے حیرت کبریٰ ایں جاہ دا اعزازے
 کر ہشیار فنا توں کڈھ کے کیتا سر افزازے
 خلق شہود حق وچ ہووے ایں گل دا کل رازے
 بک دے شہود ایچ ڈوجھا غیب نہ ہووے تاں ممتازے
 خالق تے مخلوق کوں رلے بکے وقت ایچ ڈیکھے
 آومعہ دے کھلے جانوں وچ رویت دے لیکھے

ڈوجھا طبقہ قطب قلندر شان جیس وکھرا پایا
 سَخْرَلْک دا اے مصداق ہے مرشدؒ راز ڈسایا
 صاحب قدرت تھی ویندائے جاں کرم سخی فرمایا
 جو چاہے سو کر ڈیوے تقدیر چا قلم نپایا

جیرھی صفت کوں جب چاہے چا آپ تے وارد کردا
 کل صفتاں دا بنڑ کے حامل سب کجھ جگ تے پھردا

☆ سخر لکم مافی السموات والارض

اے متخلق با اخلاق اللہ دا شرف ہے پیندا
 نور امام عصر کنوں ہے روشن قلب کریندا
 جملہ صفات او قائم ذات دے ہے ہر دم اپنیدا
 کن فیکون دا ناطق بن تقدیراں ہے بدلیندا

والشمس تجری کوں عاشق ساکن کر ڈکھلاوے
 جے تائیں نہ آذان ڈیوے نہ رات مکن وچ آوے

☆ والشمس تجری لمستقر لها ذالك تقدیر العزیز العلیم

پنجواں درجہ مست الستی اے مجذوب الستی
 روز ازل دے کیتا ہا ایں سودا دست بدستی
 وچ عالم ارواح دے ایندا کم ہا حسن پرستی
 ڈیکھ جمال اوں قائم ذات دا ہو گئی طاری مستی

اے جہیں مستی طاری ہو گئی ہوش حواس ونجائیں
 مستی دے وچ پاگل تھی مجذوب ودا سڈوالیں

وِجِ عَالَمِ اَرُوْحِ دے مُسْتِ وِجِ اسْلَابِ دے مُسْتِ
 مَا دے پِیٹِ دے اِنْدَرِ مُسْتِ مُسْتِ عَالَمِ ہَسْتِ
 آيَا مُسْتِ رِیہَا نَتِ مُسْتِ گِیَا نَتِ مُسْتِ اسْتِ
 ہِکُو جَزْبِ دَا عَالَمِ طَارِی چھوڑِ بَلَنْدِی پَسْتِ

اَوْقَطِ فِیْہِ دَا فَرْمَانِ ہِے اِنْدے حَقِّ وِجِ آيَا
 اِیْسے قَلَنْدَرِ تُوں اَجِ تَا سَیْنِ نَہِیْنِ فِیضِ کَسے نَے پَايَا

☆ مَا رَايْتَ شَيْئًا اِلَّا رَايْتَ اللّٰهَ اَوْ قَبْلَهُ اَوْ بَعْدَهُ اَوْ مَعَهُ اَوْ قَطْفِيْهِ

بِنِجِ اے دَرَجے فَقْرِ دے ہِنِ ہِمِ سَارے گِنِ سِنُوَائے
 وَا نِگِ قَلَنْدَرِ مُطْلَقِ دے نَہِیْنِ شَرْفِ کَسے نَے پَائے
 فَقْرِ دے اِیْنِ مِعْرَاجِ اَتے کُلِ نَالِ کَرَمِ دے آئے
 جَعْفَرُ سَارِیَاں دَرَجِیَاں تُوں وِدھِ رَازِ جُو سَا سَیْنِ سَمَجھَائے

بِنِ مَجْذُوبِ حِجَابِ اِٹھَانُوْنِ اِپْنِی شَانِ وِدھَانُوْنِ
 اِیْنِ تُوں اَفْضَلِ فَقْرِ دے وِجِ ہِے سَا سَیْنِ دَا دِھُوَاں لَانُوْنِ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَّ اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّ عَجَلِ فَرَجِهِمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجَلِ اللّٰهُ فَرَجَهُ الشَّرِیْفِ وَّ صَلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَیْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

فقر دی فنا بقا

پچھیا میں قلندر توں ڈسا راز فنا دا
تیں مرتبہ ڈسیا ہے فنا دا جو زیادہ
حامل تھیندائے انسان فنا ہو کے بقا دا
ہے اصل فنا کیا تے اوندیا کیا ہے ارادہ

اے سن کے اوں بے ساختہ بک ماریا ٹھکارا
آکھیس اے دیوانہ میڈا دل چیندا ہیں سارا

آکھیس میں ڈساں تیکوں فنا کیوں تے کیا ہے
مضمون ہے گو اوکھاتے تفصیل ایہا ہے
پہلے تاں فنا اے ہے وجودی جو فنا ہے
ہے ڈو جھی فنا عدمی جیندے بعد بقا ہے

ممکن دا وجود اصل نہیں ذاتی ، ہے ادھارا
سمجھیں جے حقیقت تاں ایہو راز ہے سارا

پاتی ہو ادھاری جو تیں پوشاک شہانہ
 توڑے تیکوں ملبوس وی سمجھجھسی زمانہ
 احساس دے وچ آسی جاں پوشاک بیگانہ
 پوشاک پرانی ہوسی توں ہوسیں براہنہ

ممکن دا وجود ایویں ہے پوشاک ادھاری
 اشیاء تے چا کر غور ایہا گالھ ہے ساری

ممکن دا وجود آن کے جس وقت مٹیسیں
 پوشاک ادھاری چا اوندے تن توں لہیسیں
 پوشاک کوں جس وقت فنا دل توں کریسیں
 ہر چیز دے وچ ذات کرم گار کوں پیسیں

سورج تے جڈاں دید کریندی ہے سہارا
 ول ڈیوے دی رشنائی وی ڈسدی ہے اندھارا

ازلی ہے وجود حق دا جو باقی ہے امر ہے
 ہر چیز دی تخلیق تے بالحق دا اثر ہے
 ایں خلق دا اوہام وی دنیا توں گزر ہے
 فانی ہے وجود ایندا نہ کہیں شے دی خبر ہے

اشیاء کوں جے ڈیکھو تاں ہر ہک چیز جدا ہے
 کجھ غور چا کر اصل دے پاسے جو او کیا ہے

صورت توں جدا جیویں ہن امواج دے قطرات
 ہک بے توں بہوں دور حساب ہن تے بخارات
 صورت ہے جدا بحر دی موجاں دی ہے کیا بات
 چھولی دے تھیڑے تے جدا سیڑھ دی ہے ہات

مادہ ہے جیویں ٹھوس اتے گیس تے مائع
 لیکن ایندی پہچان دے ہن وکھرے ذرائع

دریانواں دی ہے برف جدا آب جدا ہے
 ول بھاپ بخارات یا باریدہ گھٹا ہے
 یا مینہ دی ہے کٹڑ بر یا اے واچھڑ یا ہوا ہے
 یا وسدا ننانواں ہے یا بدلاں دی فضا ہے

ہر چیز دی ہے شکل جدا اصل ہے پانی
 پانی کون بقا ہے باقی ہر چیز ہے فانی

چند منٹ کیجے شکل حساب اپنی بنائی
 پانی توں جدا ہو کے وڈی شان ڈکھائی
 چند قطرے جو اچھلے تاں انا اپنی جتائی
 وس وس کے ننانویں نے وڈی دھوم مچائی

احساس تے اے چیز جڈاں عقل دو آنی
 ہر چیز فنا ہو کے رہی پانی دا پانی

ہے اصل ایہو پانی وجود ایندا ہے ذاتی
کئی صورتاں وچ آئیاں ایندیاں شکلاں صفاتی
ہے وہم دی اے شکل کی خلق نے پاتی
بس شکل تے رہی دید کہیں اصل نہ جاتی

پہلی جو فنا ہے انہاں شکلاں دی فنا ہے
عارف کوں ہوندائے علم حقیقت ایندی کیا ہے

تشخیص وجودی ہن اے صورت دے تضادات
ہر شے تے محیط اصل ہے قائم دی سخی ذات
دریا تے نظر ہو تاں نظر دے نہیں قطرات
قطرے دی انا اصل سمندر دی کرامات

کل ڈکھ ولا دید کیوں جزو دو جاوے
قطرے دی ہے کیا ہستی جو دریا نظر آوے

قطرے توں نظر ہٹ کے جو دریا دو ہے جاندی
ول موج تے قطرات دی ہستی نہیں راہندی
دریا ہی نظر دائے نہیں کئی شے نظر آندی
ہر چیز فنا ہو کے ہے وچ بحر دے ڈھندی

ہر شے کوں فقیر آدائے نہ تو ہستی نہ بودی
ایہا ہے فنا پہلی فنا ہے اے وجودی

انسان تاں ہک صوری توہم دی بنا ہے
 اے جسم اے صورت ایندی ہر حال فنا ہے
 لیکن جو ایندی روے تے انسانی انا ہے
 اے امر الہی ہے سدا وقف بقا ہے

ہن ثابتۂ آہدے جو اشیاء دے حقائق
 ایں روح کون تہوں فانی نہیں آہدے محقق

☆ کل الروح من امر ربی حقائق الاشیاء ثابتۂ

ہے عالم خلق اول او ہے عالم صورت
 اے جسم ہے محسوسہ جیڑھا رکھدی ہے خلقت
 اے ظاہر و آخر والے اسماء دی ہے حکمت
 لاتدع مع اللہ الہ دی ہے برکت

اے عالم خلق اصل ہے اوہام دا جادو
 ہالک ہے ہر ہک چیز خیالی یکے پہلو

☆ انا الاول وانا آخر انا الظاهر وانا الباطن کل شیء ہالک الا وجہہ کل شیء یرجع الی اصلہ

ہر چیز دی ہے وجہ بقا ماء معینی
 ہے اصل جیندا نام تے قائم ہے یقینی
 ہر شے دی حیاتی ہے گو ہے پردہ نشینی
 ہے روح ہر ہک شے دی ہے پوشیدہ ملکینی

من رُوحی دا اعزاز جیں آدم کون ڈتا ہا
 اول روح الہی توں او مسجود تھیا ہا

جے کوئی عَنِ الرُّوحِ دے سوالات کریندائے
 اے امر الہی ہے خدا آپ ڈسیندائے
 ہے صاحب الامر اصل السُّ جو بیندائے
 من علم قليلاً ساکوں قرآن ڈسیندائے

ہے عالم امر عالم بالا ایندا مسکن
 سرور نے ڈٹھا جیکوں ہا فی صورت احسن

☆يسئلونك عن الروح..... كل روح من امر ربي..... السست بربكم..... وما اوتيتم من العلم الا قليلا

اے امر جو ہے اول و باطن دا ہے اعجاز
 اشیاء دے حقائق تے ثوابت دا ہے اے راز
 جاوید ہے روح رومی دا ملیا جیکوں اعزاز
 باقی ہے بقا بخش جہاں ہے بہر انداز

او فقر دا محبوب ہے عاشق دی نظر وچ
 ہر چیز فنا ہے اوندے جلوے دے اثر وچ

ڈوجھی جو فنا عدی ہے او جذب دا عالم
 رک ویندا ہے جتھ عشرہ حواساں دا تلاطم
 اشیاء دی بجائے جو ہے ادراک مصمم
 کر ڈیوے فنا آ کے اتھاں عشق مسلم

در اصل یکا عشرہ حواساں دا ہے مرنا
 انہاں کوں فنا کر کے ہے عاشق نے سنگرنا

بے ہوشی دا دارو جے چا بندے کوں پلپوے
 تھیبسی نہ اثر ول توڑے گردن چا کپیوے
 خود عشرہ حواساں کوں فنا جے چا کریوے
 کہیں شے دا اثر ول کیویں بندے اتے تھیوے

انوارِ الہی وی ایویں ہوش ربا ہن
 کل عشرہ حواساں دے کیتے برق فنا ہن

عارف جڈاں سرکار دا دیدار کریندائے
 او نور کوہ طور حواساں دا جلیندائے
 ادراک کوں شل کر کے کئی راز کھلیندائے
 عارف کچھے ہر چیز دا احساس مٹیندائے

حامل این فنا عدی دا عارف جڈاں تھیندائے
 این منزل عرفان تے مجزوب سڈیندائے

اے عشرہ حواس آن کے تھیندن جڈاں زائل
 وچ ہوش دے بے ہوشی دے ہن آندے شامل
 اوں ذات دے انوار تھیندن آن کے حامل
 اثرات توں بالا ہوندن عارف دے فضائل

ہر چیز جڈاں اصل دو رجعت ہے کریندی
 او اصل بقا ہے تے بقا سب کوں ہے ڈیندی

بئی اتمی فنا ہے تے فنا وِچ جو فنا ہے
 لاتدع مع اللہ تے آخر دی صدا ہے
 ہر چیز ہے فانی مگر اک وجہ خدا ہے
 جو آخری اللہ ہے ضیا ہے تے ضحیٰ ہے

اوں دا او اللہ ہے الست جیندا ہے فرمان
 ہے نام علیٰ اوند تے اعلیٰ ہے اوند اشان

آخر دا خدا او ہے خدا بن کے جو آسی
 قہار تے جبار و علا بن کے جو آسی
 ظاہر دا مسلمیٰ تے بقا بن کے جو آسی
 جگ تے لمن الملک صدا بن کے جو آسی

او واحد و قہار ہے تے رب زمیں ہے
 او باطنی انداز دے وِچ پردہ نشیں ہے

عارف کوں جاں اوں ذات دی پہچان ہے ہوندی
 ہستی اوندی وِچ نور دے یک جان ہے ہوندی
 او ذات پکھے ہالک عرفان ہے ہوندی
 ول اتمی فنا ذات دا وجدان ہے ہوندی

ایں جاہ تے ہے بے خبری جو مرشد نے ڈسائی
 خود ہے نہ خدا ہے نہ خودی ہے نہ خدائی

اتھ کچھ وی نہیں اپنا نہ ادراک و خیالات
 نہ جسم نہ روح ہے تے نہ ہستی نہ سوالات
 دوئی دا تصور ہے نہ نیت نہ عبادات
 نہیں کوئی پس پردہ نہ ناظر نہ حجابات
 نحن دا نہیں ذکر ہوا ہوا صدا ہے
 نہیں ایر کوئی غیر دا ہک ذاتِ خدا ہے

جعفرؑ ہے سدا اپنے بیگانے کنوں ڈرنا
 اپنے توں تقیہ وی ہے ددھ غیر توں کرنا
 راز افشا کرن آپ ہے بن موت دے مرنا
 توں راز وی ڈے بہسیں نہیں کہیں وی سدھرنا

ایں اوج تے بوذر کنوں سلیمان ہے لکدا
 ہر صاحب ایمان توں ایمان ہے لکدا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

قلندر دی دعا

ہک ڈینہ ڈٹھا میں ونج کے قلندر کوں اشکبار
والاں کوں کھول ڈھاہیں مریندا ہا بار بار
دست دعا دراز طبیعت تے اضطرار
تسبیح موتیاں دی او ہنجواں دی تار تار
دو زانو بہہ کے خاک تے کردا ہا اے صدا
درگاہ ایزدی تے کریندا ہا اے دعا

یارب اے التجا ہے ہر ہک نغمگسار دی
آقا دے اجڑے باغ تے ہو رت بہار دی
تھیوے غمی ختم لٹی ہر پردہ دار دی
اٹری آ شادی ڈیکھے میڈے کردگار دی
پنج سال دے یتیم دا غم جیکوں کھا گیا
ایں درد وچ جوانی دا موسم وہا گیا

بے وارثاں دے واگ جو کسدے رہے غریب
 بھینیں نہ آئیاں لاش تے توڑے جو ہن قریب
 آندا ہا وین سین دا اجڑی بیڈا نصیب
 ہنڑ آسی میڈا لعل تاں خوشیاں تھیں نصیب
 اوندے غریب ویر دا گھن آ کے انتقام
 چاون ڈتا نہ جیکوں بھرا دا امت نے نام

دستور ہے جگدا گھر جیڑھا برباد تھیندا ہے
 ویرانیاں دے بعد او آباد تھیندا ہے
 جیڑھا وی ڈکھ اٹھیندا ہے او شاد تھیندا ہے
 جیڑھا ستم کریندا ہے برباد تھیندا ہے
 تیرہ سو سال توں جو ہے ویران پاک گھر
 ہنڑ تاں وساوے اینکوں شہنشاہ منتظر

برباد تھی کے وسیا ہر ہک خاندان ہے
 آباد گھر تھیا جیڑھا ہویا ویران ہے
 یارب جییں پاک گھر دا جہاں تے احسان ہے
 ویران ہے او گھر اتے وسدا جہان ہے
 ہنڑ تاں اوں پاک گھر دیاں بہاراں ڈکھانویں ہا
 ملکہ روم سین کوں بچڑا ملانویں ہا

جیذا ہے وین آندا میڈا لعل کن گیائیں
 بیوہ دے گھر دا بخت تے اقبال کن گیائیں
 میڈا یتیم دہر دا لچال کن گیائیں
 امڑی دا ڈکھ آن کے ہنڑ حال کن گیائیں

وارث دی قبر تے جڈاں ڈیوا بلیدی ہاں
 کوئی نہیں جو سمجھدا میں تیکوں سڈیندی ہاں

یارب ہنڑ اوں کریم دے گھر کوں وسانویں ہا
 اجڑی دے دل دی آس کوں سہرا بدھانویں ہا
 ہر منتظر کوں مولاً دی شاہی ڈکھانویں ہا
 رت روندنا ہے کریم نہ ہنڑ تاں روانویں ہا

وس پوے میڈی سین تے اے شاد ہو ونجے
 جگتے حسن دا جانی ہنڑ آباد ہو ونجے

دھڑکن جاں چوب دل دے نقارے تے لیندی ہے
 نبھاں دی دوڑ دھوپ مسلسل ودھیدی ہے
 خضرا دے پاسے بڈی ہوئی آس ویندی ہے
 ہر ہک دعا سچی دے چرن ونج پھیندی ہے

کولھوں جاں اپنے آقا دے ویندی ہے ہر دعا
 ہر منتظر دا پیش کریندی ہے مدعا

اپنے امام وقت کوں ہر شے سڈیندی ہے
 اے التجا ول اپنے سچی کوں کریندی ہے
 ہر وسدی اکھ چا ہنجواں دا میلا ٹریندی ہے
 پپلی تے پپلی وجدی ہے ماتم رسیندی ہے

دستک ہے بند ہونٹاں دے در تے ہر آہ دی
 بے چینیاں دے وات ہے جنڈری نگاہ دی

اے التجا ہے ساڈی توں خوشیاں ڈکھانویں ہا
 دنیا تے میڈی سین دا ویڑھا وسانویں ہا
 جگتے حسن دے لعل کوں سہرہ بدھانویں ہا
 بارات ساری گھن کے توں وطنوں تے آنویں ہا

مقصد میڈے سچی دا ہو پورا ہنٹریں ہنٹریں
 پورا تھیوے اے دین ادھورا ہنٹریں ہنٹریں

ہر ہک نظر کوں رہندی ہے خوشیاں دی جستجو
 پھر دا ہے دل اداس ہر ہک شخص کوکبو
 پوری تھیوے ہنٹر عون دی امڑی دی آرزو
 جلوپیاں دی موج موج تے اکھیاں کرن وضو

ٹھردے دلاں کوں آن کے ہردم ٹھرانویں ہا
 سڑدے ہوئے ہر لعین کوں سڑدا ڈکھانویں ہا

دنیا تے ظلم و جور دا طوفان چھا گیائے
 روندیں ایں ساری آل کوں عرصہ وھا گیائے
 آج دا سقیفہ حق تیڈی ڈاڈی دا کھا گیائے
 سینیں کوں شام و نجاں تیڈا غم بھلا گیائے
 ویرھا وسا کے قلب لعیناں دے ساڑ ڈے
 باطل دے پھلے باغ تے گلشن اجاڑ ڈے

اے دنیا ظلم و جور دی سالم کتاب ہے
 کل ڈسدا لہولہان ایندا باب باب ہے
 مومن دا جیوناں اتھاں پل پل عذاب ہے
 اسلام بہوں ضعیف ہے حالت خراب ہے
 باطل دے سر تے تاج جواہر نگار ہے
 ہر منتظر ڈکھاں دا ہمیشہ شکار ہے

دنیا ہے ملک شام یزیداں دا دور ہے
 ہے زندگی حرام یزیداں دا دور ہے
 مجبور ہن امام یزیداں دا دور ہے
 کھلے کھڑن عوام یزیداں دا دور ہے
 قیدی رضا دے آج ودے پتھر جھلیندے ہن
 دنیا دے بت پرست وی طعنے مریندے ہن

ماٹرن ہنڑ او کریمؑ ہمیشہ جوانیاں
 دشمن تے جو کریندن سدا مہربانیاں
 انہاں کوں ڈکھ ڈتے سدا باطل دے بانیاں
 پل پل ستم وسائے امیہ دے جانیاں
 امت کریندی رہی توڑے ظلماں دی انتہا
 لیکن رہی کریمؑ دے ہونٹاں اتے دعا

ہووے خراج حق دا تے خوشیاں دی آوے چھل
 ہنڑ تاں اثر ڈکھاوے غریباں دی العجل
 ہر ہک ستم دی ظالم ازلی کوں پووے کل
 سولی تے آ چڑھا توں ابو جہل دے او پھل
 جیرھے ساکوں دعا توں ہمیشہ رکیندے ہن
 ہر منتظر کوں جو سدا طعنے مریندے ہن

آج دید کر جہان تے اے میڈا کردگار
 جیون ہے مرض موت دا آج کل تھیا شکار
 بیڑے ظلم ستم دے ہمیشہ کھرن تیار
 ہنڑ تیل ہے نہ تیل دی باقی رہی ہے دھار
 رستے تمام ساہاں دے آہیں توں اٹدے ہن
 مومن تے طنز چانگھاں دے ایٹم جو پھٹدے ہن

ہے ہاتھان دے ویڑھ دے وِچ بیت کبریا
 چا بھیج اپنے حق دے ابابیل توں ولا
 ازراب نے ویڑھیا ول خانہ خدا
 چھپیا ہویا ہے ثور دے وِچ اج وی مصطفیٰ
 تبت یدی دا اج توڑے مقصد ڈکھانویں ہا
 ول جبل من مسد دے نظارے کرانویں ہا

روزہ رکھیا ہے چپ دا اتھان عصمتاں دی لاج
 ڈانگاں دے گز بنڑن جو اے چوراں دی ہے بجاج
 ہے رب دے فیصلے تے ہمیشہ دا احتجاج
 طعنہ زنی دی راہندی ہے مومن دے سر تے گاج
 ہن زم زم حیات توں پیاسہ ہے ہر بشر
 انسانیت دا گویا ہے صحرا وچوں گزر

حالات دی کچھار بڑی حولناک ہے
 ہر زندہ ایں مقام تے پیہم ہلاک ہے
 ہر پھل وی ایں چمن دا سدا سینہ چاک ہے
 وِچ مومناں دے سر دے ہمیشہ دی خاک ہے
 ہر منتظر کریم دا درداں دے وات ہے
 اے کش مکش فراق دی موت و حیات ہے

مقصد ساڈی دعا دا مگر اے نہیں سہی
 ہے تنگ ظلم و جور توں خود ساڈی زندگی
 نہیں ایں دعا توں لوڑ اساکوں کوئی خوشی
 اپنی خوشی دی طلب اساڈی ہے خود کشی
 مقصد تاں اے ہے گھر وسے بی بی دے لعل دا
 ویرھا تھیوے آباد میڈے لاجپال دا

اوندی خوشی دے نال جے آنون اساکوں غم
 اونکوں خوشی نصیب ہو ساکوں ملن الم
 تیڈی خوشی لوڑیندی ہے آقا تیڈی قسم
 دل ڈکھدا ہے تاں ڈیکھ کے تیڈیاں اکھیں دی نم
 لکھ وار ساڈا جسم جو برباد تھی ونجے
 لکھ کھٹیا ہے اساں جو سہی شاد تھی ونجے

چٹا ہا ڈینہ جو سین دے خیمے ٹھہریندے رہے
 ناموس مصطفیٰ دے وی پردے لٹیندے رہے
 بازار شام ونج کے مسافر سڈیندے رہے
 سینیں دے نام عام جہاں تے چویندے رہے

ماحول آج وی ڈسدا ہے دربار شام دا
 کہیں کوں خیال آج وی نہیں احترام دا

سرتاج انبیاء دا نہ کیتا امت خیال
 ڈتی قلم دوات نہ ظلم و ستم دے نال
 ہدیان دی چا غیراں دی جانب کیتی مقال
 خالی ولایا سین دا امت نے ہر سوال

ارمان نہیں فدک دا ایہو درد ہے مدام
 خود آ کے سوئے ادبی دا گھن آقا انتقام

ارمانے جگ توں ٹریا ہے جیویں علیٰ دا چن
 تھیون ڈتا نہ ظالماں روضے دے وچ دفن
 رنگین کیتا ظالماں مظلوم دا کفن
 زخمی کفن دے بنداں دے اندر تھیا حسن

نچراں تے چڑھ کے آج وی ہے تکفیر آ گئی
 عباس عصر کوں ہے ایہا گل روا گئی

آج ول ستم دے زہراں توں ہر جام بھر گئیائے
 آج کل ضمیر چیندیاں لاشاں دا مر گئیائے
 ول ارتدادِ شمر وی حد توں گزر گئیائے
 ہر اشک درد دیدہ احساس تر گئیائے

دھرتی تے آج وی خون شہیداں دا وہندا ہے
 آج وی امام عصر کھڑا درد سہندا ہے

سادات دے خیام ولا پئے لٹیدے ہن
 ول مستورات آل دے پئے قید تھیدے ہن
 شام غریباں کولھوں قدم پئے ودھیندے ہن
 آج مستورات نال پئے قتل تھیدے ہن
 آج ول خیام عصمت سادات لٹدے ہن
 سادانیاں دے مرتبی حالات لٹدے ہن

جعفر اے حال ڈکھ ہے اٹھدی دلوں صدا
 ہر عصر دا یزید ڈکھے ڈینہ حساب دا
 ہووے عذاب نار دے وچ کفر بتلا
 جلد ہے دل اے ڈکھ مصائب دی انتہا
 گھر پاک میڈی سین دا آباد تھی ونجے
 جیڑھا یزید عصر ہے برباد تھی ونجے

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللّٰهُ فَرَجَهُ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظیر

بسم الله الرحمن الرحيم

حصہ دوم

نفیل

نفیل علامت ہے حق و صداقت دی، آواز ہر کہیں تک پہنچانوں دی،
چاہے کوئی اونکوں قبول کرے یا نہ کرے اے تاں اپنے اپنے طرف دی
گالھ ہوندی ہے

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

پن داسانگا

کئی قسماں دے بادشاہاں دے ہوندن دوست جہاں تے
کئی ہوندن جو عیش کریندن اوندے بخت دی چھاں تے
انہاں کول صرف بھروسہ ہوندائے صرف اوندے ہتھاں تے
پاپی پیٹ پلیندن بہہ کے اوندے دستر خواں تے

اوندی بخشش تے نعمات تے رہندی ہے دید انہاں دی
پندیں گھنڈیں جھٹ گزریندن سمجھ کے چھاں سکھاں دی

منگدیں پندیں گھنڈیں اپنی زندگی او گزریندن
اپنی غرض دے بندے ہوندن غرض تے دید رکھیندن
بادشاہاں دی فطرت ہوندی ہے ہردم کرم کریندن
لیکن اے خود غرضن او وی ایں گل کول سمجھیندن

پر او سوچیندن کہیں سانگے چلو اے در تے ٹر آندن
غرض دی بنہہ اکھیاں تے پٹی آ قداماں تے ڈھنڈن

کئی او ہوندن جیڑھے کئی شئے گھنن دا ناں نہیں چیندے
 جو شئے چنگی لہدی ہے ہن اوندے پیش کریندے
 گھنن کجا او ہر موقعے ہن پھر دیں ہر شئے ڈیندے
 زندگی وی ہن اوندا صدقہ سمجھ کے آن وتیندے
 اے ہن مخلص سجن جیڑھے ہن واقف شان عطا دے
 ایسے دوست ہن جانڑدے ہن جو کل آداب وفا دے

لیکن کئی وچوں او ہوندن جو نہ گھنن نہ ڈیندے
 بادشاہاں توں رہندن دور تے نہ کئی آس رکھیندے
 ناواقف انڑسویں بڑ کے زندگی چا گزیندے
 لوڑ دی چیز وی غیر توں منگدن غیر کوں سجن بڑیندے
 دشمن دے در تے ٹر ویندن اوندا در ونجہ پندے
 بادشاہاں دے عیوض ونجہ کے اوندے غیر توں گھنن

خود توں سوچ او دیوانہ ، کیا اے وی سجن سڈین
 بادشاہاں دے سجاں وچ کیا اے وی شامل تھین
 جہاں غرض نہیں رکھی کیا او سجن اوندے سمجھین
 خود توں سوچ اے کیڑھے کھاتے دے وچ آپ لکھین
 بادشاہاں دے نال انہاں دا ڈس کوئی رشتہ ہوندائے
 یا انہاں دے رشتے کوں کوئی رشتہ آکھن سوہندائے

ہن ذرا اپنے آپ دے نال حساب چا کر ہک واری
 جیوے نت سلطانِ زمانہ رہوس گرم کچاہری
 اسماں ایں سلطانِ دے نال ہے کیویں پریت گزاری
 من وِچ سوچ ہاں تئیں تاں نہیں چا ادب دی رسم وِساری
 توں ہیں کیڑھے کھاتے وِچ اے کر کے حساب ڈسا توں
 کیا اوں توں تاں نہیں ، جو واقف نہیں آدابِ وفا توں

حق تاں ہا توں آقا کون کچھ پھردا تاں آ ڈیندا
 پاک کریم دے قدماں دے وِچ سر چا پیش کریندا
 جے اے نہویں پھردا توڑے کرم دی تاگھ رکھیندا
 اپنیاں غرضاں مرضاں کیتے پن کریم کون ویندا
 لیکن تئیں انزسوناں بنڑ کے زندگی بھر اُپرایائے
 اپنا سر تئیں غیر دے قد میں لکھ لکھ وار جھکایائے

غرض نہیں رکھی تئیں مالک دی انج زندگی نبھ گئی ہے
 غیر دے ہتھ دو دید تیڈی ہر ہک موقعے تے رہی ہے
 غیر کون پنپائی جیکر تیکوں لوڑ ذرا وی پئی ہے
 غیر دو تڑیائیں لوڑ وی پوری تھئی ہے یا نہ تھئی ہے
 مالک پاک دی تئیں نہیں کیتی خود محسوس ضرورت
 غیراں دو چا بھجدا رہیں توں اپنی ہر ہک حاجت

پہلے جے کوئی بیماری ہئی آ ویندی بندیاں تے
 رڑ پٹ آن کریندے ہن نت پاک علم دی چھاں تے
 ہنڑ مرضاں دے بیٹھے ڈسدن لکھاں طبیب جھاں تے
 خرچ کریندیں مول نہیں تھکدا گولیاں کپسولاں تے

یا کئی تعویذاتی پیراں دے ونجہ چرن پوجیدائیں
 پھل رکھاں تعویزاں دی ونجہ گھٹے موکھ بھریندائیں

اگے کوئی جے پھس جاوے ہا زر زن دے کیساں تے
 آسرا بندہ رکھدا ہا ہردم سلطان جھاں تے
 آج جے چڑھدائیں کیس مقدمے کورٹ دیاں چکراں تے
 کئی ڈینہ رُلدائیں اہل سیاست دے بے فیض دراں تے

رشوت وچ گھر لگ ویندائے اتوں کھلا کھوسڑا تھیندائے
 دانت لہندی ہے چوں بندیاں وچ بندہ کھوچرا تھیندائے

دینی مدد کیتے وی نوہی طلبی مدد سچے توں
 دین دا سودا گھدائے تیں ملوئیاں دی ہٹی توں
 کسی ہوڑے دے قد میں ڈٹھائیں نس کے پاک ہادی توں
 تیکوں سبق اجاں نہیں ملیا اپنی بد بختی توں

بد بختی دی حد ہے ، چا ہوئی مفت دا کرم ونجایا
 ڈیون جائے خود گھنن کیتے وی ایں در تے نہیں آیا

ناہویں جے کچھ ڈے سنگدا توں پنن تاں اے در آندوں
 اے تاں مناسب نہا مالکؑ توں بے غرض تھی رہندوں
 اتھاں خرچ نہا کچھ وی تھیدا خود جھولی بھر بہندوں
 دنیا عقبی دی پن دولت عیش آرام دا کھاندوں
 اتنا وی تیں توں نہیں تھی آیا توں کیسا جباریں
 مالکؑ توں منہ پھیر کے غیر کوں جھکن کیتے تیاریں

جعفرؑ دوست دا فرض ہوندائے ڈکھ سکھ وچ ساتھ نبھاوے
 ساہ ساہ نال دعائیں ڈیوے پیار دی رسم ودھاوے
 مالکؑ دی نعلین توں اپنی جنڈری گھول گھماوے
 چھیکڑی ساہ تائیں تزداد رہے، اے وی کم مالک دے آوے
 منگ اے دعا شالا پاک سخیؑ دیاں خوشیاں دا ڈینہ تھیوے
 لکھ واری توڑے لکھ مرے لکھپال ہمیشہ جیوے

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّ اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللّٰهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَّ صَلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

موجِ عشق

ہک ڈینہ سیر تے میکوں گھن گئے اپنے نال قلندر
 انہاں میکوں ونجہ ڈکھلایا ہک موج سمندر
 جیندیاں سئے سئے موجاں آہن ہک ہک موج دے اندر
 سوسو گز دیاں اٹھدیاں لہراں ہک اسرار دے مندر
 ہر ہک موج ہئی آ ساحل کوں بھج بھج چھیاں پیندی
 لا کے گل ساحل دی ریت کوں ہئی واپس دل ویندی

پاک قلندر کافی دیر تائیں ڈٹھا ایں منظر کوں
 موجاں نال لڑیندے رہ گئے اپنی پاک نظر کوں
 لکھے بعد مخاطب کیتا انہاں میں احقر کوں
 لب کیا کھولے کھول ڈتا انہاں علم عرفان دے در کوں
 میں کن ڈکھ کے فرمایا کر غور انہاں موجاں تے
 شوخیاں نال جو لیڈیاں پینیں ایں مست بحر دے ہاں تے

ڈکھ ذرا جیڑھی چھوٹی لہر ہے آن کے کھیڈ بڑھیندی
 اپنے آپ دی مستی وچ ہے جوش توں پر تھی ویندی
 لیکن وڈی لہر دے نالوں جاں ہے گزر کریندی
 ودھ کے وڈی لہر ہے چھوٹی لہر کوں خود کھا ویندی
 غور توں کر ایں کھیڈ دے وچ عرفان دا اعلیٰ رازے
 جنیں ایں راز کوں سمجھ گھدائے او ذات دا محرم رازے

اینڈے وانگ ہے دل بندے دا ، ہے اے کھیڈ کھڈیندی
 چھوٹے وڈے جذبیاں دی ہے موج توں موج اٹھیندی
 ہر دلچسپی ہر خواہش ہے موجاں وانگ ڈسیندی
 پیار محبت عشق دی لہر ہے پیدا من وچ تھیندی
 سو سو لہر ہے عشق دی من وچ پل پل اٹھدی رہندی
 لیکن وڈی عشق دی موج ہے چھوٹیاں کوں نت کھانندی

مالک پاک دے عشق دی جیکر چھوٹی لہر اٹھیںسی
 زر زن دی کہیں وڈی لہر توں اٹھن نال کھویسی
 حق دے عشق دی چھوٹی لہر جاں آن مقابل تھیںسی
 حہ دنیا دی کہیں وڈی لہر توں آپ مرےسی
 ایں گالھوں ہے لازم عشق دی وڈی لہر اٹھے
 جیندے ہتھوں جھوٹے عشق دی ہر اک موج مرتبے

عاشق بنڑ توں عشق دی من وِچ وڈی لہر اٹھا توں
 خواہشِ نفس دیاں چھوٹیاں لہراں اوندے نال مرا توں
 زر زن دیاں کل چھوٹیاں موجاں اوں توں ختم کرا توں
 تاں ونج کے توں جند چھڑویسیں ایں حبِ دنیا توں
 اپنے خون دے اندر تاں دیدار حبیب دا تھیسے
 تیڈے خون اِچ دھانتا ہویا پاک حبیب ڈیسے

لیکن وس نہیں بندے دا کوئی وڈی لہر اٹھاوے
 وڈی لہر ہے تاں اٹھدی جے مرشد کرم وساوے
 مرشد دا تاں کرم تھیندائے جے پنن کوئی ٹر آوے
 پنن نصیب ہے اوکوں تھیندا جو ہر چیز بھلاوے
 جعفر جیوے مرشد جو اے سارے راز ڈسیندائے
 کرم دے نال جو دل وِچ عشق دی وڈی لہر اٹھیندائے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

سُکھ سُوکڑے

سوچ ذرا انسان اے دنیا کیڑھے بشر دا گھر ہے
اے زندگی ہے رستہ جنیں تے بندہ محو سفر ہے
سفر سیاحت وچ مصروف اتھ ہر موجود بشر ہے
بندہ محض مسافر ہے اے زندگی راہ گزر ہے

اے ہک ایسا سفر ہے جو ہے بندے دی مجبوری
کرنا چاہندائے ہر بندہ اتھاں ہر ہک خواہش پوری

جیڑھے سفر کریندے ہن این گالھ کوں ہن سمجھیندے
سفر اں وچ سے رنگ دے مناظر سامنے ہن آ ویندے
کہیں جا باغ باغیچے ہوندن ہن مسرور کریندے
گل پھل سبزہ زار تے میوے ہن پاگل کر ڈیندے

کئی صحرا وی جھاگنے پوندن اتھ دوران سفر دے
بکھے تے این صحرا وچ کئی بندے ہن مردے

سرد علاقے وی آ ویندن ہوندی ہے رت برفانی
 بندے کوں ہے جرڑ کریندی سرد ہوا طوفانی
 خون رگاں وچ جم ویندائے سردی دی ڈیکھ جوانی
 برف دے تودیاں وچ دب ویندن کئی پیکر انسانی
 کہیں جاہ گرم علاقے آندن اگ سورج برسیندائے
 لو چھل گھندی ہے منہ بندے دا ہس بندہ مر ویندائے

رستیاں دے وچ شہر وی آندن جو دل ہن گرمیندے
 اچیاں ماڑیاں شور شرابے ہن بہوں کشش کریندے
 سڑکاں تے کاراں دے اجڑ ہن دل کوں بھاں ویندے
 کہیں جاہ قبرستان وی ڈسدن موت ہن یاد ڈیویندے
 سفر اچ کہیں جاہ رج ملدائے کہیں جاہ ہے بکھ تس ملدی
 کہیں جاہ مونجھ توں دل پھٹدائے کہیں جاہ تے روح ہے کھلدی

زندگی دے ایں سفر دے وچ ہر قسمی ڈینہ ہن آندے
 لیکن بندے ہن خوش منظر جاہ تے رہنڑاں چاہندے
 بن بر دشت جبل دے سفر توں ہن ہر دم گھبرانڈے
 پر اے سفر ہے مجبوری نہیں کچھ بھی وس بندیاں دے
 اہل عقل و عشق و خرد انہاں رازاں کوں سمجھیندن
 سکھ دے ڈینہ جیویں لنگھ ویندن ڈکھ دے ڈینہ وی لنگھ ویندن

سفرِاں وِچ ہر قسمی مناظر بشر کوں ڈیکھنے پوندن
 سکھ دے ڈینہ ہن یا ہن ڈکھ دے ، سارے عارضی ہوندن
 عارضی چیز تے نہیں اے سوچیندے ، کیا پیندن کیا کھوندن
 نہ او سکھ تے قہقہے لیندن نہ او ڈکھ تے روندن
 کیوں جو سفر ہو جتنا لمبا آخر تاں مک ویندائے
 آخر بندہ جھاگ سفر کوں قبر کوں ونجہ گل لیندائے

سفر دی تنگی ترشی توں جیڑھا بندہ لطف اٹھیندائے
 اوہو سفر دے کل موڑاں تے خوش تھی گزر کریندائے
 جیڑھا بہہ ڈکھاں تے روندائے اپنا وقت ونجیندائے
 اوہو سوکھا رہندائے جو منزل تے دید رکھیندائے
 سنڑیا نہیں کہیں راہی ہونون راہ تے جھگیاں پائیاں
 کہیں پاگل نہیں آدھی پل وِچ وستیاں آن وسائیاں

رکھ کے دید کوں منزل تے رہ پاندھی پنہہ کریندا
 زندگی دے ہر ڈکھ سکھ کوں رہ عارضی راہ سمجھیندا
 جو ایں چیز تے عمل کرے اوہو ہے منزل ونجہ پیندا
 رستے دی ہر اوجھڑ کو رہ صبر دے نال جھگیندا
 رکھ کے دید افق تے ٹر ڈسدی ہے چمک سحر دی
 افق دی کئی وِچ کھڑی ہے تیڈی آس دی کشتی تردی

ایہو مراد دا ساحل ہئی ہوی سڈ تقدیر ڈسیندی
 ابدی خوشی دی بنری کھڑی ہئی چنی دیاں جھلیاں ڈیندی
 ایں جاہ توں تیکوں ابدی خوشی ہوی ایویں ہکل مریندی
 ڈینہ لتھے جیویں ما ہے اپنے کھیڈدے پتر سڈیندی
 محنت مارتے پاک سخی دیاں خوشیاں جھولی پا توں
 ایں تکلیف سفر توں پاندھی نہ اصلوں گھبرا توں

اوکھیں گزرے سوکھیں گزرے ہر صورت نبھ ویسی
 گزر و نجن ہے کم زندگی دا کے تائیں بشر پکھیسی
 جیڑھا خیر سخی دی منگدیں زندگی خرچ کریسی
 ایں زندگی دے کاروبار توں اوہو مفاد اٹھیسے
 جعفرؑ اپنے ڈکھ سکھ بھل کے نت سکھ گول سخی دا
 کر اے دعائیں گھر وں پووے جگتے بنت نبیؐ دا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

اصلی موزی

ہک ڈینہ پاک قلندر تھے میں عاصی نال کلامی
 انہاں ہک تمثیل دے نال چا کھولے بھید الہامی
 فرمایا ہک جنگل وچ ہن جیا جون تمامی
 کھا رج بیج کے ٹھاڈھل تے نت رہندے ہن آرامی
 ہک ڈینہ کرنی رب دی تھئی ، لگ اوں جنگل کوں بھاگئی
 بھانہڑ بھڑ کے ، بھاہ دے ویڑھ ایچ ہر دی زندگی آگئی

ہر کوں خالق بھجن اڈن دے آہن گر سکھلائے
 کنھاں ڈیکھ کے بھانہڑ اپنے سارے دا ازمائے
 کنھاں نے عُمی بُکم دے چا آپ تے کمبل پائے
 کن گھٹ ، اکھیں نوٹ کے سمہ گئے چگدیں وقت نبھائے
 ڈیکھن والے ڈیکھ کے بھانہڑ اڈ گئے مار اڈاری
 کنھاں نے ہر شے آئی گئی کیتی سڑ گئے وار و داری

کئی کھانوں دی چس اچ گم ہن کئی بدست آرامی
 کنھاس بھجن دی سستی کیتی ڈٹھی نہ بد انجامی
 خود اگ دے چرٹاٹ سنوے ڈٹھی شعلیاں دی دھم دھامی
 لیکن لھٹے کانڑ نہ چھوڑے عیش آرام تمامی

اے دنیا ہے اوہو جنگل موت ہے بھہ ازلاں دی
 اتھال رب دی ڈتی ڈات ہے بندے دے کم آندی

ہر شے چھوڑ جو امر کوں من کے اڈن دے چارے لیندائے
 اوہو ایں آتش توں پچدائے ابدی حیاتی پیندائے
 عارف وچ دنیا دے ایں چوکنا تھی گزریندائے
 جیویں فوجی جنگ دے وچ ہر گالھ دی خبر رکھیندائے
 تیراں تے تلواریں دے وچ اوندہ وقت گزردائے
 دھوکہ کھانوں دے ڈر توں او بھناں توں وی ڈردائے

ایں آتش وچ رات ڈیہاں پئی ہے ساری خلقت جلدی
 ان چتی سر ڈانگ ہے لگدی نہیں ہک باک نکلدی
 اے وی ہر کوئی جانڑدا ہے نہیں موت کہیں توں ٹلدی
 لیکن نفس پلیندیں ہے کل زندگی گلدی
 کوئی دانا ڈس اوں کتے کوں نازاں نال رحیدائے
 جیڑھا موذی رجن سیتی خود نرگٹ آن پیندائے

ڈے نہ نفس کوں چوڑویں کھانڑیں اے ملعون پٹھسی
اپنے پالن والے دی ، نک نال چڑاب مریسی
امر دی چھری نال اینکوں جیڑھا نپ کے قتل کریسی
اوہو ایں کتے توں اپنی نک پنی بچوئسی
اینڈے نال توں لڑدا رہ تیکوں لڑن دا تاں ڈا آسی
ورنہ اے او موڑی ہے جیڑھا مار کے تیکوں کھاسی

جھاں ایں موڑی کوں ہے سے نازاں نال رجایا
دنیا عقبی ہر شے کھا کے رجڑ دے وچ نہ آیا
ایہو کتا نجس پلپت ہے جو ہا رب فرمایا
پالن والے دا دشمن ہے اے ابلیس دا جایا
باقی جتنے کتے ہن توڑے ہن چھتے تھی ویندے
پاگل تھی کے وی مالک دا نہیں او نمک بھلیندے

جگتے جیڑھا ایں موڑی کوں کوشش نال پلیندائے
اے موڑی تھی طاقتور مالک کوں مار مکیندائے
مار کے اپنے مالک کوں ہڈیاں توں ماس چونڈیندائے
اونکوں ملدی ہے ابدی راحت جو اے قتل کریندائے
ہنڑ وی وقت ہی پن توفیق تے کرم کوں نال رلا گھن
چا کے خنجر اطاعت دا موڑی توں جان چھڑا گھن

جئیں ویلے اے قتل تھیندائے پچھے سئے موتی اگلیندائے
 اپنی موت دے بعد اے کہیں کوں اصل خزانے ڈیندائے
 ایہو ہا اکیاں دا پردہ جسم اے لہہ ویندائے
 بندہ اپنے خالق دا من وچ دیدار کریندائے
 جعفرؑ ول ڈینہ رات بشر دیدار الہی کردائے
 ڈیکھ کے رخ محبوبِ ازل دا جگر کلیجہ ٹھردائے

﴿قطعہ﴾

ناطے الفت تے وفا دے جہاں تر وڑے ہوسن
 دیدہ دانستہ چا سر غیر دو موڑے ہوسن
 ایسے مجرم تے رعایت نہیں تھیندی باقرؑ
 کانڑیں کھنڈے دی ہوسی لاش تے گھوڑے ہوسن

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

خلوص

پاک قلندر فرمایا دل رکھ نت غیر توں خالی
 اے دل عرش الہی ہے اتھاں راہندائے عرش دا والی
 دل وچ غیر کوں خالق نال نہ ڈیویں مول بھائیوالی
 صرف ایں شرک توں آندی ہے رب کوں غیرت نال جلالی
 عاشق خود محبوب کنوں ہر غیر کوں دور رکھیندائے
 ڈس کوئی شخص حبیب دے نال رقیب سلہاڑ بلہیدائے

تیکوں نال مثال دے میں سمجھناواں سمجھ جے آوے
 تیڈے اتے ملک دا حاکم جیکر کرم وساوے
 اپنے قصر شاہی دا تیکوں چا نگران بنڑاوے
 حد توں ودھ کے عزت ڈیوے سو احسان چڑھاوے
 لیکن توں اوندے قصر دے وچ اوندے دشمن آن بلہانویں
 ہونوں جو اوندی جان دے ویری ، انہاں دی مسند لائویں

آپ ذرا توں سوچ او حاکم کیا محسوس کریسی
 تیڈے فعل تے خوش تھسی یا غیر تیکوں سمجھسی
 رب دی قسم جے پھر پوسی تیکوں گھانڑیں وات چا ڈیسی
 اپنا ازلی دشمن سمجھ کے کوڑیاں نال مرلیسی
 دل ہے قصر حکومت شاہی ، حاکم پاک خدا ہے
 دل وچ غیر کوں جے جاہ ڈیسیں ملسی خوب سزا ہے

اسماعیل دی قربانی دا مرشد راز ڈسایا
 ابراہیم دے دل وچ ہا محبوب دا عشق سمایا
 لیکن اسماعیل دا پیار ہا اوں دل وچ وڑ آیا
 نال حبیب دے ابراہیم ہا پتر کوں جوڑ بلہایا
 خالق پاک کوں اے بھائیوالی اصلوں پسند ناہی آئی
 اپنے گھر وچ تھسی متاثر جاں اوندی یکتائی

حکم ڈتا اوں پتر دے پیار دے گل تے خنجر چلا ڈے
 ایں گستاخ محبت دا دنیا توں نام مٹا ڈے
 پتر دے پیار کوں قتل چا کر گستاخ کوں جوڑ سزا ڈے
 داخل تھئے کیوں میڈے گھر اینکوں کر قربان جلا ڈے
 ابراہیم چا پتر کٹھا پر اونکوں کچھ نہا تھیا
 اسماعیل دا پیار مگر ہا دنبہ بنڑ کس گیا

اسماعیل تاں باہر ہا وڑ دل وچ پیار ہا آیا
 لیکن ابراہیم نے ہا چا پتر تے خنجر چلایا
 لفظ فَدَيْنَا دا مقصد ساکوں خالق کھول ڈکھایا
 ذبح عَظِيمِ محبت ہئی جنیں ہا سارا وزن اٹھایا
 پتر دا عشق ہا ابراہیم دے دل دے وچ لاثانی
 اسماعیل دا پیار تہوں ہا بنڑ آیا قربانی

إِنَّ مِنْ شَيْعِهِ دا جگتے صرف او تمنغہ پیندائے
 غیر دے پیار محبت توں جو دل کوں پاک رکھیندائے
 دل وچ ہک محبوب ٹکا کے سجدہ سلام کریندائے
 حہ دنیا کوں جیڑھا چا تیل بال سرٹیندائے
 جیڑھی چیز دا پیار تیڈے آ دل وچ جھگیاں پسی
 جے نہ اونکوں باہر کڈھیسیں تیڈا مول گلیسی

دل وچ ہووے پیار سخی اُ دا ہووے اثر بدن تے
 جیویں اثر بہار دا ہوندائے دل آویز چمن تے
 جیویں شبنم چھک ویندی ہے رنگ بھرے گلشن تے
 ذکر حبیب دا پیلاں پیندائے آ ڈینہ رات ذہن تے
 جعفر نال خلوص دے جسم ذکر حبیب دا تھسیسی
 روح دا کاسہ نورِ احد دے جلویاں نال بھریسی

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قوانین قدرت

اے قانون ہے قدرت دا جیڑھا ہو سنگدا تبدیل نہیں
عمل دے نال ہک ردِ عمل ہے اے محتاج دلیل نہیں
ظلم کہیں تے کہیں حالت وچ خود قابل تاویل نہیں
بے حس تے سفاک نہ بنڑتھی ہر دے نال ڈنڈیل نہیں
بندہ جتنا جو اکریندائے رب کوں جوش ڈیویندا ہے
کیڑا جو آسمان دو اڈدائے موت کوں دعوت ڈیندا ہے

بے حسی تے بے رحمی دے دل تے بدل جاں چھا ویندن
غرے تے گستاخ بشر تے فرعونی رنگ آ ویندن
کہیں تے ترس ذرا نہیں کردا کل احساس لڈا ویندن
خوفِ خدا دے سارے گلشن ظلم کنوں مرجھا ویندن
بندہ اس دم حکم خدا دا خوف تے چنتا کردا نہیں
بندہ ہر ہک ظلم و سیندیں اپنے رب توں ڈردا نہیں

بڑے بڑے کم اے بے خوفی بندے توں کرویندی ہے
 معصیت تے جرم دی چھول اِج لکھاں وانگ تریندی ہے
 بے خوفی تے بے باکی بندے دے پیر پٹیندی ہے
 سرتوں تار جڈاں اے تھیوے چا نمرود بڑیندی ہے
 اوں ویلے انسان کوں اپنا پیچ ڈسایا ویندا ہے
 جو نہیں ڈردا اونکوں کھلے نال ڈرایا ویندا ہے

دل توں جاں نکلے خوفِ الہی بے لکھ خوف بھری ویندن
 انجانے کئی خوف تے خدشے آ کے مسلط تھی ویندن
 مال تے جان اولاد دے چنتے واندا ڈکھ لڈی ویندن
 جو انسان دے چین سکون دی ساری گاگر پی ویندن
 خالق توں جو ڈردائے اونکوں بئی کوئی چیز ڈریندی نہیں
 خوفِ خدا دے خوف توں آلھنڑاں دل وچ آن بڑیندی نہیں

کچھ ہتھ مار حیا کوں بندہ پٹھاں ڈکھ جیور کے کھا
 زر زن وچ بد مست ناں تھی توں کچھ تاں کر ہنڑ خوفِ خدا
 اے زندگی ہئی چار ڈیہاڑے ، قبر حشر دی سوچ ذرا
 اپنیاں کیتیاں تے تھی نادم گریہ شب معمول بنڑا
 عمل عبادت دا جو پودا ہنجواں باجھ رہی ویندائے
 لیکن باجھ ہنجواں دے اپنی پہلی پھوٹ مری ویندائے

خالق دے قانون توں ڈر او وزبر زوریں بھن ڈیندائے
 اوندی چھان توں ہٹ جو کھلدائے کر برباد چن ڈیندائے
 جیڑھا اول آ اوندی گھندائے لا رحمت دی دن ڈیندائے
 رونون والیاں اکھیاں تے او چاڑھ احسان دے بن ڈیندائے
 بندے توں ہے غلطی تھیندی سر سٹ رو شرمندا رہ
 اے نہیں ٹھہندی اپنی ہر بدبختی تے اتراندا رہ

جئیں ویلے اکھیاں دی جھیل اچ شرم دے آنسو سک ویندن
 اشک ندامت بخشش کیتے بارش کرن توں رک ویندن
 پر عصیان زبان دے کولھوں حرف دعا دے مک ویندن
 من دیاں اکھیاں توں انسان دے کل کرتوت جاں لک ویندن
 اوں ویلے انسان توں ہتھ رحمت دا اٹھایا ویندا ہے
 جو نہیں روندنا ظلم و ستم دے نال روایا ویندا ہے

ظالم تے اظلم کوں مسلط قادرِ مطلق کر ڈیندائے
 جیڑھا ظلم دی گھت کے گھینٹی پٹ بندے دے تھر ڈیندائے
 پتھر دل تے ظلم دا تیشہ مٹن توں ودھ گھت آر ڈیندائے
 پل وچ سنڈھ اکھیاں دی جھولی نال ہنجواں دے بھر ڈیندائے
 جے توڑیں اکھیاں دیاں جھوکاں وسدیاں رسدیاں رہندیاں ہن
 رحمت دیاں مٹیاں پل پل بھرن گھڑولے آندیاں ہن

ہنجوں ہن رحمت دا خزانہ ، چچلی رات لہیندا رہ
 بن ٹھرکی ہنجواں دا پانی در نایاب بڑھیندا رہ
 ہنجوں وچ سٹ طلب دی کنڈی کرم توں کرم پھسیندا رہ
 بدبختی کوں ایں پانی وچ نت چھٹ مار دھویندا رہ
 روح اجابت ہنجواں دی نہیں دے آن سولی تھیندی ہے
 جے نہ ہنجوں میلیاں ہونون گوڈیاں سٹ کے پیندی ہے

رونون ہے او گل دا گاہنراں جو گلوینڑ چھڑیندا نہیں
 جن سیتی جو گل پوندائے دل قبر تائیں بخشیندا نہیں
 پاک دعائے گریہ شب وچ جو ہنجوں برسیندا نہیں
 کون ہے جیکوں قادر مطق کھلے نال رویندا نہیں
 سو کھلا سو وسل کھا دا لہت کیا ایں کیتی دی
 رندھی رندھائی دا کر سودا نہیں کوئی وٹک بد نیتی دا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

رازِ درد

مرشد پاک نے ہک ڈینہ ساکوں درد دا راز ڈسایا
 حسی ثبوت ہک ڈے کے اصلی نکتہ کھول ڈکھایا
 انہاں فرمایا کربل کوں جڈاں مالک ہا رنگ لایا
 خاک شفا اوں بن بر دی رنگ خون دا ہا اپنایا
 پاک حسین دا خون ہا ازل کنوں لا فانی
 باقی ذات دی پاک بقا دی ہی او عین جوانی

یچی پاک دے خون کنوں ہن ایں وچ اثر زیادے
 جیڑھے اثر قبول کیتے ہر ذرے خاک شفا دے
 آج دی ماہِ محرم وچ جڈاں آندن روز عزا دے
 خاک شفا ہے تھی ویندی آج تائیں مثل حنا دے
 تسبیحاں اوں خاک دیاں ہن بہوں جاہ تے موجودے
 ڈینہ عاشور دے جگ ڈہدائے ہن ہوندیاں مثل لہو دے

ہے تاثیر اوں خاک دے وِچ ، جیندے وِچ مظلوم دا خونے
 ڈاہویں دے ڈینہ سرخ ہوسی اوں خاک دا اے قانونے
 خاک شفا وِچ راز ڈکھاں دا ازل کتوں مکنونے
 اپنے رنگ وِچ خاک کوں رنگیائے حق دے پاک لہونے
 ہر مومن دے دل دی طینت وِچ اے خاک شفا ہے
 تہوں تاں ڈینہ ڈاہویں دے ہوندا طاری جوش بکا ہے

جیڑھا اصلی سید ہووے ایں بد بخت جہاں وِچ
 خس جتنا وی خون اے جیکر ہو موجود رگاں وِچ
 او ایں خون دی برکت توں ہوسی محو سدا درداں وِچ
 اے ذرہ ایں خون دا راہسی نت موجود اکھیاں وِچ
 ذکر عزا وِچ جسم دے وِچ اے جوش توں جوش مریسی
 ناحق خون ہمیشہ تن وِچ بدلے طلب کریسی

کر اندازہ ایں گل دا جیڑھی ہے اولاد انہاں دی
 ہک قطرہ اوں خون دا جیکر زینت ہے جساماں دی
 اوں قطرے دے اثر توں ہے ڈینہ ڈاہویں دی تڑپھاندی
 سن کے نام حسین سخی دا وسدی ہے واس اکھیاں دی
 خاک کوں جو کر خون ڈیوے ہووے جے او خون بدن وِچ
 بنڑ کے زہر مصائب دا کیویں جوش نہ مارے تن وِچ

ایں توں پاک امامِ زمن دے درد دا کر اندازہ
 پاک بدن وچ خون حسینؑ ہے ازل کنوں نت تازہ
 شام فجر جیدے دل وچ ہو جد پاک دا پاک جنازہ
 کیوں نہ ہووے رخساراں تے ہر دم خون دا غازہ
 تہوں فرمیںدن ہر ڈینہ ساڈے کان ہے روز عزا دا
 ہر دھرتی ہے نقشہ ڈیندی ساکوں کرب و بلا دا

ہے مظلوم دے خون دی فطرت اپنا آپ ڈسیندائے
 جے تائیں بدلہ باقی راہندائے پل پل جوش مریندائے
 یحییٰ وانگوں خون سحیٰ دا بدلہ نت طلبیندائے
 پتھراں توں وی نکل کے اپنی نصرت یاد ڈیونیدائے
 جعفرؑ دا وارث ایں پاک لہو دا اصل ولی ہے
 تہوں تاں اونکوں کرن دعا ہر مومن دی زندگی ہے

تہوں ہے فرض دعائیں منگناں پل نہ غفلت ہووے
 اللہ بھانویں ایں مظلوم دے درداں دا مل پووے
 ایں مظلوم دے خون دا وارث خون نہ بہہ کے رووے
 ہر ظالم دے سر تے جلدی گھن آ تیغ کھڑوے
 دشمن توں جڈاں بدلے گھنسن درد یکے مک ویسن
 کل اکھیاں توں اشک یکے جھل خوشیاں خود سک ویسن

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

عذابِ مصلحت

اے وقتِ مصلحت دیاں قبائیں اتار ڈے
 ایں دوہرے پن کوں عصر دیاں کندھاں تے مار ڈے
 حق تے لباسِ کفر دا ہنٹر ہک نہ تار ڈے
 ہک روپ ڈے ، وجود ڈے ، نفرت ڈے ، پیار ڈے
 ہن تائیں لٹیندی آئی ہے ساکوں مصلحت سدا
 بہوں تائیں لیٹج گئے ہیں تے ہنٹر نہیں سکت ذرا

ایں مصلحت شقیں دا ٹولا بچا گھدا
 ایں مصلحت نے سین دا حق وی کھسا گھدا
 بنت نبی کوں بابے دے غم وچ روا گھدا
 ایں مصلحت نے سین دا پاسہ ڈکھا گھدا
 ہر ظلم و جور وچ اینکوں آندا نہیں کسکاه
 رہی ہے لٹیندی اے تے لٹیندے اسان سدا

پل پل ڈکھاں دے روہ گرائین این مصلحت
 کل درد پاک گھر تے ڈھہائین این مصلحت
 ڈینہ کربلا دے روز ڈکھائین این مصلحت
 این گھر دے پردہ دار رواین این مصلحت

ہر آن پاک گھر تے ہے درداں دی چھاں کیتی
 اپنی ہر ہک کمی چا ثلاثہ دے ناں کیتی

انوی دی رات ڈکھ مظلوم دی انتہا
 اے گھر ہے کہیں غریب دا کونف دی ہے فضا
 ہے دھیاں بھریا گھر تے ہے اے مرکز حیا
 دل مصلحت دائے ظلم وسانون تے جڑ گیا

سجدے دے وچ سخی کوں جھکایائے تاں مصلحت
 ظالم دا ہتھ اتوں تے اٹھایائے تاں مصلحت

ظالم دے ہتھ دی چچکدی تلوارے مصلحت
 تلوار دی او زہر بچھی دھارے مصلحت
 سر پاک تے او تھیندا ہویا وارے مصلحت
 تلوار نہیں عامے توں اے پارے مصلحت

حالت ایہا سخی دی بنڑائی ہے مصلحت
 سر وچ دھیاں دے خاک روئی ہے مصلحت

ایں ریش کوں حنائی بنڑایا ہے مصلحت
 نقشہ چا کربلا دا ڈکھایا ہے مصلحت
 زلفاں کوں وچ لہو دے ترایا ہے مصلحت
 سینیں کوں وچ سفر دے روایا ہے مصلحت

مسجد دے درتے روندیاں ہن سین دیاں دھیاں
 کوفے دے وچ اے شامِ غربیاں دا ہے سماں

ہنڑ مصلحت کوں ڈیو نہ مہلت ذرا سخی
 ورنہ روئی جگتے اے آلِ عبا سخی
 سر پاک تے چا خوشیاں دا ہنڑ تاج پا سخی
 ایں مصلحت کوں آن کے سولی چڑھا سخی

اظہار حق تے عدل دا سورج ہووے عیاں
 تلوارِ حق عدو دیاں اڈاے آ دھجیاں

صدیاں توں روندیاں اکھیاں خوشی دی ڈیکھن چمک
 مونجھے دلاں کوں خوشیاں دے آنون ہمیشہ جک
 کہیں ذہن وچ نہ غم تے الم دی ہووے کسک
 نعرہ لگے خوشی دا بدن سو چھکے دھرک

خوشیاں دے ڈا دے صدیاں توں درداں دے وات ہن
 نچدے کھرے سٹیجاں تے لات و منات ہن

منزل تے ہنڑ تاں پہنچے اے وارث دا کارواں
 بدن شباب وچ میڈے سائیں دیاں ضعیفاں
 ہن ایں ضعیف دل دیاں اس درجہ حسرتاں
 اکبر دے ڈیکھ سہرے میڈا سائیں تھسی جوان
 ایندے ضعیف ہتھ تاں نہ خالی ولا سخی
 ہنڑ تاں اینکوں توں ابدی حکومت ڈکھا سخی

میڈے وارث دے جیڑھا سجدے توں انکاری ہے
 پک کرا ہے جو اوندی امری دی گڑ بڑ ہوسی
 باقر اوں شخص کوں پرکھیں بھانویں مفتی ہووے
 او ابو جہل دا کنڈ لال بجھکڑ ہوسی

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

مقصد دیدار

اے قلندر پاک نے رازاں بھری کیتی کلام
 ڈھیر خلقت چاہندی ہے دنیا تے دیدارِ امام
 اپنیاں غرضاں دے وچ آج غرق ہے ہر خاص و عام
 ایں زیارت کوں ڈتا نہیں کہیں ایندا اصلی مقام
 کئی زیارت کر کے چاہندے ہن زیارت دا ثواب
 کئی زیارت توں ایں لگدائے ٹالنا چاہندن عذاب

کئی زیارت دے ذریعے منگناں چاہندن مال و زر
 کئی جمال ذات توں چاہندن جو ہونون بہرہ ور
 کنھاں دی سجدے سلاماں توڑیں ہے ویندی نظر
 پر ایندے اصلی مقاصد توں یکے ہن بے خبر
 ایں کیتے محروم رہندن حق دے او دیدار توں
 فیض یاب ہوندے نہیں خالق دے او انوار توں

ایں زیارت دے نہیں شایان کہیں دا مدعا
 جو ہے عبدالنفس او اتنا سمجھدا ہے سدا
 روئے وحدت دی زیارت وچ اوہو ہے کیمیا
 ہے ذریعہ خواہشاتِ نفس دی تکمیل دا
 پاک مرشد انج ڈسایا مقصد دیدارِ ذات
 ڈے کے ہک تمثیل سمجھائی اساکوں ساری بات

ہک ہا بندہ گھپ اندھاری رات وچ جو سفر
 راہ وی ہئی پر پیچ تے ہئی ہر قدم بھٹکن دا ڈر
 چارے پاسوں پھر دے ہن خونخوار وحشی جانور
 راہ دے کنڈے سپ وٹھویں دی نہی لگدی خبر
 ڈھیر سارے خطریاں دا منہ ہا ڈسدا چار سو
 اوندے دل وچ رہی مچلدی روشنی دی آرزو

دل دے وچ آہدا ہا جو ہائے کاش ہوندی بیٹری
 کہیں طرحویں مل پوندی تھوڑی جہیں آج روشنی
 روشنی منگدا ہے کیوں اے سوچ کے ڈسے کوئی
 روشنی طلبن دا مقصد سوچے ہنٹر ہر آدمی
 کیا اے بندہ چاہندا ہے آج روشنی جے مل ویسی
 اونکوں لکھ سجدے کریاں تھر اے میڈا دل ویسی

روشنی طلبین دا مقصد اصل تاریکی دا ڈر
 میں صحیح رستے اتے جاری رکھاں اپنا سفر
 میکوں نظرن سڀ وٹھوہیں اپنے دشمن جانور
 روشنی دے نال ہو ویسی سفر اے بے خطر
 نورِ وجہ کبریا طلبین دا اے ہے مدعا
 میکوں نظرے صاف رستہ طاعت و عرفان دا

جیڑھا ایں نیت دے نال ہے منگدا نورِ کبریا
 اوکوں حاصل ہو پوندائے وچ پل دے دیدارِ خدا
 مالکِ کل دے حسین جلوے ہوندن اوکوں عطا
 راہ اوکوں علم و عمل دی ہے نظرِ آندی صفا
 اَللّٰهُ نُوْرُ السَّمَا بِنُوْرٍ كَيْفَ تَهْتَدُ الْبَدَايِعُ
 موت اپنی مر ویندین رستے دیاں کل تاریکیاں

ساری دنیا تے ہے چھا گئی ظلمت و باطل دی رات
 راہ دے پتھر بتر کے پیٹھن راہ تے لات و منات
 لشکرِ ابلیس دی بیٹھا ہے راہ تے لا کے گھات
 نہیں بشر کوں کچھ نظر دانت ہے گمراہی دے وات
 آدمی ابدی حیات و موت دے ہے درمیاں
 اتھاں بترِ سنگدائے محافظ نورِ وجہ لامکاں

توں زیارت کو طلب کر سٹ کے نیت دے خلل
 منگ ایہو او ذات ڈیوے آپ دستور العمل
 ہے ایہا نیت تاں ول تیڈی طلب ہے بر محل
 منگ کے توفیق اطاعت کر صدائے العجل

ڈیکھ ول جعفر کیوں لہندا ہے مینہ انوار دا
 کتنا لذت بخش ہے لمحہ ہر ہک دیدار دا

﴿قطعه﴾

حضرت جانِ جہاں توں جیں کنارا کیتا
 اوندے بردوش تیرے دا بسیرا ہوسی
 جائز دے باجھ ہے گزارن جو مشکل باقر
 ایسے ظالم دا سدا سیخ تے بیرا ہوسی

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

آس نراس

توں وی قیدی میں وی قیدی ، قیدی دنیا ساری ہے
 کل مخلوق نے زندگی اپنی قیدیاں وانگ گزاری ہے
 فطرت دے زنجیریں جکڑی خلقت ہر توں عاری ہے
 پا قانون دیاں بیڑیاں پیریں سفر جہان دا جاری ہے
 مُشکاں بدھیا قیدی ہر کوئی پھر کن جوگی جاہ کوئی نہیں
 ہر توں ودھ جرتیلے دے اتھاں سنگھ وچ مول الا کوئی نہیں

کہیں توں اتھ توں مدد کیا منسیں کون مدد کوں آ سنگدائے
 پچھوڑکی بدھیا بندہ تیکوں کیا چھڑوا سنگدائے
 جیکوں مانگواں ٹکر ملدائے تیڈا رزق ودھا سنگدائے
 ہک قیدی کیا بے قیدی دی بول ضمانت چا سنگدائے
 بے وس ہے اے ساری دنیا قادر ذات قدیر دی ہے
 کل مخلوق دے پیریں بیڑی ازل کنوں تقدیر دی ہے

سٹ گھت آس زمانے دی اتھاں ہر کوئی اپنی وال ودائے
 اے نہ سمجھ جو ڈکھاں دا اتھاں کوئی کہیں دا بھائیوال ودائے
 ہے مجبور جہان دی ہر شے جکڑیا ہک ہک وال ودائے
 ہک تقدیر دا کھلا خلقت دے ہر سر دے نال ودائے
 تیڈے کیتے گالھا کیا اے کافی ثبوت ایں گل دا نہیں
 روز جیڑھا ہے ڈینہ لہہ ویندا ول او پچھوں تے ولدا نہیں

میں مجبوراں توں مجبوریں ہر دے اگوں بند گلی ہے
 اے مجبوری کل خلقت دے گل دی ازل توں ٹلی ہے
 آسے پاسے ڈکھ نہ ہرگز نہ کوئی چیز سولی ہے
 ہر کوئی سیڑھ دی تردی جھگے ایویں سیڑھ جنیں ملی ہے
 جیڑھا بڈا تردی جھگ دی آ کے ٹیک گولیندا ہے
 اپنے نال او تردی جھگ دی آ کے راند وچیندا ہے

پاک حدیث قدسی وچ ساکوں پاک حبیب ڈسایا ہے
 جو کچھ ہتھ ہے خلقت دے ، او نہ کہیں دے کم آیا ہے
 جیندا باجھ حبیب دے کوئے نہیں اوندا بخت سوایا ہے
 غیر دی ٹیک تے جو ٹریا اوں کھمبی جوڑ کھڑایا ہے
 پننے کولھوں پنن والے اٹھ گھوڑے گھن آندے نہیں
 غیر دی آس اسمانون والے سیت دی بار تے بہندے نہیں

جے تائیں اے نہ تسلی ہووی رب دے خزانے کھٹ گئے ہن
 پاک کریم دے کرم دے چشمے ازلی وہیندوں ترٹ گئے ہن
 جے تائیں اے نہ یقین ہووی اوندی بخشش کوں لگ بٹ گئے ہن
 اوندنا خزانہ پنن والے جوڑ سبدھ آج لٹ گئے ہن
 او تائیں اپنے ہتھاں کوں توں غیر اگوں پھیلا نوں نہیں
 تھپ کے سوال دی داگی اپنے ہتھاں کوں شرمانویں نہیں

ہکا ذات ہے پھردی سردی حاصل جیکوں قدرت ہے
 جیندے دروازے تے پنناں خود بندے دی عزت ہے
 جیندا در ہے در پاکاں دا انہاں دے گھر وچ وحدت ہے
 پنن جوگی چیز رضا ہے جو معراج سعادت ہے
 ڈکھ سکھ جگ تے چنگھدیں چڑھدیں آخر کار بھگی ویندن
 قابل رشک ہن او بندے جیڑھے سائیں توں سرخوتھی ویندن

جعفرؑ پاک حبیب توں ہردم کرم دی بارش پننا رہ
 جنیں چچ بخشی ہے اوں مالک توں چڑی چوگ توں گھندا رہ
 سوہن سر او رہندائے جیڑھا تاگھی نہ جن کن دا رہ
 پاک حبیب دی پاک رضا دا کل عملیں جوئندہ رہ
 جے کھٹائی تاں ایں در پاک تے نک کے گوڈی ٹیکی رکھ
 ہر خواہش کوں چوہیں سٹ کے عشق دی آتش سیکی رکھ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

دولت

میکوں پاک قلندر نے ہک نکتہ عجب ڈسایا
 میں کن ڈیکھ کے راز و نیاز دے رنگ دے وچ فرمایا
 اسان تیکوں ڈیندے ہیں ہک بہت بڑا سرمایا
 ارباں روپے لکھ مال مویشی تحت تے راج رعایا
 لیکن اے کل مال تے دولت صرف امانت ہوسی
 ایندے خرچ دا تیکوں آ کے حساب وی ڈیونڈاں پوسی

ہر پیسے دے خرچ تے تلسی تیڈی دیانت داری
 کتھاں تیں کیا خرچ کیتائے تھیںسی پچھ پرتیت اے ساری
 توں ہیں صرف امین نترسی تیڈی امانت داری
 سختی نال حساب گھنیںسی ہک شے دا سو واری
 دل دے نال اے سوچ کے ڈس کیا مال اے وارا کھاندائے
 ایں زندگی نال اوں زندگی دا سودا وارے آندائے

عرض کیتا میں مال پرایا جے بے انت ڈھھیجے
 ول اوں مال دے ہر پیسے دا سختی نال پچھیجے
 کھلا پولا ہتھوں ہووے ساکھ اعتبار ونجیجے
 بٹھ سونا جو کن پاڑے کیوں اے فستا ونڑجیجے
 پہلے تاں ملے جتنا مال او مول نہیں ساتھ نبھیندا
 جے او ساتھ وی ڈیوے چا ہے سٹ بندہ ٹر ویندا

روٹی کپڑا سمہن دی گندی اٹھن باہن مرضی دا
 ایں توں ودھ کے عیش ہے کیڑھا دنیا دی زندگی دا
 جیکوں ملدا کھیر رہے کیوں شوق کرے بکری دا
 رکھن حساب عذاب ہے سوہنڑاں کم نہیں بے فکری دا
 بنک دی آڈٹ روز میں ڈہداں ہے بد بخت کھپانڑاں
 جاہ نہیں لبھدی قسمت لیندی ہے جاں گلیٹی کوں ٹانڑاں

انہاں اے فرمایا ڈیکھ نہ دولت دے چکارے
 مال دے نال حساب عذابے جے اے حلال دی بارے
 مال حرام نسوہری دوزخ گل گئے کل ونجارے
 کنج گھن پیر ضرورت دے نہ کر سدھرن دے چارے
 پاکاں دا فرمان ہے جیڑھا دولت مال رکھیندائے
 مومن نہیں جے کہیں مومن توں آپ تے ودھ خرچیندائے

ساڈا پاک خزانہ سوہنٹراں علم ، عرفان ، دعا ہے
 ایں دولت دا کوئی ڈکھ کوئے نہیں شیشے وانگ صفا ہے
 اے دولت ہے نال پنن دے اے ہک محض عطا ہے
 عمل ودھا علم آپے ودھسی سائیں اے درس ڈتا ہے

خالص نیت نال دعا دے ، نت آن چک ہے ہوندی
 جعفرؑ نال دعائیں دے گاں کرم دی ہے سنگ پوندی

مومن اتے عدو دی پرکھ انج کریندا ہاں
 میں اپنے رب دے نام دا نعرہ مریندا ہاں
 دشمن کوں جیڑھے ویلے تڑیندا ہاں سامنے
 فوراً تبرے دا میں ننانواں وسیندا ہاں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

خواہشِ نفس

پاک خالق دے کلام ایچ آیت اے موجود ہے
 نفس دی خواہش وی ہک انسان دا معبود ہے
 اتباع ایندی کرن ہر فرد دا مقصود ہے
 من دی اے ابلیسیت انسان دا مسجود ہے
 ایندی طاعت نے کیتن دنیا تے ہنگامے پیا
 نفس دی خواہش ہے مچدی بنڑ کے دنیا تے خدا

خواہشِ نفسی دی طاعت چ زر ، چ نسا
 خواہشِ نفسی دی طاعت چ جاہ ، شوقِ بقا
 چ مال اتے چ دنیا ، اقتدارِ دیرپا
 گھرتے جاگیراں اتے اولاد تے بھینیں بھرا
 انہاں دی خاطر ہوس کیا گل کھلیندی رہ گئی ہے
 نفس دی خواہش خدا بنڑ کے جھکیندی رہ گئی ہے

نفس دی خواہش کرائے ہن بشر توں کل ستم
 نفس دی خواہش نے باطل دے بلند کیتین علم
 نفس دی خواہش سقیفے دو کیتن سر ہر دے خم
 نفس دی خواہش چجائے ہن اہل باطل دے قدم
 نفس دی خواہش نے منبر تے بلہایائے غیر کون
 پاک گھر تے ہر ستم کرنا سکھایائے غیر کون

نفس دی خواہش دا ہک ردِ عمل ہے کربلا
 اجتماع کربل دے وچ ہا خواہشاتِ نفس دا
 ظلم وچ مصروف رہ گئی بڑ کے اے وحشی خدا
 وحدتِ کبریٰ دا سرمایا لٹیدا رہ گیا
 در حقیقت قاتلِ مظلوم نہیں شمر و یزید
 در حقیقت قاتلِ مظلوم ہے نفسِ پلید

نفس دی خواہش دے کیتے کل ستم ڈھائے گنہین
 پاک وحدت دے جگر گوشے وی زجائے گنہین
 تیر و شمشیر و سناں پتھر جو برسائے گنہین
 خواہشاتِ نفس دے جوہر اے ڈکھلائے گنہین
 ہر ستم دی اصل وچ بنیاد ہے نفسی ہوا
 اے یزیدی کبریا ہے آج وی ہر وچ رونما

جیڑھا چھندائے کربلا دے شہنشاہ دا انتقام
 او خلاف ایندے کرے آج تیغ اپنی بے نیام
 اے یزید اندر دے وچ بیٹھائے جیڑھا کر کے قیام
 پا گھدائے انسان دے تن تے ایں اللہ دا مقام
 خود کوں پچویندائے خدا بنڑ کے ذرا توں کر نگاہ
 ایں کنوں بدلہ گھنن دے وچ ہے درسِ لا الہ

جو ہے ایں کوں قتل کردا صرف او ہے بت شکن
 نفس کوں جنیں قتل کیتائے اوں بدھائے وحدت دا بن
 جیندے دل وچ ایں کنوں بدلہ گھنن دی ہے لگن
 مل گنیں اوں شخص کوں جو لا الہ دے راز ہن
 آل دے دشمن تے لعنت جو کریندا ہے سدا
 او ایں دشمن کوں منیندائے جگ تے کیوں ہر دم خدا

نفس دی خواہش تاں ہک حق دے خدا دی ہے عدو
 نفس دی خواہش یکی آلِ عبّاً دی ہے عدو
 نفس دی خواہش ہر ہک عہدِ وفا دی ہے عدو
 نفس دی خواہش شہیدِ کربلا دی ہے عدو
 دشمنان کوں مارنائے تاں پہلے ایں کوں مارنائے
 مارو ایں ملعون کوں جے آل دا ہاں ٹھارنائے

اللہ بھانویں جگ تے آوے کردگارِ انس و جاں
 کلمہ توحید دا ہر راز ہو جاوے عیاں
 دشمنِ آلِ عبا دا مٹ ونجے نام و نشان
 ختم ہونوں خواہشاتِ نفس دیاں سرگرمیاں
 جعفرِ آسی خیر دا ویہا تاں کل مٹسن فساد
 او کھٹھسی نال ایندے جین کیتا ہوسی جہاد

چمن ، بہار ، شجر ، گل ، مہک ، صبا ، شبنم
 علی ، بتول ، نبی ، آل ، گھر ، خوشی ، رحمت
 خیال ، فکر ، تکلم ، عمل کون کیا آکھاں
 خدا ، رضا ، تے مشیت ، تے کل دی کل حکمت

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَاتِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

عمل

بے عمل انسان دی لفظی عقیدت کچھ نہیں
 جیویں کہیں بدمعاش دی لفظی شرافت کچھ نہیں
 گالھ گپ وچ دین دی شرعی حقیقت کچھ نہیں
 جو زبانی ہو جمع خرچ او عبادت کچھ نہیں

اللہ دے قانون وچ پیدا کرے آسانیاں
 فقر دا او کچھ نہیں لگدا چاہندا ہے من مانیاں

فقر دے الے سجا کے کوئی قلندر نہیں تھیا
 چار جملے رٹ کے کوئی طوطا سخنور نہیں تھیا
 ٹب دے وچ تر تر کے کوئی بچہ شناور نہیں تھیا
 خوش خیالی کر کے کوئی زنگی سکندر نہیں تھیا

بن پتنگ دے جیویں اڈڑاں اوکھ ہے ہر ڈور کوں
 اوچ ابدیت ایویں ملدا نہیں کم چور کوں

سب کنوں مشکل اتے اعلیٰ عمل ہے انتظار
 ذاتِ حق دی معرفت دا ماحصل ہے انتظار
 فقر دے اشجار نورانی دا پھل ہے انتظار
 خود نزولِ رحمتِ حق دا محل ہے انتظار

ہک عمل ہے انتظار اے کارِ بے کاراں نہیں
 اے ہے متحرک رویہ ذوقِ بے زاراں نہیں

جو عقائد دی درستی تے کریندائے اکتفا
 اپنی اصلاحِ عمل تے غور نہیں کردا ذرا
 گویا دھوکہ ڈینوڑاں چاہندائے او خالق کون سدا
 گاہیں گاہیں نال ٹالند نہیں شریفاں کون روا

جیرہا کہیں کون کچھ منیندائے او منیدا ہے اوندی
 جو منیدا نہیں گویا ہتک کریندا ہے اوندی

بے عمل انسان تن پرور تے ازلی من حرام
 حکمِ مالک دا کریندا نہیں ہمیشہ احترام
 بے اطاعت جو رہے نت نفس دا بن کے غلام
 اوں کون کیا ملنائے حضورِ قدس وِجِ اعلیٰ مقام

اصل ہے عملی عقیدہ معرفت ہے کل عمل
 مددائے الفاظی عقیدے کون سدا لفظاں دا پھل

انتظارِ کاروانِ زندگی ہے انتظار
 اہتمامِ دینِ حق پاکیزگی ہے انتظار
 عدل کیلئے دشمنِ بے راہِ روی ہے انتظار
 انقلابی فکر ہے اور سروری ہے انتظار
 منتظر او ہن جو عملی طور تے یکتا ہوسن
 سائیں دے فرمودات تے پیہم عمل پیرا ہوسن

جگ تے اوں انسان کوں ملدی ہے توفیقِ عمل
 معرفت ہے جیندی کردی آ کے تصدیقِ عمل
 جو ہے لفظاں دا پجاری او ہے زندیقِ عمل
 آج عقیدے دے کیلئے لازم ہے توثیقِ عمل
 جعفرؑ اے ہو عمل ہے سارے عملوں دا خدا
 کہیں طرحوں تھی پوئے پورا سچی دا مدعا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

مزرعِ آخرت

اے بشر! میں ناں سمجھ جگ تے اجائی آیا ودائیں
 خلد دے ماحول توں کر بے وفائی آیا ودائیں
 انج سمجھ گھر چھوڑ کے کرن کمائی آیا ودائیں
 توں کمانوں دے کیتے گویا دُبئی آیا ودائیں

گھر تیڈا ہے آخرت اتھاں کما پچھاں تے گھل
 مستقل راہسین نہ اتھ آخر وپسین وطنوں تے ول

او تیڈا ہے ملک جتھ وسدے تیڈے غمخوار ہن
 تیڈے ست پشتی جتھاں آباد رشتہ دار ہن
 تیڈے ایں دنیا اتے اے عارضی کم کار ہن
 سوچ گھن تیڈے کمانوں دے ایسے ڈینہ چار ہن

بھوگ توں بکھ ڈکھ اتھوں دے ، دال روٹی تے نبھا
 اپنی کھٹی گھل وطن تے رات ڈینہ پُٹ کے کما

جے توں اے ساری کمت کھڑ کے اڈیندا رہ ویسین
 جھہ دی لذت دے پچھوں بھڑکاں مریندا رہ ویسین
 اے کمائی دے ڈینہ اگر سمہہ کے بھیندا رہ ویسین
 خالی ہتھ جیکر ویسین تاں ہتھ ملیندا رہ ویسین

موقعہ اے ول ہتھ ناں آسی قیمتی ہی ہر گھڑی
 چار پیسے جوڑ کے اپنی بڑا گھن زندگی

تیکوں نہیں معلوم تئیں ہے ڈو ڈیہاڑے جیوناں
 جیڈا کڈھویسین ودا ہی موت دا گھٹ پیوناں
 نہیں خبر تیکوں اگوں ہے خرچ کتنا تھیوناں
 بھیج باہسین جو اگوں تے اوں ہے ہر پھٹ سیوناں

زندگی کوں توں تماشہ کھیڈ تھیڑ ناں بڑا
 ایندا ہر لمحہ ہے موتی انج نہ دھدھڑ وچ رلا

منتقل اگوں تے تھی تیڈا جے سرمایا ویسی
 تیڈے کیتے اوں ویلے بے سود تھی دنیا ویسی
 موت دا ویزا لوانوڑ تے تیڈا دل آ ویسی
 موت مٹھی بڑ ویسی اے موت دل کوں بھا ویسی

زندگی کیا ہے مسافر دے کیتے اوکھا سفر
 موت کیا ہے رلدے راہی دے کیتے پر عیش گھر

زندگی خالق نے بخشی ہی کمانوٹز دے کیتے
 زندگی ہے زندگی اپنی بڑانوٹز دے کیتے
 زندگی ہے پاک مقصد توں لٹانوں دے کیتے
 اے ملی ہے اپنے رانجھے کوں منانوٹز دے کیتے

اپنی جھولی توں دعا دے موتیاں دے نال بھر
 اپنی ایں گندی دے وِچ تعجیل دے توں لعل بھر

زندگی دی کھانڑ وِچ ہی قیمتی ہیرا دعا
 سب توں ودھ ہی اے کمائی ہر توں ودھ ایہا کما
 خیر منگناں پاک وارث دی ایہو ہی کیمیا
 لوٹیاں لٹ رحمتاں دیاں صرف بہہ جھڑوی ہلا

پاک وارث توں فدا کر ڈے توں آج دارین کوں
 جعفر اپنے دل دے سجدے کر اوندی نعلین کوں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

سرتاجِ اعمال

ہک ڈینہ پاک قلندر نے ہک راز دی گالھ چلائی
 انہاں فرمایا ساڈے مرشد پاک ہک بزم سجائی
 ہونٹاں توں چا موتیاں دی بارش کئی وار وسائی
 ہر تن طالب ہئی سماعت دی جھولی پھیلائی
 مرشد پاک نے فرمایا نیکی انسان دا پھل ہے
 کتب دے وچ ہر نیکی کیتے ہک مخصوص عمل ہے

انہاں فرمایا عجلت بازی توں او جان چھڑیسی
 جیڑھا سورہ عصر کوں پڑھن دا معمول بنڑیسی
 چغلی دی عادت توں بچسی جو اے ورد کریسی
 اَللّٰهُمَّ اَرِنَا الْاَشْيَا پڑھ کے جان بچسی
 کرو ایمان دی پختگی کیتے سورہ قدر تلاوت
 اَللّٰهُ وَاِحْدُ وَبَاقِي پڑھ تاں کم تھی ویسی غفلت

سورہ خلق کوں حسد توں بچن دے کیتے ورد بنڑا توں
 پڑھ کے تکاثر حرص و ہوس توں اپنا پاند چھڑا توں
 مرض کنجوسی بخل ہے جیندا ہک ٹک گول دوا توں
 من یوق شح لعنة دا ہردم ورد کما توں
 پڑھ لاحول ولاقوة ایندے نال توکل آسی
 غیر دے ہتھ دی تانگھ تیکوں ول مول نہ جگ تے راہسی

شک دی مرض ہے بھن ڈیندی اینوں کلمہ آن کڈھیندائے
 شک توں او ہے بچدا جو لاحول کوں ورد بنڑیندائے
 آیت آخری اسری دی جو ایندے نال رلیندائے
 او مستغنی تھی ویندائے ڈر خوف یکا مک ویندائے
 تنگ دستی ہے کافر کردی باہر ہے کڈھدی جڑھ توں
 ستر مرتبہ یافتاح فجر دے ویلے پڑھ توں

ہر تول اعلیٰ چیز یقینے جو ہے رب دی رحمت
 سدا حصول یقین دے کیتے کر صافات تلاوت
 جیکر تیکوں بور کرے اللہ دی پاک عبادت
 پڑھ والناس تے کافرون تاں تھیبسی پیدا لذت
 ہر روجی مشکل دے وچ کر ورد توں نادِ علیٰ دا
 آیہ کریمہ نال دھویندائے اثر ہر ہک غلطی دا

پاک قلندر فرمایا جڈاں مرشد عمل ڈسائے
 فوراً میں اے عرض کیتا نت ہونونی بخت سوائے
 ساڈیاں مرضاں موجب جو اعمال ہووے فرمائے
 انہاں اعمال و وظائف نے ساڈے چیتے ہن چکرائے
 لکھاں مرضاں لکھ رو لے اساں ہن ہک من وچ پالے
 کیڑھی کیڑھی سورت پڑھ کے بندہ ہک ہک آفت ٹالے

لمبیاں لمبیاں لکھاں دعائیں پاکاں توں مروی ہن
 بندہ پڑھن جے شروع کرے نہ مکدیاں کل زندگی ہن
 لکھاں مرضاں لا ڈتیاں ساکوں ازل دی بدبختی ہن
 انتیاں سورتاں کون پڑھے اے اول توں ودھ سختی ہن
 سارا بدن ہے پھٹو پھٹ بندہ کتھ کتھ پٹیاں بنے
 خارش دھانتی ہے لوں لوں بندہ کہیں کہیں جاہ کوں کھنہے

پڑھسوں وظيفے چوں 4 مرضاں دے اے زندگی مک ویسی
 کل مرضاں اجاں اونویں ہوسن موت انوں ڈھک ویسی
 دھوسوں مکالا اپنا انوں فرض کوئی چک ویسی
 زندگی گلسی ورداں وچ انوں عمل دی نہیں سک ویسی
 ساریاں مرضاں غرضاں دا کوئی ہکو عمل ڈسائے
 پیاسے مردے بدکاراں کوں آب حیات پلاؤ

پاک قلندر فرمایا جڈاں میں اے گلہ چلائی
 ہلکی جہیں مسکان سچی دے پاک ہونٹاں تے آئی
 انہاں فرمایا عمل دے وچ ہے گو بے عین بھلائی
 انہاں عمل وظيفیاں حق دی بزم وی ہے گرمائی
 لیکن اپنے آپ کوں جیڑھا سوئپ کریم کوں ڈیندائے
 صرف اوہیں دا ورد وظيفیاں توں جامہ چھٹ ویندائے

ڈو کماں وچوں مرضی سیڈی ہک کم کوں اپنا توں
 یا محبوب دو ٹردا رہ راہوار چا عشق بنڑا توں
 یا ول اوندی یاد تے ذکر ایچ بہہ کے عمر نبھا توں
 اے ڈو عمل نہیں جیڑھا کردا فارغ ہے ایں دنیا توں
 اول بندے کوں بہتر ہے کہ نکل زمین اے جاوے
 یا افلاک توں بجلی ڈھہہ کے اوندا گھاڑ و نجاوے

لیکن اے گل یاد رکھو جیڑھے اپنا نفس پلییدن
 عملاں دی محنت اکثر اوہے گلوں کڈھویندن
 عیش پرستی نندر آرام کوں او سب کچھ سمجھیندن
 جیڑھے محنت دی سختی توں جی نہ مول چریندن
 اوہے لوگ ہن عشق عرفان دے قلم دے شہو تارے
 رب دا فرض وی بنڑدائے بیشک انہاں دیاں اکھیاں ٹھارے

سب توں اچا کم ہے دنیا عقبی سخی توں وارن
 وارث پاک دیاں خوشیاں کیتے کل لگدے تن مارن
 اپنے کیتے کچھ نہ چاہین جگر سخی دا ٹھارن
 عشق دا دین ہے مالک کیتے چا ہر چیز وسارن
 وارث پاک دیاں خوشیاں توں کل خوشیاں آپ دتا توں
 بڈدے بندے وانگ سخی کوں کر ہر آن دعا توں

ہردم کرے دعا اے سین دا لختِ جگر وں پووے
 سین دے گھر دا مالک آوے سین دا گھر وں پووے
 رب الارض دا راج ہو سین دا نورِ نظر وں پووے
 عشق و محبت دی دنیا دا رب اکبر وں پووے
 جعفر چھوڑ کے ورد و ظیفے ایہو عمل کما توں
 کل کونین دی مالک سین کوں کر ہر آن دعا توں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

قربانی

بشر جو شے طلب کردائے سدا منگدی ہے قربانی
 ہر ہک شے دی ہمیشہ ابتدا منگدی ہے قربانی
 ہر ہک فن دی ہمیشہ ہر ادا منگدی ہے قربانی
 تے ہر شے توں زیادہ خود وفا منگدی ہے قربانی

طلبگاری دے رستے وچ لوڑیندی ہے تاں قربانی
 اگر منظور الفت وچ جے تھیندی ہے تاں قربانی

بشر دیاں عظمتاں دا طرہ دستار قربانی
 فضائل اور معارف دا حسین گلزار قربانی
 کریندی ہے سستے بختاں کوں نت بیدار قربانی
 تے محنت دی سدا کشتی پچاوے پار قربانی

بشر دی طلب اعلیٰ تے بلند اتنی ہے قربانی
 جیڈا مقصد ہووے اچا پسند اتنی ہے قربانی

کنہاں ہے علم پایا زندگی دی ڈے کے قربانی
کنہاں دولت ہے پائی ہر خوشی دی ڈے کے قربانی
کنہاں گلشن سجایئے ہر کلی دی ڈے کے قربانی
کنہاں محبوب پایئے عاشقی دی ڈے کے قربانی
کنہاں عورت دے کیتے تخت و شاہی تاج ٹھکرایئے
کنہاں عقبی دے کیتے کل جہاں دا راج ٹھکرایئے

کنہاں مالک دے کیتے ہے ڈتی چا گھر دی قربانی
فنا فی الذات حق ہو کے ڈتی چا سر دی قربانی
ہر ہک شے چا فدا کیتی بڑے داور دی قربانی
رضائے حق کوں پا گئے ڈے جواں پیکر دی قربانی
ایں قربانی دے وچ رازِ بقا ہے گو فنا ہے اے
فنا فی الذات ہو جانوں حقیقت وچ بقا ہے اے

جڈاں کوئی بیج اپنے جسم کوں قربان کر ڈیندائے
تے ایں قربانی دے بدلے جہاں کوں ہک شجر ڈیندائے
اگر قربانی فانی زندگی دی کوئی بشر ڈیندائے
تاں خالق اوکوں ہک ابدی حیاتِ معتبر ڈیندائے
فنا دے عرش دا کہیں کوں اگر معراج ہو ویندائے
اونکوں ابدی حیاتی دا وی حاصل راج ہو ویندائے

ایں قربانی دی حد کوئے نہیں جو کیا قربان تھی سنگدائے
 ارادے خواہشاں دا مدعا قربان تھی سنگدائے
 تے اپنی ذات دا شوقِ دعا قربان تھی سنگدائے
 تے میں کوں مار کے ہر فیصلہ قربان تھی سنگدائے
 ایہو ہے فرض ساڈا پاک گھر توں سب فدا کرنا
 انہاں دے پاک ویڑھے دے وسن دی نت دعا کرنا

اساں ایں پاک گھر تے زندگی قربان کرنی ہے
 انہاں دی ہر خوشی تے ہر خوشی قربان کرنی ہے
 رضائے حق توں خواہش نفس دی قربان کرنی ہے
 محبت ، شوق ، جذبے ، دل لگی قربان کرنی ہے
 سوا ایں گھر دیاں خوشیاں دے جو کوئی شے بھی نہیں منگدا
 نہیں کوئی قربانیاں وچ جعفرؑ اوندے نال مل سنگدا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

رنگی دے رنگ

ہے ماہرین رنگ دا مسلم اے فیصلہ
ست رنگ ہن جہان تے ہر رنگ ڈو ولا
یعنی اے چوڈاں رنگ حقیقت دی انتہا
ہر رنگ دا مزاج و کشش ہے جدا جدا

چوڈاں دے پاک رنگ توں بنڑدائے سفید رنگ
واحد سفید رنگ حیدرے سارے رنگ سنگ

رنگاں دی اے کہانی ڈسیندی ہے برملا
توڑے ہن اختلاف مگر اصل ہے ایہا
رنگ اصل ہے سفید ہے رنگاں دی انتہا
ہن باقی رنگ سفید دیاں صفتاں دی جا بچا

سرخ و سیاہ و سبز علاماتی رنگ ہن
سارے صفات ذات اتے ذاتی رنگ ہن

ہک وی جے ہووے کم تاں مکمل سفید نہیں
 ہک جز دی جے کمی ہے تاں اکمل سفید نہیں
 جے نہیں جمال اصل تاں اجمل سفید نہیں
 جے ہک صفت وی گھٹ ہے تاں افضل سفید نہیں

چوڈاں اے رنگ جنیں ویلے وحدت بنڑیندے ہن
 نور السما و ارض دے جلوے ڈکھیندے ہن

جے تئیں رہن اے تیرہاں تاں ڈسدائے ہر ہک جدا
 کوئی سرخ کوئی سیاہ تے کوئی سبز کوئی بیا
 شامل جڈاں آ چوڈہواں تیرہاں دے وچ تھیا
 تکمیل رنگ و نور دا حاصل ہے مدعا

صفتاں تمام رنگ سفید اصل ذات ہے
 رنگ اے سفید رنگاں دی کل کائنات ہے

چوڈاں دا نور مظہرے اوصافِ کبریا
 آج تائیں قسم خدا دی ہر ہک نور ہا جدا
 پندراں دی رات آخری او نور صد ضیا
 تیراں دے نال رل کے مکمل کیتس خدا

واحد اے نہیں جو جامع کلی صفتاں ہے
 توحید کردگار دی تکمیل ذات ہے

اللہ دا جانشین تے شانِ قدیر ہے
 بٹڑ کے خدا بلیسی لسانِ قدیر ہے
 شاہی سدا کرلیسی اے جانِ قدیر ہے
 جاہ و جلال اصل جہانِ قدیر ہے

بہہ عرش تے ہمیشہ کرلیسی خدائیاں
 کل انبیا آ در تے کرین گدائیاں

رل کے پنوں تمام مسرت کریمِ دی
 ساکوں تھیوے نصیب حکومت کریمِ دی
 وسدی اسان وی ڈیکھوں ہا عترت کریمِ دی
 بدلے ظہور وچ ہنٹریں غیبت کریمِ دی

محسنِ دی ذات پاک دی لحظہ نہ ہنچھ ترے
 ابدی خوشی توں زخمی اے قلب و جگر ٹھرے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

ناقدری

کافی مال اکھٹا کیتا مالک عزتاں والے
مال وی ایسا مال کہ جیرہا لکھ ماکاں دا مالے
ایں لہجال حفاظت کیتے رکھ لئے سئے رکھوالے
سمجھ امین تے اپنا مخلص کیتا مال حوالے

اپنے سچے دل تے بھل کے بھل مالک توں ہوئی
سچی ذات سخی دی جعفرؑ سچا ہور نہ کوئی

مال دے چار پھیرے ہو گئی نیتاں دی بدحالی
کرنی مل گئی گدڑاں کوں جند بھیدیاں دی رکھوالی
دولت وی تے ایہو جہیں دولت جو ہتھاں دی کالی
اپنے پیریں چور دو ٹر ٹر آپیں پہنچن والی

کس کس ولوں مالک جیوے پھر پھر ڈیوے پہرے
جعفرؑ خیر دے روگی کٹے اٹھ اٹھ پہرے جگارے

اوڑے نوں سمجھاوے کیڑھا اے گل سمجھ نہ آوے
 اکھیں وہدیں لہدی دولت کیڑھا جگر پچاوے
 کوئی پاسہ جد نظر نہ آوے مالک نیر وہاوے
 موڑی ڈبدی دیکھ کے پل پل اک اک نوں سمجھاوے
 دولت اپنے دی دشمن اتے کل رکھوالے دشمن
 جعفرؑ ڈسدے اک مالک دے چار دوالے دشمن

مالی دا اتھ زور نہ کوئی جے بوٹا پھل کھاوے
 اپنی جڑ تے جے بوٹا کلوتر آپ چلاوے
 ہور بھلا او کی کر سکدائے پھڑ متھ بہہ جاوے
 باغ سجانوں دے خواہاں تے رو رو کے پچھتاوے
 پاندوں شاخ تے کھڑ کے بندہ جے منڈوں کھڑ وڈے
 جعفرؑ اے جہیں بد بختے نوں کون سیانڑاں سڈے

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّآلِ مُحَمَّدٍ وَّعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللّٰهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

غایۃ الطالبین

عجل اللہ فرجہ الشریف

ایں زمانے تے ہر کوئی طلب گار ہے
کہیں دے پیش نظر زر دا انبار ہے
کوئی ہوس دا نظر دا خریدار ہے
طلب دنیا دا گرم ودھ بازار ہے

کوئی ہے عزت تے شہرت و جاہت طلب
کوئی ہے شہوات و دولت تے عورت طلب

کوئی طلب گار زر کیمیا چاہندا ہے
کوئی طلب گار عمل دی جزا چاہندا ہے
باغِ جنت دی وکھری فضا چاہندا ہے
حور و غلماں دی صحبت سدا چاہندا ہے

ہر طلب دا جدا ہر توں معیار ہے
ظرف ہر دا جدا درجیاں وار ہے

عقل و عرفاں دا جیکر لباده ہوسی
 طلب اچی ہوسی رنگ سادہ ہوسی
 جیندا جتنی بلندی تے جادہ ہوسی
 طلب اچی تے وسعت زیادہ ہوسی

بک کوں دنیا طلب بک کوں عقبی طلب
 بک کوں عقبی دا خالق ہے مولیٰ طلب

جیں بلندی تے ہر طلب ہے شریگیں
 ہر طلب جیں طلب دے اگوں کچھ نہیں
 ہے طلب گار نت جیندا عرش بریں
 نام پاک اوندہ ہے غایت الطالیں

ہر طلب دی ہے تھیدی جتھاں انتہا
 غایت الطالیں دی اتھوں ابتدا

ہے طلب گار اوندی اے سکدی زمیں
 اوندی طالب ہے خود رحمت عالمیں
 اوندہ طالب ہے خود رب عرش بریں
 اوندی طالب ہے کل قدسیاں دی جیں

جیڑھی شئے دا طلب گار ہو خود خدا
 اوں طلب دے معارج ڈسے عقل کیا

ہن طلب گار جیندے قدم دے سما
 ہے طلب گار جیندے کرم دی فضا
 جیندی طالب ہے جگ دی مسرت سدا
 جیندا طالب ہے خود منبر انصاف دا

جیندی طالب ہے نت ذوالفقارِ حسین
 نام پاک اوندا ہے غایتِ الطالبین

جیندی طالب ہے سینیں^م دی نت چشم تر
 جیندی طالب ہے عباس^م دی نت نظر
 جیندا طالب ہے صدیاں توں مایوس گھر
 جیندا طالب ہے خالق ہمیشہ مگر

خم ہے جیندے اگول انبیاء دی جبیں
 نام پاک اوندا ہے غایتِ الطالبین

ہے طلب جیندی خود طلب ذاتِ خدا
 ہے طلب جیندی عالم دا کل فائدہ
 ہے طلب جیندی ہر زنجی دل دی دعا
 جیں طلب توں ہے خوش ساری آلِ عبا

ہے جیڑھی ذاتِ خالق دی پردہ نشیں
 نام پاک اوندا ہے غایتِ الطالبین

ایں طلب باجھ جعفر عبادت نہیں
 اے طلب نہیں تاں سمجھو مودت نہیں
 چندی ایندے سوا کچھ مشیت نہیں
 اے طلب نہیں تاں خوش پاک عترت نہیں

ہے طلب جیدی مومن دا ایمان و دیں
 نام پاک اوندا ہے غایت الطالین

ہک ہک کوں توں لعنت توں نہ سیراب ودا کر
 بنڑ تھوک دا گاہک میں تیکوں راز ڈسانواں
 بربر ایہو کھوہ توں ہمیشہ رہیں گیڑی
 کہیں گھر توں نہ چکسی ایہو لعنت دا وسانواں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

وِند

قلندر پاک نے ہک ڈینہ چا کھولے راز عرفانی
انہاں قرآنِ اقدس دی کیتی تفسیر یزدانی
عقائد کوں ڈتی خوانِ کرم تے بہہ کے مہمانی
انہاں مستی دے وِچ بہہ کے چا کھولے رازِ ربانی

ہو الاول ہو الآخر دا مطلب آپ سمجھایا
میکوں ہا کچھ سمجھ آیا انہاں ہا ساکوں فرمایا

اے بسم اللہ ہے ازلیت تے ہے والناس ابدیت
تے اے یسین سری ہے ڈسیندی ہے جیڑھی رجعت
اے الحمدُ الستی ہے بِرَبِّکُمْ دی کل حکمت
تے بسم اللہ ہے وحدیت تے ب ہے اصل وِچ وحدت

احد ہے بے دا اے نقطہ ایہا توحید ہے ذاتی
اے نقطہ عین اللہ ہے علیٰ ہے جئیں صفت پاتی

ایہو ہے بے دا نقطہ جو ہے وِج کثرت دے آ ویندا
 کپاہ دے بیج کوں ڈیکھو ہے کل حکمت ڈسا ویندا
 ہوندائے پہلے او ہک نقطہ جڈاں قسمت جگا ویندا
 ہے کڈھدا پہلے ڈو پترے ہے کئی پاڑاں لہا ویندا
 ہے پیوے توں کپاہ جمہدی یا ہے پیوہ کپاہ کولھوں
 ایہو ہک راز ہے ازلی ہے مخفی ہر نگاہ کولھوں

شجر ہے بیج کولھوں یا ہے بیج ہوندا شجر کولھوں؟
 معمہ اے نہیں حل ہو یا جہاں دے کہیں بشر کولھوں
 ہے ہر کوئی بے خبر اپنی ایہیں اصلی خبر کولھوں
 حقیقت رہ کے ظاہر ول وی مخفی ہے نظر کولھوں
 ہے ہر کوئی سلسلہ ڈہدا نہیں کوئی ابتدا ڈہدا
 اگر کوئی ابتدا ڈہدا تاں رب جانڑے او کیا ڈہدا

ہے اے نکتہ جو ہک نقطہ ہا جو ہا مرکزی نقطہ
 ازل توں قبل ہاتے ہا او ہر شے توں خفی نقطہ
 مگر ہا ذات دے کیتے او غیبت وِج جلی نقطہ
 اوہو ہا بذر ہستی دا ہا اول آخری نقطہ
 اوں ہک نقطے دے اندر ہست ہئی ، ہئی ساری موجودی
 اوہیں وِج گم ہئی عبدیت اوہیں وِج گم ہئی معبودی

کلیہ اے ہے عالم دا کہ جوہر اولیں ہوندائے
 اوہو اپنے نمود اندر نمودِ عالمیں ہوندائے
 اوہو کثرت دے ہر پیکر دے وِچ پیہم مکیں ہوندائے
 تے کثرت دی بقائے ذات دا رازِ حسین ہوندائے

او ساریاں ارتقا دیاں منزلاں دے وِچ خفی رہندائے
 او کثرت دے ہر ہک جلوے دے وِچ مثل جلی رہندائے

جڈاں تکمیل دے نال ہمکنار اے ارتقا ہوندائے
 تاں ول تکمیل دی بنڑ کے سند ظاہر اے آ ہوندائے
 جیویں جو بیج توں ہر ہک شجر دا سلسلہ ہوندائے
 مکمل جاں شجر تھیندائے تاں ول اے فیصلہ ہوندائے

ہے تکمیل شجر ہوندی جڈاں او آ کے پھلدا ہے
 تڈاں پھل دے وچوں آ جزو اول خود نکلدا ہے

اے سمجھو شجر ہستی ارتقا دے ہے مراحل وِچ
 اجاں تکمیل دا ہک خواب ہے ایندے حسین دل وِچ
 اجاں ہے لیلیٰ تکمیل مخفی اپنے محمل وِچ
 اے مصروفِ سفر ہے کاملیت خیز منزل وِچ

ایں کئی صدیاں کنوں تاں پھل تقدس خیز چائے ہوئے ہن
 مگر ایں کاملیت دے یکے مرکز لکائے ہوئے ہن

ہنڑ او ڈینہ دور نہیں جو ختم تکمیلی سفر ہوئی
 تے اپنے ارتقا دے وچ مکمل اے شجر ہوئی
 اے پھل پکسی تے چاک ہر پردہ قشر ثمر ہوئی
 تاں جعفر نور اول آخر اچ آ جلوہ گر ہوئی

اے کثرت اپنی وحدت دی قبا دے وچ سمٹ ویسی
 تاں ول اذہان توں دوئی دا بادل سارا چھٹ ویسی

﴿قطعه﴾

زمانے دی حالت باقر ڈسیندائے
 مجلس ہووے یا کوئی ہووے جلسہ
 ملاں دے سر تے میکوں نظر دائے
 بربر دا باٹھا تے لعنت دا فلسہ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

گوپڑ

برادری اے پرہیں دی گالھے پرہیں دی ستھے گوپڑ کرو
 دماغ کوں کچھ چا ڈیو وسعت نہ قلب دے وچ ہسیرہ کرو
 تے عدل و انصاف نال بہہ کے حقیقتاں دا چا میٹر کرو
 من دیاں گالھیں کوں من کے دل وچ کریت دا نہ اوپڑ کرو
 ہے دین آہدا نہ بدگمانی کرو کہیں مذہبی بھرا تے
 یقین مومن بھرا تے لازم ہے فیصلہ چا رکھو خدا تے

یکے نبیاں دی ہے وصیت کرو نہ مومن تے بدگمانی
 کرے جو مومن تے بدگمانی منافقت دی ہوے نشانی
 بھرا تے جے اعتماد کوئی نہیں تاں دل اے اسلام ہے زبانی
 بھرا دی کہیتی تے شک کرن بھی ہے دین و دنیا دی بے ایمانی
 تے اپنے اکھ کن سنے تے ڈٹھے کوں آپ جھٹلانوناں ہے لازم
 بھرا اتے اعتبار کرو اے دین اپنانوناں ہے لازم

کڈھے اوہک کن دے وِچ جے گالھیں منگے آئے کن دے وِچ اومعانی
 تے آکھے کڈھیاں نہیں میں گالھیں اوندے آکھن وی ہے تلافی
 تے اوندے آکھن کوں سچ چا سمجھو ایں عذر خواہی کوں سمجھو کافی
 تے اپنے کناں کوں کوڑا کر کے مٹاؤ طینت دی اختلافی
 بھراتے اعتبار کرنا دلاں دے کیتے ہے اے صفائی
 حدیث و قرآن نے اسا کوں بھرا دی عظمت ہے اے ڈسائی

جناب بہلول کولھوں کوئی انہاں دا نچر منکن ہا آیا
 انہاں نے اے سوچیا جو میں نہیں ایں اپنے بلی کو آزما یا
 اے سوچ کے انہاں اپنے انداز نال اوکوں ایہو ڈسایا
 میں اپنا نچر تاں وِچ ڈتائے ہے ہنڑ تاں او تھی گیا پرایا
 انوں طویلے دے اندروں نچر نے ڈھنچوں ڈھنچوں دی سر رسائی
 جناب بہلول دو اوں ڈٹھاتے آکھیں اے سمجھ نہیں آئی

اوں آکھیا صادقوں دے وِچ ہم کریندا میں تاں شمار تیکوں
 ہئی جھوٹ بولن دی کیا ضرورت جو سارا ہا اختیار تیکوں
 جناب بہلول آکھیا میں سمجھداں یاراں دا یار تیکوں
 یقین نچر دی گل تے کر گئیں بھراتے نہیں اعتبار تیکوں
 توں میکوں اپنا بھرا سڈیندائیں یقین نچر دی گل تے کر گئیں
 چنگی بھرپی ہے تیڈی ساڈی توں آج تاں وِچ دوستی دے ہر گئیں

بھراؤ اسماں بھی کچھ تاں سوچوں ساکوں سخی تے یقین نہیں آیا
 بھرا دا ہے احترام واجب ہے ساکوں قرآن نے ڈسایا
 بھرا ایہیں گالھوں محترم ہے جو اوں ایں درتے ہے سر جھکایا
 کیا اوں تے ہے بدگمانی جائز جنیں ایں کوں ہے محترم بنڑایا
 امام اول تے بدگمانی کریندا راہوے جیڑھا مدامی
 پرہیں سناوے اے فیصلہ جو ہے اے حلالی یا ہے حرامی

امام اول نے پاک خطبات وچ ہے ساکوں اے گل ڈسائی
 اسماں ہے دنیا اے خلق کیتی اسماں اے دھرتی ہے خود وچھائی
 اسماں ہا آدم کوں خود بنڑایا جنیں ہئی ملکوت دی جھکائی
 ہے سامنے اپنے ہتھ دے وانگوں اے ساری کونین کل خدائی
 اسماں ہیں اللہ دے کلی مظہر جہاں تے ہے اختیار ساڈا
 اسماں ہیں اللہ دے کرتے دھرتے تے او بھی ہے مختیار ساڈا

بھراؤ جھماں امیر کل دی ایں گل دا نہیں اعتبار کیتا
 انہاں وی کل اپنا کھٹیا وٹیا چا آپ ہے خود خوار کیتا
 انہاں رویہ وی دوستاں دا نہیں آپ اتھ اختیار کیتا
 ستم تاں اے ہے جو دوستاں وچ انہاں ہے خود کوں شمار کیتا
 ہنڑ آسی جعفر دا پاک وارث انہاں اگوں ساری ستم بھنسیسی
 گوڑ تے نہیں ، انہاں دے ہتھوں تاں فیصلہ عدل نال تھسیسی

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

علتِ تامہ

پہلے جمادِ دھرتی تے تھی زر نگار آئے
بعد اوندے اے نبات تاں کر کے سنگار آئے
حیوان اوندے بعد جو اے وار و وار آئے
چھیکڑ تے ایں تنوار دا اصلی مدار آئے

ترتیب دے اصول توں اے گر اگھاندا ہے
جو اصل مدعا ہے او چھیکڑ تے آندا ہے

ہک لکھ چوی ہزار نبی وار و وار آئے
گھن کے شریعت اپنی فقط پنج یا چار آئے
بڑے کے مبشر آئے اتے جگ کول سدھار آئے
چھیکڑ تے انبیا دا صحیح تاجدار آئے

نکتہ ایہو قبول کریندی ہے آگہی
اول تے مدعا سدا ہوندا ہے آخری

بیت خدا دا نقشہ ڈتا آپ کبریا
 ہن ڈو نبی ، تیار کیتا خانہ خدا
 ہک مستری تے ہک انوں مزدور بنڑ کھڑا
 مسجودِ خلق دا ایں کول رتبہ ننڈاں ڈھیا

آخر تے جیڑھے ویلے ڈتا خود شرف علیؑ
 یعنی کہ جگ جہان تے ہوندا ہے آخری

انسان پہلے نطفے توں علقے دو چلدا ہے
 علقے توں مضغہ بنڑ کے مسلسل سنھلدا ہے
 مضغے توں بعد لحم دی صورت او پلدا ہے
 آندی ہے روح ول او صدف توں نکلدا ہے

اے آخری وجود ہے ہر شے دا مدعا
 جزوِ اخیر علت تامہ ہی ہے سدا

کہیں دے رہن دے کیتے جو بنڑدا ہے کوئی مکاں
 سامان اوندا پہلے جے ہوسی تاں بنڑسی تاں
 سلہیں تے گارا چونا تے تختے تے لکڑیاں
 ہے مدعا مکیں دی سکونت سکونِ جان

چھیکڑ تے پورا تھیندا ہے اول دا مدعا
 آخر تے آنوں آلا ہے مقصد تمام دا

ہر ہک نبی کوں آپ مبشر کیتا خدا
 ڈیون مبارک آ کے کہیں دی ہا مدعا
 ہر ہک نبی دا جگ ہا جو سرتاج انبیا
 اوں کوں وی چا بشیر بنزایا ہے کبریا
 یعنی بشارت آ کے ڈتی آخری نبی
 میں آخری نہیں اجاں رہندا ہے آخری

اوں آخری دی حلقہٴ بعثت کوں تانگھ ہئی
 ہر ہک نبی دی چشم نبوت کوں تانگھ ہئی
 ہک لکھ چوی ہزار دی وحدت کوں تانگھ ہئی
 اللہ کوں ، تیرہاں پاکاں دی عصمت کوں تانگھ ہئی
 بالذات ہے او مقصد اولی جہان دا
 سارے اساں مکاں ہیں او مالک مکان دا

لولاک دا نچوڑ محمدؐ او آخری
 تیرہاں اساں ہیں بیت خدا او ہوے علیؑ
 اساں ہیں جسم او ساڈی روح محمدیؐ
 مقصودِ اہل بیت محمدؐ ہے چھیکدی
 جعفرؑ اوہیں تے رب دی ہر اک شے دا ہے مدار
 تاں رب وی اوندا بیٹھا کریندا ہے انتظار

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

دُنیا دَنیا

مرشد پاک نے ہک ڈینہ ساکوں گالھ عجیب سنزائی
 آکھیا حضرت عیسیٰ نے ہی آپ دعا فرمائی
 انہاں کوں رب نے ایں دنیا دی اصلی شکل ڈکھائی
 اے دنیا ہک عورت بڑے کے انہاں دے سامنے آئی

تن تے ریشم دیاں پوشاکاں انہاں اتے زر کاری
 سونے چاندی دیاں تاراں دے نال تھئی گلکاری

ہیرے لعل جواہر موتی زیوراں دیاں جھنکاراں
 کھمدے لسکدے برقعے تے ہن نور دیاں چمکاراں
 سرخ سنہری چادر مارے فلکاں تے لسکاراں
 سچ بن گھونگھٹ سٹ پئی آوے جیویں ٹرن کنواراں

انہاں نے جس دم اوندے رخ توں ودھ کے گھونگھٹ چایا
 ڈکھ کے اوندا چہرہ دل کوں عجب ہلاوا آیا

بڈھی کھوسٹ جیندے منہ وچ نہ ڈند نہ بتر یہاں
 سگا منہ ہڑا باں نکلیا جھریاں لکھاں ویہاں
 ہک ہک گلھ تے چچک وٹھی رنگ وی پھوسی جیہاں
 منہ مکروہ چڑیاں صورت ڈیکھ کے آنون چھیہاں

اکھیں وچ یرقان دی زردی ہونٹ بھی ودھرو ودھری
 بڈھی نمش جھریاں مارے منہ تے کالی ڈدھری

ہک ہتھ ہا اوندا خون توں بھریا خنجر کھڑی ہئی چائی
 لیکن ڈوجھے ہتھ تے اوں ہئی سگن دی مہندی لائی
 انہاں پچھیا او بد بخت ہوی کے جہیں شکل بنڑائی
 ظاہر وچ لکھ چمک دمک ہوی اندر دی لعنت پائی

اوں ڈسیا ایں ظاہر نال ہاں راہندی لوگ پھسیدی
 گاہنٹریں کپڑیاں نال ہی میں لوگ شکار کریدی

انہاں پچھیا کیندا خون ہے تیں ہتھاں تے لایا
 اوں ڈسیا میں ہک شوہر کوں آج ہے قتل کرایا
 اوندا خون ہے میں ہتھاں تے مہندی وانگ سجایا
 ڈوجھے ہتھ کوں مہندی نال ہے آج میں تہوں سنورایا

آج میں ول ہک بے بندے دی بنری بنڑ کے ویساں
 اپنے سہاگ دی تیج اتے میں اوندا تختہ چساں

میں ہاں کنواری سدا کنواری پرنی سب سمجھیندن
 لیکن میڈے گھوٹ کڈاہیں نہ مول میکوں ہتھ لیندن
 تہوں میں کنواری رہندیاں میکوں مرد یکے ٹھکریندن
 میڈے نال ہمیشہ شادی آ نامرد کریندن
 آج توڑیں کہیں مرد نہ میکوں اپنا شریک بنڑایا
 مالک پاک دے چاہون والیاں ہے ہردم ٹھکرایا

انہاں پچھیا جنیں ویلے ہے خلقت اے سمجھیدی
 توں ہیں اپنے ہر شوہر کوں آپ چا قتل کریدی
 اے جانن دے بعد ہے آندی تیں تے طبیعت کیندی
 دنیا آکھیا میں اے گالھیں خود ہاں آپ ڈسیندی
 جے ہک ویر دے سامنے میں توں قتل بھرا تھی ویندائے
 ڈیکھن والا بھیج کے شادی میڈے نال کریندائے

مرشد پاک نے فرمایا ڈیکھو چال تساں دنیا دی
 اے مکار ازل دی ہے نت ظلم و ستم دی عادی
 ظاہر دی ایں چمک دمک تے ڈھہندی ہے خلق زیادی
 پر ایندی اصلیت کوں نہیں ڈہدی خلق خدا دی
 تہوں تاں محنت اونکوں آہدن جو دنیا طلبیدائے
 مرد جوان جری او ہے جیرھا ہک مولی طلبیدائے

مالک ذات کوں طلین والے ایں تے تبرا کردن
 رہ کے وچ دنیا دے نت جیڑھے دم مالک دا بھردن
 نت دنیا دی پشت تے او غیور جوان نظر دن
 بیڑی وانگوں ایں دنیا دی وھندی سیڑھ تے تر دن

پانی پیٹھ ہو بیڑی دے تاں ترن ایج مدد کریندائے
 جے پانی وڑے بیڑی وچ تاں بیڑی بوڑ رکھیندائے

جعفرؑ عشقِ الہی دی جھاں شمع آپ جلائی
 انہاں دے سامنے نہیں چلدی ایں دنیا دی چترائی
 نور ازل دی جھاں اپنے من وچ جوت جگائی
 انہاں دی دنیا پاک حبیبؑ ہے دنیا توں بچوائی

مرشد پاک دے کرم دے نال ہے اصل حقیقت گھلدی
 او نہیں رلدے انہاں دے پچھوں دنیا سدا ہے رلدی

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

صلوٰۃ المؤمن

میں حمد وی بہہ تیڈی کرینداں تے مالکِ یومِ دین آہداں
 میں تیکوں خود روبرو سمجھداں تے ربِ کل عالمین آہداں
 میں اِنَّاكَ نَعْبُدُ جے آہداں یا اِنَّاكَ نَسْتَعِينُ آہداں
 خطاب میں اے تیکوں کرینداں تے ایں عقیدے کوں دین آہداں
 میں تیں توں پنہاں تیڈی ہدایت تیکوں رہ مستقیم آہداں
 جہاں تے نعمات توں وسیندائیں انہاں دا راہِ عظیم آہداں

انہاں کوں مغضوب میں سمجھداں جیڑھے تیڈی ذات کوں چھوڑیندن
 انہاں کوں گمراہ ہے دل منیندا جو تیں سوا کہیں کوں رب منیندن
 میڈے کہتے توں ہیں قُلْ هُوَ اللّٰهُ اے وردِ جملہ نبی کریندن
 صدم اتے بے نیاز توں ہیں ولی تیکوں لَمْ يَلِدْ سڈیندن
 نہ توں ہیں کہیں توں نہ کوئی ہے تیں توں تے اصل توں کُفُوًا اَحَدٌ ہیں
 ایہو ہے اخلص تے دینِ خالص ، خلوص دی توں اخیر حد ہیں

ہے لیلۃ القدر راز میڈا جو اوندے وِج ہے نزول میڈا
 ہے رات ادراک و عقل کیتے ہے ہر توں مخفی اصول میدا
 سمجھ توں باہر اے گالھ ہے کیویں تھیبسی تعارف وصول میڈا
 قسم خدا ہے جو کر نہیں سنگدے احاطہ ہرگز عقول میڈا
 اے رات صدیاں توں معتبر ہے اے رات ہرم ہے راز رہندی
 فرشتیاں نال روحِ مطلق وی تیڈے سجدے کیتے ہے آندی

فرشتے ہن اذن تیں توں گھندے مدبر کل امور توں ہیں
 سلامتی دا وی توں ہیں ضامن تے مطلع فجر نور توں ہیں
 زمیں دے اندھے اپانج عالم تے ذاتِ حق دا ظہور توں ہیں
 قیام دا اختتام توں ہیں رکوع دا خود سرور توں ہیں
 ہے حمد میڈی رکوع دے وِج جہاں دا ربِ عظیم توں ہیں
 تے رَبِّ صَلِّ عَلٰی وی توں ہیں ربوبیت وِج مقیم توں ہیں

رکوع توں سر میں چا کے آہداں تیں میڈی حمد و ثنا سنی ہے
 جہاں تے موجود محض توں ہیں میں حمد وی تیڈی تہوں کیتی ہے
 میں کھڑ کے اَللّٰہُ اَکْبَرُ آہداں تاں ایندے وِج میڈی بے وسی ہے
 توں میڈیاں حمداں توں بہوں اجل ہیں ایہا تیڈی شانِ اکبری ہے
 میں ڈر توں فوراً کرینداں سجدے چا خاک تے میں جبیں رکھینداں
 میں رَبِّ اَعْلٰی دا وِرد کر کے خود اپنی چا عاجزی منینداں

میں عین ذلت تے سربہ خم ہاں توں عین عظمت تے جلوہ گر ہیں
 میں تیڈی ہستی توں بے خبر ہاں توں اپنی وحدت توں با خبر ہیں
 میں اپنی کیتی تے شرمسار ہاں توں اپنی کیتی توں معتبر ہیں
 توں میڈے سجدے کنوں بلندیں توں اپنی توحید دا فخر ہیں
 میں سجدے توں سر اٹھا کے فوراً چا سجدے توں معذرت کرینداں
 تیڈی عبادت توں معافی منگداں طلب تیڈی مغفرت کرینداں

میں آہداں ہاں میڈا پاک وارث نہیں تیڈے ڈا دی میڈی عبادت
 غلیظ تے نجس اے عبادت ، گناہاں وانگوں بڑی ہے عادت
 عبادت اینکوں قرار ڈے چا جو ہر توں ودھ کے ہے تیڈی رحمت
 وگرنہ اس کفر خو عبادت توں بہوں اجل ہے تہاڈی عظمت
 شریف کوں کوئی غلیظ تحفہ ، ہے اوندی توہین دے برابر
 اگرچہ توہین ہے اے تیڈی ، میڈی عبادت توں در گزر کر

میڈا تشہد ہے ذات تیڈی جو واحد و لاشریک توں ہیں
 تیڈے سوا کوئی خدا وی کوئے نہیں تے مغفرت دی اڈیک توں ہیں
 جہاں دا پروردگار توں ہیں تے ڈیندا ہستی دی بھیک توں ہیں
 میڈے کیتے توں رسول حق ہیں یقین دے پتھر تے لیک توں ہیں
 توں میڈے کیتے علیٰ ولی ہیں توں سر پرستیں توں کار سازیں
 تے میڈا صاحب زمان توں ہیں میڈی حقیقت دی توں نمازیں

میں سارے ارکان کر کے تہاڑا سجدہ سلام کراں
 میں تیڈا سجدہ سلام کر کے نماز دا اختتام کراں
 میں تیڈی تسبیح و حمد کراں تے حمد کل تیڈے نام کراں
 نہیں تیڈے شایان شان ہرگز جو میں تیڈا احترام کراں
 میں سجدہ شکر تہوں کرینداں ہیٰ بخشی توفیق سجدیاں دی
 مگر میں ہاں شکر توں وی عاجز کراں میں کیا اے سمجھ نہیں آندی

﴿قطعه﴾

نصرت امام وقت جڈاں فرض عین ہے
 کیوں فرض لوگ چھوڑ کے سنت تے کھڑ گئے
 باقر کوں ایویں ہوندا ہے معلوم دوستو
 کھرا وہابیت دا زمانے کوں لڑ گئے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

صلوات دامعہ

صلوات دا ہے حکم ڈتا ذات کبریا
صلوات میڈی ذات تے واجب ہے باخدا
لیکن سمجھ نہیں آندا ایہیں گل دا مدعا
صلوات کیویں پڑھنی ہے صلوات ہے اصل کیا

صلوعلیہ دا حکم اساکوں او ڈیندا ہے
صلوات ساڈے نال او خود وی بھجیندا ہے

صلوعلیہ دے حکم تے کردے ہیں جے عمل
صلی علی ہیں پڑھدے نہیں ملدی حقیقی گل
او ساکوں حکم ڈیندا ہے صلوات دا اٹل
اساں وی اونکوں آہدے ہیں اے رب عزوجل

صلی علی دے معنے دے ویج واہ وراہے ہیں
او ساکوں حکم ڈیندائے اساں اونکوں آہدے ہیں

اے وی بجا ہے لائق صلوات ہے اے گھر
 صلوات کیا ہے ایندا وی مطلب بیاں تاں کر
 صلوا علیہ تے صلی علی وچ ہے کیا خبر
 توں پڑھ تاں پڑھو دے ایں چکرتے کر نظر
 خود توں نکھیرا کر جو ہے صلوات اصل کیا
 مخلوق تے خدا دی اے توں میں وی خود مکا

صلوات تاں میں پڑھداں تیڈا نام بے سنراں
 صلوات پڑھدے ویلے سوچینداں میں کیا کراں
 صلوات وچ ول آندا ہے ڈو واریں تیڈا ناں
 ہر ناں تے ول ضروری ہے صلوات کیا کراں
 اے سلسلہ چلاناں تاں مکدا نہیں سخی
 ایں کم دے کیتے کم ہے خضر دی بھی زندگی

محتاج محض عبد ڈیوے کیا بیاں کوں طول
 اقرار عجز ڈسدا ہے عرفان دا اصول
 جعفر دی عاجزی کوں توں سوہنڑاں چا کر قبول
 اقرار عجز باجھ عبادت وی ہے فضول

چند کھوٹے سجدیاں دے سوا دھردا کچھ نہیں
 گھر پاک کوں دعا دے سوا پھردا کچھ نہیں

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

دعائے عہد

اے نورِ عظیمِ دا رب خالق رب کرسی تیں سڈوایا ہے
 پر جوش سمندراں دا خالق تورات کوں تیں بھجوا یا ہے
 زبور انجیل دے لہجے وچ تیں اپنا آپ ڈسایا ہے
 دھپ چھاں کوں وقت دے ول ڈھل وچ تیں خود پروان چڑھایا ہے
 قرآنِ عظیم وی تیں گھلیائے ملکوت تیڈے پروردہ ہن
 جتنے وی نبی یا مرسل ہن تیڈا نمک نعیمی خوردہ ہن

میں تیکوں سوال کریندا ہاں کیوں جو ارحم ذاتِ رحیم ہیں توں
 رخ پاک دے نور دا واسطہ ہئی کر کرم جو اصل کریم ہیں توں
 ہئی واسطہ روشن مکھڑے دا کیوں جو صاحب ملک قدیم ہیں توں
 جی و قیوم ہے ذات تیڈی خود خالقِ علمِ علیم ہیں توں
 اوں نام دا تیکوں واسطہ ہے جیں ارض و سما چکایا ہے
 اوں نام دا واسطہ ہئی جیں کل خلقت تے کرم وسایا ہے

اے او زندہ جیڑھا ہر زندہ توں پہلے ہا اتے زندہ ہا
 ناہی واقف کوئی اجاں زندگی توں تڈاں نور تیڈا تابندہ ہا
 مارن تے جیوانون والا ہیں تیڈے کرم دا بھجہ رخشندہ ہا
 تیڈا نور حیات دا موجب ہا جڈاں کجھ وی نہا دانندہ ہا
 تیڈی ذات سوا کوئی نہیں اللہ تیڈی ذات سوا معبود نہیں
 کونین دا خالق باجھ تیڈے ساڈی کوئی منزل مقصود نہیں

ساڈا خالق ساڈے وارث تائیں ساڈے لکھ صلوات سلام پچا
 ساڈا وارث قائم امر جلی ہے ہادی کل اتے اصل ہدی
 توں طرفوں ہر ہک مومن دے صلوات انہاں تائیں خود پچوا
 بھانویں وسدائے مشرق مغرب وچ یا سھل جبل دا ہے وسدا
 بھانویں دشت و بحر وچ کوئی رہندائے اوندے سجدے سلام وصول ہونون
 میڈے وارث دی درگاہ دے وچ کل عجز و نیاز قبول ہونون

میڈی والدہ والد دی طرفوں ایسی صلوات پچا خالق
 ہووے زینت عرش الہی دی کر او صلوات عطا خالق
 ہم عدد ہووے تیڈے کلمیاں دی ایسی صلوات وسا خالق
 تعداد گنڑن جیندی ہو مشکل ہووے تیڈی حد رضا خالق
 تیڈا علم کتاب وی پر تھیوے ساڈے اتنے تجود سلام ہونون
 اے ساریاں چیزاں میں چاہنداں ساڈے وارث پاک دے نام ہونون

میڈا خالق اج دے روز دی میں تجدید عہد کریندا ہاں
 یا جے تائیں دم ہن زندگی دے ایں عہد دی نیت بدھیندا ہاں
 وارث دے عہد تے بیعت دا پیا اج توں کلاہہ پیندا ہاں
 میڈے گل پٹہ رہ وارث دا پیا ابدی نیت ڈھنگیندا ہاں
 میکیوں ڈے توفیق جو حشر تائیں اے پٹہ میڈے گل ہووے
 بیعت دا کلاہہ گردن وچ بنڑ زیب وفا پل پل ہووے

میڈا خالق میکیوں وارث دے انصار دے وچ شامل فرما
 کراں نصرت میں سدا وارث دی میکیوں اتی کر توفیق عطا
 وارث دے تحفظ دی خاطر میڈی تھیوے لکھ جند جان فدا
 کراں عمل احکام تے بہوں جلدی وارث دا محافظ عبد بنڑا
 اوندی ذات دو میں تعجیل کراں اوندی نصرت وچ میں جان ڈیواں
 کر بخت بلند اوندے قدماں وچ کر زندگی میں قربان ڈیواں

تیڈی ذات ہے موت کوں خلق کیتا میڈی اے منظور دعا ہووے
 اوندے پاک خروج تے میڈے وچ تیڈی موت جے حائل آ ہووے
 وسے ویڑھا جاں میڈے وارث دا خوشیاں دا جشن پیا ہووے
 کڈھیں ایویں میکیوں کفن وچوں میڈا کفن لباس دی جا ہووے
 میں کفن کوں چھنڈک کے انجہ دوڑاں میڈے ہتھ دے وچ تلوار ہووے
 اوندے سڈ تے میں لیک آکھاں میڈا نیزہ آتش بار ہووے

تھیواں شامل اوندے لشکر وچ کراں نصرت دی ہر رسم ادا
 جیندی حمد کریندائیں توں خالق ڈیکھاں ونج نور اوں پیشانی دا
 جیندی طلعت وچ ہے جھلک تیڈی ڈیکھاں او چہرہ توحید نما
 میڈیاں اکھیاں کوں توں وارث دے دیدار دا جلدی کجھل پوا
 تعجیل ہووے اوندیاں خوشیاں وچ اودا پاک خروج آسان ہووے
 ونجے رستہ کھل اوندیاں خوشیاں دا اودا نافذ ہر فرمان ہووے

کرے حجت تمام زمانے تے ہووے نافذ اودا حکم جلی
 بٹن اوندے بازو بجن یکے تھیوے ظاہر ہر تے نور نبی
 معمور ہو جگ اوندے کرم کنوں کرے زندہ خلق کوں پاک سخی
 تیڈی دھرتی مردہ تھی گئی ہے ڈیوے حسن دا چن خود آ زندگی
 تیڈا ہر فرمان ہے حق خالق ہنڑ ظلم جہان تے چھایا ہے
 نہیں بحر و بر محفوظ رہے انجہ خلقت ظلم وسایا ہے

کر وعدہ پورا ہنڑ خالق تھیوے ظاہر تیڈا پاک ولی
 جیڑھا سین دے جگر دا ٹکڑا ہے آوے جلدی او ہم اسم نبی
 آوے فاتح عالم دنیا تے مٹے باطل دی ہر بد بختی
 کل کفر دیاں بیریاں بیر کرے حق قائم ہووے جگ تے صحیح
 جہاں مظلومین دا دنیا تے نہیں گھنن والا کوئی خون بہا
 انہاں مظلومین دی جائے پناہ آوے بنڑ کے حسن دا ماہ لقا

قرآن دے حکم معطل ہن مصحف دا پالن بار آوے
 اعلام دین تے سنت دا بنڑ محکم پاک حصار آوے
 شالا ہر ڈکھ توں محفوظ رہے کل گھر دا پاک سنگھار آوے
 ٹھرن اکھیاں حسن دے نانے دیاں ویڑھے دا بخت بہار آوے
 اوندے ہر حیدار تے ترس چا کر گھر پاک دے کل ڈکھ دور چا کر
 کر کرم ساکوں ساڈے وارث دیاں خوشیاں چا ڈکھا مسرور چا کر

ڈکھ دور ہونون این امت دے کیوں حائل ہنڑ تائیں پردہ ہے
 اوندنا پاک خروج تاں دشمن کوں ہر ویلے دور نظر دا ہے
 ساکوں نیڑے ڈسدیاں ہن خوشیاں محسوس ایویں دل کردا ہے
 ساڈے وارث پاک کوں ڈے خوشیاں کیڑھا باجھ تیڈے ڈس پھر دا ہے
 توں اپنی رحمت دے صدقے اے ارحم رحم دی چھاں کر ڈے
 کونین دیاں ساریاں خوشیاں کوں ساڈے وارث پاک دے ناں کر ڈے
 ہتھ مار کے ران تے آہدے ہیں اے عالم دا سلطان آقا
 العجل عجل یا مولائی یا صاحب العصر و زمان آقا
 نہیں کہیں کوں غم تیڈی غیبت دا ہے این گل دا ارمان آقا
 تیڈے ہجر فراق تے غیبت توں ہے آئی ہونٹاں تے جان آقا
 جعفر دا سخی ایہو کرم چا کر ہنڑ غیبت دا گھنڈ چا سوہنٹراں
 ہے دنیا رب کوں ترس گئی دیدار دی جھلک ڈکھا سوہنٹراں

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

مرشدِ کامل

ہک ڈینہ پاک قلندر توں پچھیا کہیں درویش فقیرے
 جگ تے بیٹھن تیکے لا کے کئی درویش فقیرے
 مرضاں غرضاں دور کریندن ہر ہک قول اکسیرے
 روحانی انداز اچ کردن ہر شے دی تدبیرے
 ساکوں آپ ڈساؤ کیڑھا ہوندا ہے مرشد کامل
 کیا پہچان ہے کامل دی ، ہے کون محبتی عامل

پاک قلندر فرمایا سن گالھ میڈے دیوانے
 تیکوں ڈسانواں مرشد کامل دی میں کل پہچانے
 مرشد دے عرفان دے وچ ہوندا اللہ دا عرفانے
 لیکن مرشد کامل گولن فرض اتے ایمانے
 مرشد کامل باجھ نہ ہرگز ملدا فقر دا راہے
 نہ ہے کامل عشق تھیندا نہ ملدی ذات خدا ہے

ہے انسان دی فطرت اے ہے ڈٹھی چیز منیندا
 ڈٹھیاں چیزاں مٹھیاں لگدیاں ڈٹھیاں کوں دل ڈیندا
 ما پیو بھین بھرا دھی پتر کوں تہوں ہے پیار کریندا
 زر زن تے جائیداد تے ہے تہوں اپنی جند لٹویندا
 اے ہن کولھ تے ڈٹھیاں چیزاں ڈسناں کل سامانے
 بندے ڈٹھی چیز دے ہوندن عاشق تے دیوانے

اے ہک فطری پیار تے عشق ہے جو بندہ اپنیدائے
 اتر ڈٹھی شے نال بھلا کیڑھا پاگل ونج دل لیندائے
 رب خالق اتر ڈٹھا سچ ہے ہر ہک بشر منیندائے
 اتر ڈٹھے محبوب تے کیڑھا اپنا دل لٹویندائے
 جو محبوب ازل ہے او نہیں نظر کہیں کوں آندا
 جیکر او آ نظر ونجے تاں او خود او نہیں رہندا

مرشد کامل او ہوندائے جیندا ہوندائے عشق حقیقت
 عشق حبیب اچ گھل مل کے ہو ویندائے عشق دی صورت
 عشق مجسم عشق حاضر ہے عشق دی زندہ صورت
 قرب حبیب توں ذات صفات دی پاگھندا ہے وحدت
 برف دا قرب ہے ٹھار ڈیندا قرب اگ دا آپ جلیندا
 ایویں قرب حبیب عاشق کوں ، صفتاں رب دیاں ڈیندا

جیڑھا مخزن عشق دے وچ پا گھندائے کھانڑ فنا دی
 بنڑ آپ سراپا عشق ویندائے جڈاں ملدی ہے رمز بقا دی
 فرمان ہے آجَعَاكَ مِثْلَ سِی تھیندی ہے برسات عطادی
 ہے عبد ذلیل کول مل ویندی خود صورت ذات خدا دی

او وچ مخلوق دے ہے راہندا ہے رب دے روپ ڈکھیندا
 او طالب صادق دے کیچتے ہے ڈٹھا رب بنڑ ویندا

ہے ڈٹھی چیز کشش کردی اے رب دا جلوہ ہوندائے
 ایندے وچ ملدی ہے ذات صمد توحید سراپا ہوندائے
 پہچان اے ہوندائے قدرت دی اے رب دا سایہ ہوندائے
 ایندے چہرے وچ رب ڈسدا ہے خالق دا اے شیشہ ہوندائے

او ظاہر ہوندائے خالق دا باطن اوندی ذات خدا ہے
 او شخص کول خالق ڈس پوندائے جیں اینکوں آن ڈٹھا ہے

خود سوچ توں اڈدے پکھیاں دا بھلا فلک تے پیرا لہدائے
 یا مچھیاں دا دریاواں وچ کہیں شخص کول رستہ لہدائے
 یا کالی رات اچ کیڑیاں دا کہیں شخص کول سایہ لہدائے
 اتھوں سوچ کہیں بے عقلے کول ایویں پدھرتے اللہ لہدائے

ہاں جیڑھا مرشد پا گھندائے ، پا گھندائے رمز اخفا دی
 اونکوں مرشد پاک دے پیکر وچ مل ویندی ہے ذات خدا دی

تیوں مرشد دی پچان ڈساں او مالک تائیں پچویندائے
 او باطنی رستے کھول کے خود اتے ٹرن دے گر سکھلیندائے
 بیرونی طریقیاں وچ نہ او الجھیندائے نہ بھٹکیندائے
 او خود انسان کوں اپنے من دے اندر دے راز ڈسیندائے

طالب کوں مشاہدے کرویندائے او کھول اندر دی باری
 طالب صادق اپنے من وچ پیندا ہے خداوند باری

خود مرشد کامل من دے وچ ہے طور دا شجر اگیندا
 ول اوندے وچ ہے پاک حبیب دے جلوے آپ ڈکھیندا
 او ول اوں دل دے شجر دے اندروں آپ ہے بہہ الویندا
 ول پاک حبیب دے جلویاں وچ ہے آپ کلام کریندا
 ہے ساری گالھ مشاہدے دی انڑ ڈٹھا فقر فضولے
 لیکن ایں اصل مشاہدے دا خود مالک پاک اصولے

شمس سخی تمبیزی ڈسیا رب جو رنگ اپنیدائے
 قلب محل دے اندر وڑ کے دریاں بھیڑ رکھیندائے
 روپ بنڑا دل مرشد دا چا طالب نال رلیندائے
 طالب صادق نال اپنڑاں دروازہ آ کھڑکیندائے
 جاں در کھلدائے طالب کوں ہے کھلدا آپ نظر دا
 طالب صادق تے کھل ویندائے اس دم بھید اندر دا

او نہیں مرشد کامل جیڑھا اوجھڑ جھاگ جھگاوے
 انڑ ڈٹھی توحید دے آگوں اندھے مول جھکاوے
 مرشد کامل او ہے جیڑھا رب رحمن ڈکھاوے
 لا کے جاگ جگاوے ڈیوے من وچ جوت جگاوے

جعفرؑ مرشد حاضر اللہ جیندا دین حضوری
 گھونگھٹ چاوے رب ملواوے ختم کرے کل دوری

﴿قطعه﴾

میڈے رزاق دی رزاقی تے جیکوں شک ہے
 بھانویں پرواز کریندا ہووے کھوٹا ہوسی
 جرم شک دی اے سزا ملدی ہے اونکوں باقرؑ
 در بدر پنسی ہتھیں ڈانگ تے لوٹا ہوسی

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

حصہ سوئم

کشتہ

کشتہ فقر دے وچ پنن دی علامت ہے یعنی فقیر جو کچھ کہیں کنوں پنڈائے اوکڈا ہیں وی ہتھ

تے نہیں گھندا بلکہ اوکشتے دے وچ پنڈائے

ایں واسطے ایں حصے دے وچ ایسیاں نظماں شامل کیتیاں گئیں جنہاں دا تعلق پنن نال ہے

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

دعائے توسل

(توسل بہ ملکہ دوراں)

صلوات اللہ علیہا

اے ملکہ کائنات بی بیؑ اے رحمتِ عالمین بی بیؑ
 اے نورِ وحدت دے یکتا گوہر دی مثل وحدت امین بی بیؑ
 نیابتِ سیدہ ءِ عالم دی پاک مسند نشین بی بیؑ
 کرم تے شفقت عطا دے اندر مزاج رب زمین بی بیؑ
 کریمؑ بچڑے دی پاک امڑی پنن دا آیاں میں جوڑ حیلہ
 میں اج تہاڈے لختِ دل کوں پننائے تساں بنزواج میڈا وسیلہ

ساڈا نہیں کوئی بیا وسیلہ پھریند نہیں کوئی دعا توں ودھ کے
 تہاڈی گولی ہے اول اسان نہیں در کوئی بابِ عطا توں ودھ کے
 تہاڈا لختِ جگر کریم ہے قسم خدا دی خدا توں ودھ کے
 نہیں بچ کہیں دی وی ڈھیر لگدی جہاں تے پتراں تے ماتوں ودھ کے
 ہمیشہ دلبر سلامت ہووی اسان نہیں خالی این در توں ولناں
 اے سینؑ ساڈی ہے محض عرضی اگوں تہاڈا ہے حکم چلناں

سہاگ دا چھتر سر تے ہووی سہاگ دی چھاں کڈاہیں نہ ڈھلے
 ہمیشہ جھولی دا مان راہوی ایں پاک ممتا دی چھاں دے تلے
 اساں خطا کار ہیں ازل دے نہیں کوئی چنگائی اساڈے پلے
 مگر ہے اے وی محال ڈسدا سوالی خالی ایں در توں ولے
 تساں بنڑو اج وکیل ساڈے کرو اساڈی تساں وکالت
 اساکوں مقصد دی بھیک پاؤ چا منگلتیاں تے وساؤ رحمت

اساڈے ہتھ نہیں دعا دے قابل اساڈے لفظاں دی جان کوئے نہیں
 زباں دی حرکت بیاں دی شوکت تہاڈے شایانِ شان کوئے نہیں
 ہے فکر آلودہ معصیت توں تے شستہ وہم و گمان کوئے نہیں
 ہے دل اتے ذہن کند اساڈا دلاں دا وی راز دان کوئی نہیں
 ہزاراں مجبوریاں اساکوں چا پائیاں ہن تک دے وچ مہاراں
 پن سوا کوئی وی چارہ کوئی نہیں پر اپنی کیتی تے شرمساراں

کرم دی ملکہ عطا دی دیوی اے رحمتاں دی وقار بی بی
 تہاڈی آ عام شام تھئے ہیں اے عظمتِ کردگار بی بی
 جہاں دا کوئے نہیں انہاں دے کیستے کرم دی پروردگار بی بی
 تہاڈا ہر توں ہے ودھ مہابہ اے پاک گھر دی بہار بی بی
 توں پاک بچڑے تے زور ڈے کے اساڈی عرضی ہنڑیں منا ڈے
 توں پاک ویڑھے دیاں ابدی خوشیاں ایں لختِ دل توں ساکوں گھنا ڈے

ہے غیبت اِچ میڈا لعلؑ روندنا قسم خدا دی اساڈا وس نہیں
ہے ڈاڈھی غربت دے نال روندنا قسم خدا دی اساڈا وس نہیں
ہے رات ڈینہ لاجپال روندنا قسم خدا دی اساڈا وس نہیں
ہے بئڑ سراپا سوال روندنا قسم خدا دی اساڈا وس نہیں
توں ساکوں اے اختیار گھن ڈے جو ساڈے وس اوندی ہر خوشی ہو
ہمیشہ کھلسی اے لعلؑ میڈا توڑے ساڈی خرچ زندگی ہو

اساکوں جے اختیار ہوندا نہ ڈکھ ایں گھر دے قریب آندے
معظمہ بی بیؑ دے لعل سارے ہمیشہ کھلدے تے مسکراندے
نہ سزودی دنیا خموش تھی کے اے وین مظلومؑ دیاں دھیاں دے
تے حوصلے نہ جوان تھیدے تہاڈے بد بخت دشمنان دے
تہاڈے ایں سوہنٹریں ماہ لقا دا ہمیشہ دنیا تے راج ہوندا
تمام آل نبیؑ دیاں خوشیاں دا انہاں دے سرتے تاج ہوندا

تساں بئڑو ہنڑ ساڈا وسیلہ اساڈی پوری مراد ہووے
تہاڈا موبنھا اداس گلشن بہاراں جھل کے اباد ہووے
تے ہر کلی گل گلاب غنچہ خوشی دی ٹنگریں تے شاد ہووے
خوشی دی ایسی آ ہیل گھلے جو ڈکھ نہ ول کہیں کوں یاد ہووے
مراد جعفرؑ دی پوری ہووے اساڈے کجھ حوصلے بدھیجن
تے شکر دے آ کے لکھاں سجدے تہاڈی نعلین کوں کریجن

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

عریضہ توسل

(توسل بہ ملکہ دوراں)

صلوات اللہ علیہا

اے شاہِ عسکر دی پاک ملکہ شاہِ زمن دی کریمہ امڑی
اے زینتِ پردہ پاک بی بی حسن دے چن دی کریمہ امڑی
اے چوڈھاں پاکاں دے پاک گھر دے اوں باکپن دی کریمہ امڑی
اے پاک گھر دے ڈکھاں تے درداں دے پاک بن دی کریمہ امڑی

اساں وسیلہ تہاڈا چنڑیائے ضرور فرماؤ لاجپالی
نہیں سنڑیا ازلاں توں تیڈے درتوں ہووے سوالی تے جاوے خالی

وسیلہ چنڑیائے تہاڈا آ کے اے پاک پردے دی لاج بی بی
اے عظمتاں تے شرافتاں دی ازل دے ڈینہ کولھوں تاج بی بی
کرم نے پایائے زمانے سارے تے تیڈے درتوں رواج بی بی
کرم اساں تے وی وکھرا ہووے ڈکھاں دا آوے علاج بی بی

علاج درداں تے سارے ڈکھاں دا تیڈا سوہنڑاں اے لعل ڈسدائے
کرو سفارش ایں پاک چن کوں ازل دا جو لاجپال ڈسدائے

سلامت ہووے اے لعل تیڈا کرم چا فرما کثیر بی بی
 تہاڈے در پاک دے کرم دی نہیں جو ملدی نظیر بی بی
 مزاج قدرت دے پردیاں وچ ہے ذات تیڈی مشیر بی بی
 امام عادل اے لعل تیڈا ڈکھاوے شانِ قدیر بی بی
 تہاڈی شفقت کرم دے نال اے اساڈا مقصد وی حل تھی ویسی
 ایں پاک مقصد دا حل ایہو ہے جاں لعل تیڈا چا تاج پسی

نہیں اساں ایں دعا دے لائق سلیقہ کوئی وی نہیں دعا دا
 اونویں تاں کہیں وی دعا نہیں منگی جیویں جو وارث دا دل ہے آہدا
 کرم چا فرما کریمہ بی بی ہو پورا وارث دا ہنٹر ارادہ
 تہاڈی رحمت کرم نے رد نہیں سوال کیتا کہیں گدا دا
 ہو نیک سائل تے عاصی نہ ہو اے رحمتاں دا تاں لا وی کوئی نہیں
 اتھوں پائیاں خاطر عطا ئیں اے بخششاں توں سوا تاں کوئی نہیں

کرم چا فرما کریمہ بی بی اے رحمتِ کل دی شان بی بی
 تہاڈے بڑے کے سوالی آئے ہیں شالا جیویں چن جوان بی بی
 ہائیں بے سہارا اساڈے سر تے کرم دا خود سائبان بی بی
 تہاڈے چن دا قدم مبارک ہے جگ دی کلی امان بی بی
 مناؤ عرضی کریم چن توں تہاڈی ہے ذات دی منیندی
 ہو چن جیندا شہنشاہ اوں ما دی کڈاہیں وی عرضی تاں رد نہیں تھیندی

کڈاہیں نہ رووے اے لعل تیڈا ایندے عدو ہنڑتاں خون رونون
 ملال تے حزن کون مکا کے اے لعل تیڈا تاں شاد ہونون
 چا پاک ڈاڈی دیاں دھیاں دے دلاں توں درداں دے داغ دھونون
 تمام سینیں؎ سالیاں تھی کے اپنے پتراں دے سہرے پونون
 ہو عید ابدی ایں پاک گھر وچ تمام بنرے چا سہرے پانون
 خوشی دے لحات بنڑسنور کے ایں پاک گھر وچ سدا پئے آنون

شالا تہاڈے ایں پاک گھر توں اے وانڈھا درداں دا سایہ رہوے
 تے پاک ویڑھے دا فرد ہر ہک ایں عید ابدی تے مسکراوے
 مسرت ابدی ایں چھاوے ول تاں کڈاہیں نہ ایں گھرتوں دین آوے
 ایں پاک ویڑھے دے ویریاں کوں اے لعل تیڈا سزا چکھاوے
 سہاوے منبر ہنڈھاوے شاہیاں ہمیشہ جگ تے تہاڈا جانی
 ضعیف تھیوے اے ظلم و باطل تے حق کوں ہووے سدا جوانی

وسیلہ بن کے مراد ساڈی ہنڑیں جہاں تے پجاؤ بی بی؎
 بہار دے شہنشاہ دیاں جگ تے بہاراں ابدی ڈکھاؤ بی بی؎
 ایں گلشن سیدہ دے گل پھل بہاراں دے وچ سجاؤ بی بی؎
 خوشی دیاں جھونکیاں توں جھولے خزاں دے سارے بھلاؤ بی بی؎

اے آس بر آوے شہنشاہ دی انہاں دا مقصد ہنڑیں اے حل ہو
 تے شکر دا سجدہ نیڈی نعلین کوں اساڈا بھی بر محل ہو

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

دعائے دل

(بہ حضور ملکہ روم سین پاک صلوات اللہ علیہا)

تھاڑے در توں میں اتنا کریم بحر و بر منگداں
 دعا دے واسطے الفاظ جامع کارگر منگداں
 میں اپنی ایں دعا دے واسطے وکھرا اثر منگداں
 اثر دے وچ قبولیت دے کھلے سارے در منگداں
 دعا منظور کردیں نہ اجابت کوں اجھک تھیوے
 کراں جسم دعا ہونٹاں کنوں نکلے تاں ٹھک تھیوے

تھاڑی ذات واقف ہے جو میں اج پنناں کیا چاہنداں
 فقط میں روم دی ملکہ کوں کرنا اج دعا چاہنداں
 انہاں دیاں پاک خوشیاں دی میں ہک انڑکھٹ فضا چاہنداں
 انہاں دے سارے درداں دا میں ہک ان چک دوا چاہنداں

میں اے پنداں جو وسدا ہنڑتاں اپنا پاک گھر ڈیکھن
 بیٹھا ممتا دے سائے تے سدا لختِ جگر ڈیکھن

ایہو مقصد ہے زندگی دا جو اے ہر حال وس پونون
 اے اپنے لعل دے پترائ تے نونہاں نال وس پونون
 اے جگ ہن پاک کل گھر دا ایسے لجال وس پونون
 انہاں دے پاک سائے تے انہاں دے لعل وس پونون
 انہاں دا بھریا گھر ہووے تے ابدی بخت بھاگ ہووے
 ہمیشہ سامنے اکھیاں دے نونہاں دا سہاگ ہووے

انہاں دے سرتے وارث دی سدا پر کیف چھاں ہووے
 تے سارے پاک گھر دی ہر خوشی انہاں دے نال ہووے
 تے ویڑھے پاک وچ صحن چمن دا نت سماں ہووے
 علی اکبر دے وانگوں سین دا ہر چن جوں ہووے
 ہر ہک بچڑا جوانی کوں ماثریندا نت نظر دا رہ
 جگر ایں سین دا پترائ کوں وسدا ڈیکھ ٹھرا رہ

بہن خوشیاں دی مسند تے ہمیشہ بھین تے بھائی
 بھرا دے نال وسدی رہے معظمہ سین دی جائی
 مکے حلے دی شہزادی دی کل پر درد تنہائی
 بدھے خوشیاں دے جگ ڈیکھن رہے سکھ دی گھٹا چھائی

رہے ویڑھے دے وچ وسدی سدا برسات پھلاں دی
 مہک چھائی رہے آنگن دے وچ ڈینہ رات پھلاں دی

معظمہ سین ڈیکھن بھین تے بھائی کون نت وسدا
 رہے ہمیشہ نت ہسدی رہے چن ویر نت ہسدا
 بھرا دے پاک لعلاں تے ڈیکھن خوشیاں دا مینہ وسدا
 جوانی وچ ہووے انداز ایسا لہندی ہر مس دا
 علی اکبر دے وانگوں ڈھک کے ہر چن تے شباب آوے
 ہونون چن تاریاں جتنے نہ دنیا کون حساب آوے

لگی رہوے ایں ویڑھے وچ سدا تقریب خوشیاں دی
 تسلسل وچ نہ فرق آوے ہو انج ترتیب خوشیاں دی
 تے ہر خوشی دے وچ ہووے ولا ترغیب خوشیاں دی
 ازل توڑیں رہے بنڑدی نوں ترکیب خوشیاں دی
 رہے ٹپیاں مریندا کل جہاں خوشیاں دی مستی وچ
 ہونون خوشیاں معظمہ سین دی نت سر پرستی وچ

خوشی کیجے ایں ظالم جگ بہوں مدت سکایا ہے
 کوئی لمحہ خوشی دا راس ایں گھر کون نہ آیا ہے
 جو ڈیکھن دا ناہی او ڈکھ انہاں کون جگ دکھایا ہے
 انہاں عرصہ اے صدیاں دا سدا روندیں نبھایا ہے
 آوے ہنڑ میل سکھاں دا سنون کل کر کے خوشیاں دے
 ڈھکے جج آ مسرت دی کچاوے بھر کے خوشیاں دے

فدک دی سین دا جیویں فدک حق آہی ازلاں دا
 اونویں ایں سین دا بنڑدا ہے استحقاق خوشیاں دا
 انہاں کوں نہیں فدک ملیا اوہو ہے حال انہاں دا
 ڈوہیں محروم ہن حق توں ہوئے حق غصب ڈوہاں دا

برابر دیاں ایسے محرومیاں انہاں تے آئیاں ہن
 فدک انہاں کھسایا ہا انہاں خوشیاں کھسائیاں ہن

انہاں دے سر تے ول وی ہا سدا سرتاج دا سایہ
 انہاں کو دھیاں پتراں دا میسر ناہی سرمایا
 مگر ایں سین کوں ہا بیوگی دا ڈکھ وی جگ لایا
 ہا ہک فرزند اوکوں وی رہن گھر وچ نہا راس آیا

انہاں تے ظلم گر ستم تھئے ہن تاں سبحاں دا سہارا ہا
 انہاں تے جتنے ڈکھ آئے ہن مخالف دور سارا ہا

وطن توں دور غربت وچ تے سر تے بیوگی آوے
 ہووے امید خوشیاں دی تے بنڑ ڈکھ زندگی آوے
 ٹرے روندنا ڈکھی دا چن مدد کوں نہ کوئی آوے
 ہووے کونین دی ملکہ نصیب ایچ بیکسی آوے

فدک دی سین تاں ول وی وچ اپنا حق جتایا ہا
 مگر انہاں تاں اپنے حق دا ناں تک وی نہ چایا ہا

انہاں با حق طلب کیتا انہاں ہتھ حق توں چایا ہے
 او ہن خالی ولائے گئے انہاں ڈکھ دل کوں لایا ہے
 انہاں دے حق کوں روندنا اج توڑیں اپنا پرایا ہے
 انہاں دے حق دا اج توڑیں نہ کہیں کہیں کوں ڈسایا ہے

انہاں دا حق با خوشیاں تے اے چپ خود حق کھساتے ہن
 کئی صدیاں کنوں اے وی تاں چپ رب دی رضا تے ہن

فدک دی سینے نے حق اپنا منگیا ہا زمانے توں
 انہاں تاں حق وی نہیں منگیا کہیں اپنے بیگانے توں
 تہوں ہے ہر خوشی رس گئی انہاں دے ایں گھرانے توں
 سکھاں دی رت ہے کند کر گئی انہاں دے آستانے توں

کوئی وی کچھ کریندا نہیں تے کل دا کل چمن چپ ہے
 خدا چپ ہے خدائی چپ ہے انہاں دا پاک چمن چپ ہے

انہاں دی چپ دا اے مطلب تاں نہا صدیاں وہا جانوں
 یکے وسدے جہاں دے رب سڑیں دامن چھڑا جانوں
 تے غاصب پاک خوشیاں دے اے ازلی حق پچا جانوں
 نہ کوئی ایں حق داناں چاوے تے کاں کتے اے کھا جانوں

جو کل خوشیاں دی مالک ہن او نت محروم رہ جانوں
 ہسے سارا زمانہ او سدا مغموم رہ جانوں

انہاں دی چپ توں اے سمجھن سراسر بے وپاری ہے
 شریک ایں بے وپاری وچ خدا دی خلق ساری ہے
 خدا جانے کیوں صدیاں توں ایہو ہک ظلم جاری ہے
 خوشی ایں سین دی سارے زمانے چا وساری ہے
 جے اہل دل چا سوچن ہا تاں کجھ حق تاں ادا تھیندا
 دعا توڑے کریندے چا دعا تے خرچ کیا تھیندا

مناسب ہے جو ہنٹر رل کے کرن سارے دعا جگ تے
 ہووے ایں سین دیاں خوشیاں دی ہنٹر تاں ابتدا جگتے
 بھرے جھولی مسرت توں انہاں دی ہنٹر خدا جگتے
 ڈکھے انہاں کوں خوش وسدا شہشاہ وفا جگتے
 ڈپوے انہاں دا سوہنٹراں لعل انہاں کوں ولا خوشیاں
 انہاں دے در تے جعفرؑ سجدہ ریز ہونون خوشیاں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

ہج دا جھیرا

(بہ حضور ملکہ شام سین پاک صلوات اللہ علیہا)

معظمہ کائنات بی بی تہاڈی رحمت دی انتہا نہیں
 او کون مرسل ہے یا نبی ہے تہاڈے در دا جیڑھا گدا نہیں
 او کیڑھا دشمن ہے یا سجن ہے تہاڈا جیں تے کرم تھیا نہیں
 ایں واسطے تہاڈی ذاتِ حق دا کڈاہیں وی شکوہ کرن بجا نہیں
 اساں ایڈے معتبر نہیں بی بی تہاڈے نال ہج دا جھیرا لاؤں
 اساڈی اوقات اے نہیں بی بی جو گالھ ہج کر کے کئی مناؤں

ہے عرض اتنا جو ساڈے وارث علم ہے مقصد دا چا اٹھایا
 تہاڈیاں خوشیاں اتوں چا اپنیاں تمام خوشیاں کوں ہے وتایا
 تمام ڈکھ درد غم مصائب دا بار کلہیں چا سرتے چایا
 انہاں تہاڈی خوشی ہے طلبی ڈکھاں ہے گھر وچ چا دیرہ لایا
 تساں خدا جانے کیندی خاطر او وسدا ویڑھا وسا ڈتا ہے
 اساڈے وارث تان تہاڈی خاطر تمام گھر دا تے لا ڈتا ہے

تھاڈے درداں دا راز کیا ہا اساڈے سمجھن توں ماوریٰ ہے
 نجانے کیوں تساں پھر دیں سر دیں یکے مصائب کوں چا گدھا ہے
 اساڈے وارث تان صرف تھاڈی خوشی تے سب کچھ فدا کیتا ہے
 انہاں تان منگین تھاڈیاں خوشیاں تساں ایں پچڑے کوں کیا ڈتا ہے
 تساں جاں ڈکھ ہن پسند کیتے تھاڈا بانہہ بیل گھر ہا سارا
 انہاں چا کلہیں او درد و نرجن جہاں دا ڈسدا نہیں کنارا

تساں جڈاں پاک گھر ڈتا ہا تھاڈا موجود ہر بھرا ہئی
 ہا ساتھ سارا شریک غم دا تے ساتھ سارے دا آسرا ہئی
 تھاڈا احساس تھاکنوں دی تھاڈے کل ساتھ کوں سوا ہئی
 تھاڈی طوفاں پسند کشتی دا پاک عباس ناخدا ہئی
 اساڈے وارث تان کلہیں سارے ڈکھاں دے جھاگے دے جھگیندن
 ضعیف تے ناتوان ہتھاں دے نال کشتی دے چھکیندن

تساں نوہے اپنی ذات کیتے خوشی مسرت طلب کریندے
 نہ جانے کیندی رضا تے چپ ہو جو پھر دیں ڈکھ ہو دے نبھیندے
 یا تھاکنوں خوشیاں دی لوڑھ کوئے نہیں یا بے نیازی ہوے ڈکھیندے
 یا تساں خوشیاں کنوں اجل ہو ایہو ہو مخلوق کوں ڈسیندے
 اساڈے سائیں کوں تان تھاڈیاں خوشیاں دی تھاکنوں وی ہے ودھ ضرورت
 انہاں دی خاطر کرو چا خوشیاں انہاں کوں اپنی چا ڈیو مسرت

تہا کنوں اے اساں ہیں پندے انہاں کوں سکھ دی فضا ولا ڈیو
 انہاں کوں اپنیاں مسرتاں دی مہکدی بادِ صبا ولا ڈیو
 اساڈے سائیں دیاں ضعیفیاں کوں جوانیاں دی ادا ولا ڈیو
 انہاں دے مایوس قلب نازک کوں مسکراون ولا ولا ڈیو
 انہاں دا احساس کہیں نہیں کیتا انہاں دا احساس تساں کرنائے
 انہاں دی تصویر درد و غم وِچ آ رنگ خوشیاں دا تساں بھرنائے

تساں بہاراں دے نال بھرنائے خزاں زدہ ایندے گلستاں کوں
 تساں ہے مہکانوناں خود آ کے ایندے چمن دے یکے پھلاں کوں
 تساں ہے منزل نصیب کرنی انہاں دے کمزور کارواں کوں
 تساں ہے خوشیاں دے وِچ بدلناں ایں اپنے پچوے دے کل ڈکھاں کوں
 ہے عرضِ جعفرؑ دا پاک بی بیؑ برادری دی وی اے استدعا ہے
 ڈیو اپنیاں خوشیاں ساڈے تھی کوں ایہو ساڈے دل دا مدعا ہے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

صلوات

پل پل تیڈے وجود تے صلوات ہے سخی
صلوات دی وی ہر گھڑی برسات ہے سخی
برسات وی تاں ایسی جو ڈینہ رات ہے سخی
لیکن اجل وی ایں توں تیڈی ذات ہے سخی

جیسی ہے تیڈی ذات کوں صلوات چاہی دی
وہی پڑھن کوں رب دی وی ہے ذات چاہی دی

تیں تے پڑھن درود تاں لب ہائے قدسیاں
تیں تے پڑھے درود تاں اللہ دی زباں
تیں تے پڑھے درود تاں خود پاک خاندان
میں کیا پڑھاں درود کتھاں میں کتھاں تساں

صلوات میڈی آپ دے شایانِ شان نہیں
روح امین دا وی تاں میں ہمزباں نہیں

صلوات تے سجد تے کامل وی ہے یقین
 لیکن تہاڈی ذات دے لائق وی کجھ نہیں
 سجدے میڈی جہیں دے نہیں تقدیس دے میں
 قابل تیڈے سجد دے میڈی جہیں نہیں

شایان شان اپنے اگر جسم و جاں چا ڈے
 لکھ لکھ پڑھاں درود گر ایسی زباں چا ڈے

کیڑھی زباں دے نال کراں میں سخی دعا
 ہو نجس تن تاں کیویں نمازاں تھیون ادا
 پر ہے اے فرض عین تے الفت دا فیصلہ
 چہنداں چا کر دعائیں دے قابل زباں عطا

عصمت دی بھیک تیں توں سدا انبیا منگن
 جے تائیں عطا نہ ہووے نہ کوئی بی دعا منگن

توں بابِ مدعا ہیں توں ہیں عصمت الام
 ٹھاٹھاں مریندائے ہر ویلے تیڈا جواں کرم
 سجدے دے وچ اے قدسی نہیں پئے تیڈی قسم
 تیڈے کرم دے بوجھ توں گردن ہے سب دی خم

منگدا ہے منہ جو ساڈا او ٹھہندا نہیں تیکوں
 کیوں جو کرم دے باجھ کجھ آندا نہیں تیکوں

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

و پار اصول

کل کونین دا مالک آج میں دل دی ہواڑ کڈھیندا ہاں
 آج میں و پار اصول دا جھیرا تہاڈے نال جھڑیندا ہاں
 کوڑا ول وی میں راہساں این گالھ کون وی سجھیندا ہاں
 پر جو دل وچ آ گئی ہے او عرض ضرور کریندا ہاں
 گو میڈی اوقات نہیں پر گالھ ضرور و پار دی ہے
 ساڈا کم ہے ڈکھ رونون اگوں مرضی کل سرکار دی ہے

سارے جگ وچ میں ڈٹھائے تھی قتل جے کہیں دا ویندا ہے
 مقتولین دا وارث بدلے دی خود اہر کریندا ہے
 بدلے گھنن دے کیتے سنگت ساتھ کون نال رلیندا ہے
 جیڈا کوئی ان پھر دا ہووے ہر ہک چارہ لیندا ہے
 ہک ہک رشتہ دار دے درتے لکھ لکھ واریں ٹر ویندائے
 بدلیاں دے اسباب بنڑیندائے سنگت ساتھ کون اکسیندائے

پلیوں خرچ کریندائے غیر وی اپنے نال رلا گھندائے
 دشمن دے دشمن کوں بجن سمجھ کے او گل لا گھندائے
 ایں موقعے تے ہر ہک یار دی یاری وی ازما گھندائے
 جیکر کوئی نہ ساتھ ڈیوے تاں کلہیں بار اے چا گھندائے
 کئی مقتولاں دے وارث جڈاں قتل دا بدلہ گھن کھڑدن
 تھی بے خوف سزائیں توں خود آپ عدالت ورنج وڑدن

جو بھی اپنے مقتولین دا دل وچ درد رکھیندے ہن
 کوئی نہیں انہاں کوں اہر ڈیویندا اوہے اہر ڈیویندے ہن
 بھل کے نندر آرام او بدلے دی تدبیر سوچیندے ہن
 سارے گھر کوں دا تے لا کے بدلہ ضرور چکیندے ہن
 لیکن تہاڈی ذات نے چا اے کل دستور بھلائے ہن
 بدلیاں کیتے بجن ترسدن تاں وقت لمبائے ہن

کیڈا سوہنٹراں گھر ہا تہاڈا کھڑ کے چا لئیائے امت شقی
 کئی مس لہندیاں دی ہر لاش ہئی امت چا پامال کیتی
 کہیں وی جوان دی پاک امریٰ ناہی ڈھٹی لعل دی ہک وی خوشی
 لاشاں کوں دفنانون جتنی مہلت وی ناہی امت ڈتی
 کیا عباس دی پاک جوانی حسن دا چن تہاکوں بھل گئی ہے
 کیا جد پاک دی لاش جیڑھی ہئی باجھ کفن تہاکوں بھل گئی ہے

ظلم و ستم ول یاد کرو تساں سارے بد کرداراں دے
 خیمے ٹھردے یاد کرو تساں اپنے پردہ داراں دے
 یاد کرو جو وین تھئے وچ شام والے بازاراں دے
 کیا بھل سنگدن ظلم تہاکوں ظلم بھرے درباراں دے
 ظلم اتھاپیں نہا مک گیا اج تائیں ظلم او جاری ہے
 لیکن تساں بدلے دی چا کیوں ہر ریت وساری ہے

غیبت دے وچ بہہ کے رونون زیب تہاکوں ڈیندا نہیں
 رونون نال تاں کجھ نہیں بھڑدا رونون قرض لہیندا نہیں
 ہنجواں دا سیلاب تاں کہیں دشمن کوں غرق کریندا نہیں
 بدلہ او تائیں نہیں لہندا جے تائیں تلوار کوئی چیندا نہیں
 جگ کوں نہ اتنا صبر ڈکھاؤ جو صبر دی عظمت لک جاوے
 تہاڈے کل ہم پاک اجداد دی پاک شہادت لک جاوے

اصل تہاڈا فرض ہا تساں خود انصار بھڑاؤ ہا
 پاک اجداد دے بدلے کیستے سکدے نال رلاؤ ہا
 جو تہاڈی نعلین کوں جھکدن انہاں دی ہمت بدھاؤ ہا
 جے بالفرض کوئی ناہی رلدا تاں خود تلوار اٹھاؤ ہا
 الٹا اہل درد تہاکوں ہن احساس ڈیویندے گئے
 قبر دیاں کندھاں تائیں بدلے دا ہن ارمان کریندے گئے

تہاڈے صبر ذلیل امت دے حوصلے ہور ودھا ڈتن
 تیرہاں پاک تاں صبر ہی صبر اچ سارے وقت نبھا ڈتن
 انہاں دے تھئے ہوئے سارے ظلم دے بدلے خلق بھلا ڈتن
 تہاڈی خاموشی وی دشمن کل گستاخ بنڑا ڈتن

توں سوہنڑاں ہنڑا اپنے جلال دی جھلک ڈکھا گستاخاں کوں
 اپنے جبروتی انداز دا ہنڑا رند لا گستاخاں کوں

ہر کوئی روندا ٹر گیا ہے جو ہنڑا اے قرض چکا چھوڑو
 اپنے پاک اجداد دے آقا کر کل فرض ادا چھوڑو
 پردے پاک دے ودھن دے سارے گنڈ گنڈ پور لہا چھوڑو
 ظالم سینہ کڈھ کے ٹردن انہاں دی نسل مکا چھوڑو

تہاڈی ذات ہے پھردی سردی کیا کہیں بے دی حاجت ہے
 کلہیں وی تساں کافی ہو نہ کہیں دی مول ضرورت ہے

ساتھ جو ڈیوے جی بسم اللہ جو نہیں آندا نہ آوے
 روے اپنیاں پیڑھیاں کوں ونج ڈاڈکے گھر دا سرکھاوے
 بدلے ونج نہ دیر کرو جیڑھا گلداے گلدا گل جاوے
 اپنے نہ پردہ دار رواؤ جنیں کیتی ہے اپنا پھل جاوے

جعفرؑ دا سائیں دیر نہ لا کر پورے تقاضے غیرت دے
 نسل مکا کے ظالماں دی کر جشن ہمیش مسرت دے

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

وجہ قربانی

کربلا دا دشت ہے ڈٹھا نگاہ کائنات
 رش ہے ارواح و ملائک دا سر بحر فرات
 قدسیاں کرویایاں موجود کل نوع جنات
 ہے ہجوم انبیا حیرت زہ ہن ممکنات
 جملہ موجودات دی ہک ہاٹھ ہے تا آسماں
 پر ہے سارا دشت ہن حیران اج کون و مکاں

بیٹھائے اج تنہا زمیں تے جو صمد دا ناز ہے
 بے نیاز دو جہاں ذاتِ صمد انداز ہے
 ہے ہر اک شے مچو حیرت جاڑے اے کیا راز ہے
 توڑے هل من ناصرِ دی گونجی آواز ہے
 ول وی ہر توں بے نیازے بن دے وچ ابنِ بتول
 حاضرِ نصرت ہے ہر کوئی پر نہیں اینکوں قبول

ہن کر بستہ نظر دے انبیا نصرت کیتے
 منتظر ہن اذن دے ارض و سماں نصرت کیتے
 بیقرارن قدسیان و اوصیا نصرت کیتے
 عرش تے بے چین ہے ذاتِ خدا نصرت کیتے

توڑے ایں وحدت نما دے ناصران دی تھوڑ نہیں
 لیکن ہن آہدے جو اج ساکوں کہیں دی لوڑھ نہیں

کر لہو دے نال خود غسلِ زیارت شاہِ دیں
 رکھ ڈتی کر بل دی بلدی ریت تے روشن جبیں
 جاں سنڑی سبحان ربی دی صدا کل عالمیں
 دم بخود رہ گئے تے آکھن تیں توں اعلیٰ کوئی نہیں

چھا گیا سکتہ جاں ہو یا ضرباں دا جاری عمل
 ہر ضرب تے پاک گھر نے رکھیا آ کے گل تے گل

جاں چلی پہلی ضرب تھرا گئے ارض و سما
 گل تے رکھیا آ کے گل فوراً حبیبِ کبریٰ
 ڈو جھی ضربت دے اتے گل پیش آ بابے کیتا
 تر جھی ضربت تے جھنڑی لختِ جگر تے پاک ما

وارو واری ایویں ضرباں سارا گھر چنیدا رہیا
 گل تے گل رکھ رکھ کے ڈکھ ہر پاک وٹرجیندا رہیا

بارہویں ضربت تے رکھیا عسکریٰ ذیشان گل
 پہنچیا ایں جاتے جاں قربانیاں دا اے عمل
 اوں ویلے ڈٹھا اے منظر ذاتِ رب عزوجل
 ڈاڈے دی نصرت کوں آئے بقیہء آلِ ازل
 گل تے گل رکھیا جڈاں آ منتقم دی ذات نے
 نوٹیاں چا اپنیاں اکھیاں جملہ موجودات نے

انبیا ما سلف دے ہونٹاں وچ دم رک گئے
 جملہ مظلومین دے اے ڈیکھ کے ساہ سک گئے
 جملہ قدسی درد توں رکھ ہتھ جگر تے جھک گئے
 جملہ موجودات دے آساں دے چشمے مک گئے
 عرش تے سورج کوں گرہن عین اوں ویلے لگا
 عالم ارواح تڑپیا ہو گیا محشر پیا

اولین او آخیں دا جو ہا ازلی آسرا
 جیندی تگ تے صبر ہا دنیا دی ہر ہک شے کیتا
 جو ہے خوشیاں دی علامت تے مسرت دا خدا
 جو اخیرہ ہے دلاسه روندے مظلومین دا
 اوندہ گل انج پیش کرنا ڈیکھ کے ہاں لہہ گئے
 رک گئیاں نبھاں تے سجدے وچ تمامی ڈھہہ گئے

جملہ مظلومین دے ہونٹاں اتے جند آ گئی
 آس دی کونپل یکا یک ڈکھ کے مرجھا گئی
 ہر دیاں امیدیاں اتے ہک نا امیدی چھا گئی
 روحِ خلاقِ ازل اے ڈکھ کے تھرا گئی
 انبیا بڈی ڈھٹی ساری کمائی بن دے وِچ
 نوٹیاں اکھیں تے روح رہی پھڑپھڑاندی تن دے وِچ

رکھ کے سر سجدے دے وِچ کیتی اے ہر شے نے صدا
 اے ساڈا خالق ہے اے وِچ بن دے کیا تھیندا پیا
 جو خدا توں گھن کے ہر مخلوق دا ہے آسرا
 جیندی تگ تے جملہ ہستی صبر ہے ہنڑ تائیں کیتا
 جو ہے ہر شے دی خوشی کیا او ڈکھاں وِچ رجبہ ویسی
 کیا غریباں دا چراغِ آرزو اج بجھ ویسی

منتقم دا چم کے گل فرمایا شاہِ کربلا
 سارے گھر دا جگ ہیں توں گل پیش چا ہئی کیوں کیتا
 سارے مظلومین کوں ہے ہک تہاڈا آسرا
 گل توں گل جلدی ہٹا گھن مان سارے پور دا
 چن ڈسا میڈے سوا ایں گھر دی کیڑھی آس ہے
 بعد غازی دے ڈسو ایں گھر دا کون عباس ہے

حق تاں اے ہے میں ہونواں ہنڑ تیں جہیں چن توں فدا
 میں تہاڈی آس تے ڈکھ درد ہے کل ونڑجیا
 جاری جسم ہا انہاں دی گفتگو دا سلسلہ
 ظلم دی شمشیر چل گئی ہو گیا محشر پاپا
 عرش کنیا قدسی تڑپے روح ہستی هل گئی
 تیرہویں ضرب اوں ویلے بیکس دے گل تے چل گئی

اولین او آخرین پر درد اے منظر ڈٹھا
 ہو گیا مظلوم دا سر جسم اطہر توں جدا
 اپنا سر لخت جگر توں کر ڈتا آقا فدا
 پاک ڈاڈا منتقم بچڑے توں قرباں ہو گیا
 طے شدہ جیکر اتھاں اج چوڈاں ضرباں چلدیاں
 ہوندا چوڈاں پاک دے گل تے اے ضرباں دا نشان

راز وحدت منکشف کیتا کریم ابن کریم
 کر ڈتے واضح جہاں تے معنی ذبح عظیم
 جز تھئی کل توں فدا تے کھل گیا راز کلیم
 کیتی اے ہر شے دعا اے ذات وحدت دا حریم
 آوے جعفر دا سخی ہو عدل دی جلدی سویر
 ایں سخی دے انتقام ایج لحظہ وی ہووے نہ دیر

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

غمِ فراق

کیتا صدیر صیرنی اے واقعہ بیاں
 صادق سخی دی میں جو زیارت کرن گیاں
 آقا دی ذات پاک دا رنگ میں ڈٹھائے نواں
 ہے ماتمی لباس تے ہونٹاں تے ہے فغاں

ہن درد تو ٹڈھال تے اکھیاں ہن اشکبار
 ہے انتہا ایں غم دی جو طاری ہے اضطرار

اے حال ڈکھ کے میں تاں حیران رہ گیاں
 آیا خیال ہويا ہے وت ظلم کوئی نواں
 یا وت نصیب دشمنان تھے ڈکھ کوئی عیاں
 اکھیاں ہن اشکبار تے ہن وین بر زبان

فرمیندے ہن جو اے میڈا سید اے شہنشاہ
 میکوں رویندے ہن تیڈے آلام بے پناہ

کیتا اساں اے عرض اے سلطان ہے بحر و بر
کیوں ہو نصیب دشمنان ڈسدے بہ چشم تر
کیڑھا نواں ہے صدمہ جو ہے انج شدید تر
فرمایا یاد آیا ہی لعل منتظر

اوندے دکھاں تے درداں اتے اشکبار ہاں
اوندے فراق و ہجر دے وچ بے قرار ہاں

ڈاڈے توں ودھ غریب تے مظلوم ہے او سخی
غربت دی انتہا ہے اوندی ذات تے کئی
مظلوم کربلا توں جو دنیا ہی پھر گئی
لیکن ہی خاندان تاں نصرت سدا کیتی

اے او غریب ہے جیکوں اپنیاں وی چھوڑنائے
حتیٰ کہ ذکر توں وی چا خلقت کوں موڑنائے

ما پیو میڈا فدا اوں غریب الدیار توں
تھیبی لہو عیاں جیندیاں ہنجواں دی تار توں
غافل ہوسی جہان جیندے انتظار توں
روسی جو خون صدیاں تائیں اضطرار توں

صدیاں تائیں طویل ہوسی جیندا درد و غم
اپنے پرانے رل کے کرین جیں تے ستم

اوں درد وِچ فریضہ دعا ہے تے انتظار
مومن ہوسی تا مانند یعقوب بے قرار
درد و فراق وِچ ہوسی درداں توں تار تار
ہونشاں تے العجل دی ہمیشہ ہوسی پکار

شیعہ سڈانوں آلے بھی مرتد ہوسن تمام
احسان میڈے بچڑے دا بھلسن نمک حرام

کیتا صدیر عرض جو ہے انتظار کیا
اہمیت انیدی ساکوں وی کجھ تاں ڈسو ذرا
فرمایا ایں دعا کنوں غافل جیڑھا تھیا
مرتد ہے ارتداد دے وِچ سمجھو مر گیا

صرف ہک ڈھاڑا ہویا جو غافل دعا کنوں
سمجھو ہے خارج ہو گیا دین خدا کنوں

جو ہفتہ بھر دعائے فرج تو ہو بے نیاز
شیعہ وی نہیں تے اوندی نہ حج ہے نہ کوئی نماز
خارج ہے ساڈے دین توں باطل دا ہے او ناز
جیڑھا مہینہ بھر رہے غافل تاں سمجھو راز

او مر ونجے تاں کہیں کوں نہ اوندی خبر ڈیو
اوکوں یہودیاں دے رلے دفن کر ڈیو

ہنڑ وی دعا دا وقت ہے منگو دعا ایہا
 ہو آس پوری دنیا تے اے کبریا ایہا
 کہیں شے دی ساکوں لوڑھ نہیں تھیوے عطا ایہا
 متگدن دعائیں ہر گھڑی آلّ عبا ایہا
 آوے ہا منتظر جیندی عالم کوں تانگھ ہے
 ممبر سہاوے شہنشاہ نانا دے وانگ ہے

عجیب رنگی دا رنگ ڈٹھا ہم ودا ہاں ششدر سمجھ نہیں آندی
 پلوتے ہن ڈھل گئے دعا وچ خرد کوں سکتہ ہی اتھاہیں
 تضاد صنعت جو لگ گئی ہے اے ڈیکھ حالت ہے مونجھا باقر
 دعائیں ہن تھی گیاں پلوتے ، پلوتے ہن تھی گئے دعائیں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

دعاے مستجاب

جمعہ دا ڈینہ دعا دی اجابت دا روز ہے
اے روز شہنشاہ دی حکومت دا روز ہے
دھرتی تے کائنات دی رحمت دا روز ہے
سلطان کربلا دی وی غربت دا روز ہے

ایں ڈینہ دعائیں منگدا ہے کل پاک خاندان
یارب آوے جہاں تے ساڈا صاحب الزماں

ہوندا ہے زیر عرش دعائیں دا اہتمام
مظلوم کائنات دے تھیدن جمع تمام
مسند نشین عرش ہوندن سیدالانام
ڈیندن دعا دا حکم او گھن گھن کے ہر دا نام

فرمیدن اے امیر نجف ہنڑ دعا کرو
لخت جگر دیاں خوشیاں دی اج ابتدا کرو

فرمیںدے ہن اے رب ازل اے کریم ذات
ساڈے سبب توں تیں ہے بڑائی اے کائنات
لیکن ساڈی نہیں گزری جہاں تے کوئی سکھ دی رات
ساڈا چمن ہمیشہ رہیا ہے خزاں دے وات

توں میڈی شاہزادی دے صدمے پکا کے ڈکھ
ایندا توں زخمی پاسے اتوں ہتھ تاں چا کے ڈکھ

خالی ولن دا صدمہ قیامت توں کم نہیں
لیکن اساکوں خالی ولن دا وی غم نہیں
ہویا فدک وی غصب تاں ایندا الم نہیں
ہوندے جے شہزادی تے اے جہیں ستم نہیں

ٹھرنا اے پاک در دا تے ضرباں لگانوٹراں
دھیاں دا برقعہ پا کے آ امڑی کوں چانوٹراں

پاسے توں ہتھ ڈکھی نے نہ چایا تمام عمر
زخمی جگر کوں چین نہ آیا تمام عمر
دھیاں کوں رو کے حال سنایا تمام عمر
بابے دا ہجر رو کے سہایا تمام عمر

امت ہی قبر وچ وی اذیت پچانوٹریں
نوں جاہ تے پئی امیر کوں تربت بڑانوٹریں

ہنڑ تاں معظّمہ سینّ دے صبراں دا مَل پووے
 ہر راز درد و غم دا زمانے تے کھل پووے
 میزانِ عدل وِچ توڑے ہر درد تِل پووے
 دشمن دے دل دی جگ تے نکل ساری بھل پووے

جعفرؑ دا کردگار گھسن انتقام ہنڑ
 برباد کر ڈکھاوے اے دشمن تمام ہنڑ

رب دے افراد خانہ ہن جتنے، سارے ہن لاشریک تے واحد
 سارے ہن نقطہ، نقطہ واحد، سارے رحمان تے رحیم ہنی
 سب دے ہتھ نال بٹریا ہے آدم، چھوٹے وڈے تمام وڈے ہن
 کرنا تسلیم ہے پوندا باقرؑ سارے اول اتے قدیم ہنی

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

شانِ کریمی

تیڈی الفت دا ہے آقا ساڈی لوں لوں وچ اثر
اپنے ہن اعمال بد وی نت ساڈے پیش نظر
ول وی ڈسدا نہیں تیڈے در دے سوا کوئی ہور در
جیڈے بد اعمال ہائیں تنزوسوں سدا تیڈو مگر

ساڈی مجبوری ہے آسوں در تیڈا پنن رحیم
کہیں دی مجبوری کنوں فائدہ اٹھیندے نہیں کریم

تیں جہیاں کوئی ہور دا در ہے تاں او در خود ڈکھا
تیں جہیاں کوئی ہے تاں ول او بندہ پرور خود ڈکھا
تیں توں ودھ کوئی عاصیاں دا کج ہے جیکر خود ڈکھا
ہے اگر کوئی تیں کنوں جگ تے جے برتر خود ڈکھا

میں کوں پک ہے آپ جہیاں در ڈکھا سنگدا نہویں
میں جہیاں کوں اپنے در توں بجا سنگدا نہویں

ساڈے عملوں دی سنڑیسیں توں اگر ساکوں سزا
 کھول ڈیسیں ساڈے کیتے توں جہنم دا بوہا
 اے وی ہے منظور ساکوں پر توں سن ساڈی دعا
 ہر سزا ڈے پر خوشی دا تاج توں سرتے سجا
 تیڈیاں خوشیاں ڈیکھسوں دوزخ دے جسم کھول در
 اتنا دل ٹھری جو ٹھر ویسی جہنم دا جگر

تیڈیاں خوشیاں دے مناظر ڈیکھسن جسم اکھیں
 ساڈے کیتے خود جہنم بنڑ ویسی خلد بریں
 ساڈے ساڑن تے ہیں توں خوش عذر کوئی ساکوں نہیں
 تا ابد سڑدے رہوں پر ٹھر پونوں تیڈیاں اکھیں
 ساڈے کیتے اے وی ہے تیڈے کرم دی انتہا
 ڈیکھسوں دوزخ وچوں تیڈے جشن تھیندے پپا

جیویں کرنائی کر مگر اپنی خوشی ہنڑ کر سخی
 سارے در بند کر اجابت دا کھلا رکھ در سخی
 کیوں جو سنڑ گھندا ہے ہر ہک نیک و بد دی ہر سخی
 کیوں جو تیڈی ذات ہے رحمت دا ہک پیکر سخی
 کجھ نہیں منگدا تیڈیاں خوشیاں دا ڈینہ منگداں سخی
 بہوں ڈتے نی سوکڑے رحمت دا میہنہ منگداں سخی

موجھ دی لوک دے وچ غنچے دلاں دے سڑ گنہین
 بہوں جس ہے ظلم دی ناساں دے وچ ساہ کھڑ گنہین
 پپلیاں دی چونجھ تے تانگھاں دے بوچھن اڑ گنہین
 انتظار اچ عزم تے ہمت دے ترٹ کل کڑ گنہین

کھول اجابت دا توں در سڈ ہر دعا اندر بلہا
 نا امید اکھیں کوں ہنڑ دیدار دا شربت پلا

میں ونج کے اعمال دے شہر دا ہے لایا چکر تھئی ہے عبرت
 تمام عامل تجارتی بنڑ تجارت اپنی کریندے پئے ہن
 عمل دی جیڑھی پئے جنس ڈیندن خدا کوں، ساری ہے جنس کھوٹی
 عجیب رنگ نال رل کے عملی، خدا کوں سارے لٹیندے پئے ہن

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

ایفائے عہد

یارب ہے تیڈا وعدہ کریندا ہے جیڑھا دعا
ہر دا ہے پورا کردی تیڈی ذات مدعا
صدیاں تو زنجی دل جو کریندن اے استدعا
ساڈی توں سن دعائے ہنڑیں درد و غم مکا

اج تائیں دعا دی جھولی نے پاتی مراد نہیں
کیا تیکوں اپنا وعدہ کامل وی یاد نہیں

اے اٹ کڈھن دی جاتے شکوے دی جاوی نہیں
سڈ کے دعا دے کیتے سنڑی تیں دعا وی نہیں
تیڈی ذات نے رعایت ای کیتی ذرا وی نہیں
کہیں بے دو ٹر و نجن دا ساکوں حوصلہ وی نہیں

تیکوں نہیں کرنا عرض تاں کہیں جاتے کرنا ہے
تیڈے بغیر وقت ساڈا کیوں سرنا ہے

وعدہ خلافیاں دا وی وہم و گمان نہیں
 مشکل مگر اساڈی وی تھیندی اسان نہیں
 تیں توں زیادہ کہیں دی وی سچی زبان نہیں
 لیکن اساڈی دعا اتے تیڈا دھیان نہیں

ودھ تیں توں وعدیاں دی سچی کوئی ذات نہیں
 تیں وعدہ کر کے وعدے دی کچھی وی بات نہیں

ساڈا ہے عرض ایہو توں وعدہ وفا چا کر
 منظور ساڈے زخمی دلاں دی دعا چا کر
 آباد جگ تے ہنڑ کی آلی عبا چا کر
 خوشیاں دا اہتمام انہاں دا ولا چا کر

توں اپنے وعدیاں دے بھرم دے وی ککھ رکھا
 احسان نال آلی محمدؐ دے وی لہا

تیکوں جہاں بچایا ہے قربانیاں دے نال
 ہر شے فدا چا کیتی ہے وحدت دا کر خیال
 ہر موڑ تے ہے جہاں نے لدھی تیڈی سنبھال
 رت نال سرخ کیتا ہے اپنا چا وال وال

توں غور نال ڈکھ اوں ڈاہویں دی شام کوں
 توں ڈکھ روندے بال تے ٹھردے خیام کوں

لاشے گرم زمین تے ترتیب نال ڈیکھ
 ہر جسم خاک و خون دے وچ آپ لال ڈیکھ
 میڈی سین دے زمین اتے سوہنٹریں لعل ڈیکھ
 لاشاں دے ٹکڑے ڈیکھ تے ٹکڑیاں دے حال ڈیکھ

ڈس کیندی خاطر اپنے لہو وچ اے تر گنہین
 خود ٹر گنہین تے تیکوں مگر زندہ کر گنہین

شامِ غریباں ڈیکھ تے آل عبا وی ڈیکھ
 باہروں خیام دے کی قوم جفا وی ڈیکھ
 محفوظ دستِ ظلم توں ہر ہک ردا وی ڈیکھ
 ہر سین دا توں حوصلہ اے کبریا وی ڈیکھ

تیڈے کیتے اے ظلم جھگیندے ودن کریم
 تیڈیاں وحدتاں کوں رو رو بچیندے ودن کریم

توں وی انہاں غریباں دے گھر پاک ول وسا
 جیویں رہن لئیندے اونویں ول وسا ڈکھا
 جیویں رہن اے روندے اونویں ہنڑ ولا ہسا
 درد و الم بھلا کے چا خوشیاں دے جگ بدھا

جعفر دا پاک والی گھنے آ کے انتقام
 دنیا تے شاد راہوے اے آل نبی تمام

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

طلبِ عدل

اے منتقم ہمیشہ سلامت رہیں سچی
ساڈی ایہا دعا دی دعا ہے اصول دی
باطل دی ڈینڑ حق سروں دھاندھل ہے تائی کھڑی
صدیاں توں پاک سینیں نے ڈھٹی نہیں کوئی خوشی

وحدت دا جیں ڈیہوار توں اظہار ہو گئیائے
اول ڈینہ توں گرم ظلم دا بازار ہو گئیائے

سرتاج انبیاء تے مسلسل جفا تھئی
کل زندگی اے رسم ستم دی ادا تھئی
دندان تھئے شہید حنائی عبا تھئی
طائف دے وچ تاں ظلم دی ہئی انتہا تھئی

وقت اخیر جام بقا وی ہا مل گیا
اج تائیں ایں ظلم و جور دا نروار نہیں تھیا

بکواس نوے سال کریندا رہیا جہاں
 اللہ دی شان وچ رہی کھلدی ہر ہک زباں
 مظلوم بنڑ کے گزریا عظمت دا کارواں
 سیف و قلم نے ظلم دی لکھ چھوڑی داستاں
 ناحق لہو کوں ظلم دا وحشی پچا گئیے
 چپ تیغ انتقام ہے اے وقت آ گئیے

کربل دی کل کہانی بھلانوں دے ڈا دی نہیں
 امت دی بد زبانی بھلانوں دے ڈا دی نہیں
 ہر خون دی روانی بھلانوں دے ڈا دی نہیں
 عباس دی جوانی بھلانوں دے ڈا دی نہیں
 ہنڑ جذب انتقام دا ٹھارن روا نہیں
 اکبر دی لہندی مس دا وسارن روا نہیں

صدیاں توں بے گناہاں دا تازہ لہو پیائے
 ہر نوجوان خون دے وچ سرخرو پیائے
 دل وچ گھن انتقام دی ہک آرزو پیائے
 بدلے دی سک تے زخمی ہر ہک دا گلو پیائے
 صدیاں توں انتقام نظر دا ہے ملتوی
 کیا کہیں کوں ڈسدی نہیں انہاں ڈکھیاں دی بیکسی

چکھدی ہے کائنات جو اے رب عالمیں
 بے وارثاں دا دنیا تے وارث کوئی نہیں
 ڈھکیاں دے وارثاں کتوں خالی ہے کیا زمیں
 کیا رب ذوالمنن دی عدالت ہے اے جہیں

وارث ہو جیندا غیب اوندنا کوئی مقام نہیں
 بے وارثاں دا رب دے دے انتقام نہیں

اللہ دی عدلیہ کون وی کوئی اختیار نہیں
 اللہ دا حاوی ظلم اتے اقتدار نہیں
 یا انتقام گھنناں خدا دا شعار نہیں
 یا جگتے بیکساں دا کوئی کردگار نہیں

یا ظالمین کون جو ہے مہلت ڈتی گئی
 مہلت دی کیا معیاد ہے ابدی لکھی گئی

انج نہیں تاں دل غریباں دے وارث کون بھیج اج
 گھن انتقام پالے میڈی عدلیہ دی لج
 اللہ دے اقتدار دی خلقت وی ڈیکھے دھج
 ظالم دا پھپھرا کنب ونجے ڈھولاں دے سن کے گج

مظلوم انتقام دی حسرت مٹا گھن
 بدلے دی باڑ مار کے کجھ لطف چا گھن

جعفرؑ دا پاک والی ہے ڈکھیاں دا آسرا
 ہووے ہمیشہ بہسی جڈاں تاج کوں سجا
 خود فیصلہ کرلیسی جاں ہک ہک غریب دا
 مظلومیت دے سر کوں ڈیسی تاج کبریا

دنیا کوں پوسی کل جو کوئی آسرا دی ہے
 لگسی پتہ جہاں کوں کوئی ساڈا خدا دی ہے

دابتہ الارض دی ہے سالگرہ دھرتی تے
 نال نظراں دے کریبی دے نظارے ڈیکھو
 آپ مہمان خصوصی ہے جشن اپنے وچ
 دھرتی والیاں دے مقدر دے ہلارے ڈیکھو

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجَّلَ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

حالی زار

مالک تیڈے کرم دی زمانے تے دھوم ہے
 ہر ساہ تے رحمتاں دا مسلسل ہجوم ہے
 کہیں کون مگر نہ تیڈی عنایت دی بھوم ہے
 ہر سو ہوائے نفس دی بادِ سموم ہے

دنیا حقوق تیڈے فراموش کر ڈتن
 جگ دے ضمیر کفر نے خاموش کر ڈتن

پانی ہوس پرستی دا سر توں گزر گیاے
 ہنڑ جادو عیش کوشی دا کم ڈھیر کر گیاے
 سیلابِ کفر لوڈھ شریفاں دے گھر گیاے
 نقصان دا جہان تے احساس مر گیاے

میثاق والے عہد زمانے بھلا ڈتن
 غفلت دی بھاہ ضمیر دے خیمے جلا ڈتن

بڑ کے اندھاری خواہشِ دنیا وی چھا گئی ہے
 نقشِ قدم وفا دے اے یکدم مٹا گئی ہے
 ماضی دے واقعات دے چہرے وٹا گئی ہے
 جملہ عبادتاں دی حقیقت و نجا گئی ہے

ہن واقعاتِ کرب و بلا درسِ زندگی
 لیکن عمل دے رخ تے ہے تاریکی چھا گئی

ہک رسم دنیا بڑ گئی ہے ڈھکیاں دی داستاں
 ذاتی نمود کیتے پپا ہن اے مجلساں
 ملدا نہیں خلوص دا دنیا تے ہنٹر نشان
 مقصد عزا دا جو ہا بھلایاے چا کل جہاں

روحِ عزا ہے نصرتِ مظلومِ کربلا
 لیکن عزا دا پھل ہے تاں سرکارِ دی دعا

شہدائے کربلا دا طریقہ ہے اصلِ دیں
 درسِ عزا ایہو ہے جو سکھیا وی نہیں کہیں
 نصرت دا ہک سبق ہا جیڑھا یاد تک نہیں
 لئے تار نام ریٹ تے ہن مردے مومنین

ذکرِ حسینؑ ہے انوں ڈسدا اندھیر ہے
 مظلومِ کربلا توں اے مظلومِ ڈھیر ہے

یارب اے بہوں اداس کی کائنات ہے
 دنیا اتے شہور مصائب دی رات ہے
 پردے دے وچ جو شمسِ حقیقی دی ذات ہے
 ہر شخص ظلم و جور تے درداں دے وات ہے

صدیاں توں ظلم و جور نے تایا تنور ہے
 پنہریا ہویا زمانے دا عقل و شعور ہے

ہر موڑ تے منگی ہے دعا آلِ مصطفیٰ
 ایں مٹھی کائنات دی ہر شے دی ہے دعا
 سینیں دے دل دا پورا ہووے جلد دعا
 ہنڑ شاد ہووے جگ تے اساڈا اے رہنما

ہوسی طلوع کرم دا جڈاں آفتاب ہے
 آسی ساڈے کریم تے یکدم شباب ہے

ہنڑ تاں انہاں ضعیف ہتھاں دی دعا چا سن
 ہر دم اداس دل دا سخی مدعا چا سن
 گریے توں کنبدے ہونٹاں دی سوہنڑیں صدا چا سن
 ہنجواں دی بے زبان دعا دی بکا چا سن

اپنیاں مشیتاں دے چا پردے اٹھا سخی
 خالی میڈے کریم کول ہنڑ نہ ولا سخی

ہنجواں توں پر اکھیں کوں سدا انتظار ہے
 ہونٹاں تے ہے دعائے اے دل بے قرار ہے
 بہندیں اٹھیندیں جیندی دعا وچ گزار ہے
 دریا ڈکھاں دا جیندی ضعیفی توں تار ہے

حق بڑدائے ایں کریم دی سن گھن دعا سخی
 ایں ناخدا دی کشتی کوں ساحل تے لاسخی

ساکوں کریم اپنا ڈکھایا ہئی پاک در
 اے ٹھیک ہے گناہاں توں دامن ہے ساڈا تر
 شیوہ کرم جہاں دا ہووے اے وی غور کر
 کردے نہیں پنڑیاں دے گناہاں اتے نظر

ساڈے گناہ ڈیکھنے میڈی اے شان نہیں
 کردار دا محتاج شریفاں دا دان نہیں

پورے اساں نہیں اترے توڑے امتحان وچ
 گزران ہے گناہاں دے نت درمیان وچ
 ہرگز نہیں جڑدی گالھ سخی تیڈی شان وچ
 حائل تھیون گناہ کریماں دے دان وچ

اکثر پنن شریفاں کوں عاصی وی آ ویندن
 وسدائے جڈاں کرم تاں او مقصد کوں پا ویندن

ساڈی اے نہیں دعا ہے یکی کائنات دی
 ہر شے تھئی ہے سوالی سخی تیڈی ذات دی
 ہے منتظر اے دنیا مسرت دی ڈات دی
 موجب ہے تیڈی ذات جہاں دی نجات دی

سر تاج توں سجا کے جہاں نور کر ڈکھا
 کل آلِ مصطفیٰ کوں توں مسرور کر ڈکھا

جعفر دے پاک وارث و والی کوں شاد کر
 پوری ساڈے کریم دے دل دی مراد کر
 ویڑھا توں پاک سین دا جلدی آباد کر
 وعدہ توں اپنا پاک سخی ہنڑتاں یاد کر

پینے تیڈا ہے وعدہ مراداں کوں پا ویسن
 پنسن جو تیں سخی کوں او آساں پجا ویسن

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

وسدا او پرٹھا

یارب توں کر قبول دعائیں دا انتخاب
ہر حرف دی جہیں کوں چھے آ کے استجاب
لکھ وار ہر صدا کوں اجابت ڈیوے جواب
ہونٹاں دے نال جوڑ اجابت دے پاک باب

حسن قبول لفظاں وچوں گولے مدعا
باب قبول آکھے جو مقبول ہے مدعا

درداں دی رات صدیاں دی چادر ہے پا گھدی
ظلمت ہے اپنے رخ اتے باطل سجا گھدی
ڈکھاں نے رل ہے خوشیاں دی دلہن چرا گھدی
درداں دی ڈائین دل دی ہے حسرت مٹا گھدی

کوئی بد نظر ایس گھر دیاں خوشیاں کوں کھا گئی ہے
آلِ نبی کوں درداں دی گزران آ گئی ہے

ایں گھر دیاں رونقیاں دا زمانہ عجیب ہا
 خوشیاں دے ڈینہ ، نہ درد دا لمحہ قریب ہا
 کہیں پاسوں ہا حسن جو ایں گھر دا نصیب ہا
 ویڑھے دا جگ تمام حسین غیرب ہا
 اکبر کوں ڈیکھ ڈیکھ کے پنج وقت ہسدے ہن
 غازی دے دم دے نال تاں ست شہر وسدے ہن

بھانیاں دو ڈیکھ بھینیں دا ودھدا ہا حوصلہ
 قسمت ہئی ناز کن ہن اٹھاراں علی بھرا
 پتراں دے جگ تے جوڑ تے تھردی ہئی مامتا
 خالق دا کل خزانہ ہا ایں گھر کوں مل گیا
 پھلاں دا کاروان جاں رل مل کے کھلدا ہا
 کیڈا سکون سین دیاں دھیاں کوں ملدا ہا

چالہی گھراں دے رخ تے کہو سخن دلربا
 رونق تے تمہے اتے دیگر دی بلدی بھاہ
 مانواں دے دل دعا انوں بھینیں دے دل دعا
 بالاں دا کھیڈناں انوں تقدیس دی صدا
 وچ سخن دے عشا کوں جاں عباس کھڑدے ہن
 غازی دے نال گویا لکھاں چن آ چڑھدے ہن

بالاں دا بھریا ویڑھا اے گلشن مزاج ہا
 پردے دے احترام تے غازیٰ دا راج ہا
 سینیں دے بھریے گھر دا اچھوتا رواج ہا
 پردے دے اے تاں ناہن تے پردہ محتاج ہا

غازیٰ دی ننگی تیج دے پہرے دی لیل ہی
 دھونڈی خود آب تیج نگاہیں دی میل ہی

اے سوہنڑاں وسدا گھر ہاتے ہن سوہنڑیاں رونقاں
 لیکن ایں گھر تے ہوگئی یکدم ڈکھاں دی چھاں
 رخ اپنا چا وٹایا سکھے گھر دیاں قسمتیاں
 نہ کئی ضعیف رہ تے نہ رہیا کوئی جواں

بالاں بغیر گھر یکا سنسان ڈسدا ہا
 ویڑھا تمام سینیں کوں ویران ڈسدا ہا

یارب ول ایں گھرانے کوں جگتے وسا ڈکھا
 سینیں کوں وسدا جگتے ہر ہک مہ لقا ڈکھا
 رونق ایں پاک گھر دی انہاں کوں ولا ڈکھا
 عباس دی جوانی دی سوہنڑیاں ادا ڈکھا

قربان گھر چا کیتائے جنہاں تیڈی راہ وچ
 سب کچھ ڈتائے چا تیڈیاں رضائیں دی چاہ وچ

یارب بھرا تے بھین دا مقصد پچا ہنٹریں
 قربانیاں دا مقصد اے آخر ڈکھا ہنٹریں
 ڈکھیاں دی بیڑی خیر دی کندھی تے لا ہنٹریں
 پوری چا کر غریب دلاں دی دعا ہنٹریں

کربل دے کاروان کوں صبراں دا پھل ملے
 ہر ہک شقی کوں ہنڑتاں سزا بر محل ملے

وارث دیاں آرزواں کوں پورا چا کر سخی
 ڈیکھے تہاڈیاں خوشیاں اے سکدی نظر سخی
 وسدا ڈکھا اکھیں کوں توں خود اپنا گھر سخی
 غیبت دی لمبی رات چا کر مختصر سخی

پوری میڈے کریم دی امید ہو ونجے
 ہو ختم رات غم دی ہنٹریں عید ہو ونجے

محو دعائیں ہن جیڑھے عرصے توں ہتھ سخی
 ہردم جنہاں کوں راہندی ہے صبراں دی نتھ سخی
 ہے گالھ اے پرہیں دی چا بھن آپ ستھ سخی
 پنچ ٹوپیاں دا کہیں وی بنڑایا ہے پتھ سخی

سائل بلہا کے خوش ہیں توں درداں دی بار تے
 در بھیڑ سمہہ گیاں کیکے پنڑیں ونگار تے

سڈیا ہوی جے در تے تاں خیرات پا سخی
 سائل نہ ڈھیر دیر توں در تے بلہا سخی
 ساڈی شکایت نہیں اے ہے تیڈا گلا سخی
 ہتھ آسیا کرم تے نہ ہنڑ دیر لا سخی

کوئی اتی دیر در تے سوالی کھڑیندا نہیں
 کوئی پھردا سائلاں کوں تماشنا بڑیندا نہیں

اوکھا سوال نہیں ساکوں خوشیاں دی بھیک ڈے
 ساڈی توقعات کنوں توں ودھیک ڈے
 شان کرم دے وچ جو ہیں توں لا شریک دے
 اپنی خوشی دا وقت ساکوں ٹھیک ٹھیک ڈے

تو ساڈے ناخدأ دی حیاتی دراز کر
 چا اپنیاں پاک خوشیاں کنوں سرفراز کر

جعفر دے سر دے سائیں دیاں آساں پجا سخی
 ہنجوں بھریاں چا اکھیاں کوں آ کے ہسا سخی
 منظور کر چا ساڈے سخی دی دعا سخی
 چاہندا تیڈی خوشی ہے نہ اوکوں روا سخی

سایہ اساڈے سر تے ساڈے ناخدأ دا ہو
 مقصد مراد بھین دے سوہنڑیں بھرا دا ہو

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

آرزوئے انتقام

یارب ساڈی دعا کوں اجابت دے پر ملن
مقبولیت دے حرفاں کوں نت پاک در ملن
آمین دے سفر تے لکھاں ہم سفر ملن
کل جملیاں کوں کن فیکوں دے شرم ملن

متنگنی ہے ہک دعا اساں اپنے کریم دی
جھولی ذرا دراز ہو عرش عظیم دی

تجیل دی دعا دی کجھ عظمت ہووے بیاں
خود احترام کیتے اجابت چھے زباں
عرشاں دو ہو روانہ جو لفظاں دا کارواں
خوش آمدید آکھن آگوں ودھ کے رحمتاں

عاجز دی التماس کرم توڑیں تڑ ونجے
مالک رضا چا ڈیوے دعا حکم بنڑ ونجے

ساڈی ہے اے دعا جو وسن بھین تے بھرا
 پتراں دے نال شاد ہو سلطان کربلا
 درد و الم دی رات دھے ڈینہ ہو خیر دا
 آباد ہووے دنیا اتے آل مصطفیٰ
 آوے حسن دا لعل ہے خوشیاں دا تاجور
 وچھ گئی ہے جیندے راہاں تے کونین دی نظر

جگ تے غریب کرب و بلا دا ہو انتقام
 دنیا تے کردگار وفا دا ہو انتقام
 سینیں دے پاک سر دی ردا دا ہو انتقام
 بھینیں دے ناز سوہنڑیں بھرا دا ہو انتقام
 بدلے گھنن ہا آقا کے انتظار اج
 دشمن دے سرتے آ کے کھے ذوالفقار اج

بھینیں دی آس ایویں ودھیجن دے ڈادی ناہی
 عباس دی جوانی لٹیجن دے ڈا دی ناہی
 تطہیر دی ردا وی گنڑ بکن دے ڈا دی ناہی
 آل عباس شام بھیجیجن دے ڈا دی ناہی
 نا ممکن ہے ایندا جو رہے تشنہ انتقام
 دنیا تے ہنڑتاں آوے ساڈا بارہواں امام

جعفرؑ ساڈے سچی دیاں دعائیں پچی وچن
 مدت دے وسدے ویڑھے ہنڑ آباد تھی وچن
 فریاداں ساڈے زخمی دلاں دیاں سنڑی وچن
 خوشیاں دے نال سینیں دے ویڑھے سچی وچن

ہووے خضر دی زندگی ساڈے کریم دی
 بنیاد اج رکھے سچی ملک عظیم

منتظر بنڑ کے ودے راہ بھلیدن جیڑھے
 منتظر ذات دی آمد دی دعا منگدے ہن
 جیوے او ذات ہے شہ رگ توں وی نیڑے باقرؑ
 اہل ایماں تے میں حیران ہاں کیا منگدے ہن

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

غرقابی

تیڈے قدم دی آہٹ سن سن کے کونین دیاں نبھاں چلن
 تیدے جلوایاں توں لکھاں شمس و قمر ضو نور دی پی پی پلن
 تیڈیاں زلفاں توں سکھ سبق سدا آفاق دیاں راتیں ڈھلن
 تیڈے ابرو دی ہک جنبش توں تقدیر دے ڈیوے بن

تیڈی عظمت ڈیکھ کے وحدت کول پووے اپناں بھول ہمیشہ
 اے حق دا جادو باطل دے توں سر چڑھ بول ہمیشہ

تیڈے ہجر فراق ایچ بیت اللہ ہے پایا ویس عزا دا
 ول نال بتاں دے پر ڈسدائے ول ویڑھا ذات خدا دا
 تیڈی ہک آذان دی تانگھ دے وچ کن تانگھے عرش علیٰ دا
 تکمیل دے سنون ادھورے ہن آ مالک بیت اللہ دا

تیڈے رخ دے عکس توں دنیا دا خورشید مکمل ہووے
 ڈسے تیڈی تیغ ہلال مثل ساڈی عید مکمل ہووے

اے دنیا کشتی نوح وانگوں ہے وِچ طوفان دے پھس گئی
 اے رب نوح امداد کوں آ ہے واچھڑ ظلم دی وس گئی
 کونین دی پاک بقا جیویں ہئی لگ مقصد کوں کس گئی
 انج ظلم تے جڑ مخلوق گئی ہے ابلیس دی ہے تھی بس گئی
 ہنڑ آنون کر غرقابی ہے کونین دی قسمت بنڑ گئی
 ول کھیڈ ابلیس دے ہتھ ہوسی جے دین دی گوٹی ٹڑ گئی

تیڈی پیدا کردہ دنیا تے ہے جڑ گئی سخت تباہی
 کونین دی جند ہے ناساں تے ہے لگ گئی اُبھاساہی
 ہر ریت کریت دے وات ہے اج ہر راہی محض کراہی
 ہئی دین دی کشتی خطرے وِچ ہے گل ابلیس دی پھاہی
 ایں مرض دا واحد علاج ہیں توں لا آپ دوا دا پُشتہ
 ہر مرض کوں جڑھ توں کڈھ سنگدائے تیڈی کھمدی تیج دا کشتہ

ہر سمت کرپشن ظلم و ستم ہر فرد نظر دائے راشی
 طوفان دے وانگوں آگئی ہے اتھاں مغرب دی فاشی
 بنڑ مٹھی زہر ہے رگ رگ وِچ ہنڑ دھاندی پئی عیاشی
 ہنڑ مول شرافت نہیں بچدی ہووے نال نہ جے بدمعاشی
 ایں زہر نے کر مسموم ڈتائے عرفان دی پاک فضا کوں
 ہے مادیت وِچ غرق بشر ہے بھل گیا پاک خدا کوں

تہاڈی ذات دی نظر کرم باجھوں کونین دا نہیں کوئی چارا
 تہاڈی ذات سوا بشریت کوں نہیں ڈسدا ہور سہارا
 نوخ دے طوفان وات ہے اج عرفان دا ہرمن تارا
 چاوے کرم دی بوتھ دے باجھ اتھاں کوئی کیا کہیں فرد دا بارا
 ہنڑ آنون کر نہ مول ڈھلا ہے ہردی جند ناساں تے
 بیج اکھیں دا ٹمکار گئے تاں صرف تیڈیاں آساں تے

جعفرؑ دا وارث پاک ہنڑیں کر نظر کرم دی ایڈے
 تیڈے کرم دے نال ہی بیج سنگدن پھل ہردے باکرے بھیڈے
 رحمت دی تار اچ تار ڈکھا توں کل مجرم میں جیڈے
 کر کرم جو رحمت دی بنری اتھاں آن چرالیاں کھیڈے
 تہاڈے رہن دے قابل ہنڑ پووے اے دنیا تھی پاکیزہ
 کرے رقص خوشی دے دھرتی تے آ خوشیاں دی دوشیزہ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی ظہر

بسم الله الرحمن الرحيم

ضعیف جوانی

سجاد تاجدار دے درداں دا واسطہ
 یاقوت بیز و ہندیاں اکھیاں دا واسطہ
 زیور پسند پاک کلائیاں دا واسطہ
 خاراں کوں چمدے سوہنٹریاں قدماں دا واسطہ

رووے نہ خون شام و سحر سرورِ زمن
 خوشیاں دے گجرے ماڑے سخی عسکری دا چن

غیور بے بدل دیاں صبراں دا واسطہ
 گردن تے زیوراں دیاں داغاں دا واسطہ
 نازک بدن تے ظلم دیاں سطراں دا واسطہ
 قدماں تے راہ شام دیاں درماں دا واسطہ

درداں توں شاہ خضرا دا دل داغدار ہے
 ڈیکھے ہا ہنڑ تاں خوشیاں دی ابدی بہار ہے

مولا دا بڈھڑا پتر ضعیفی دا کارواں
 جیکوں ضعیف کیتا ہے پھپھیاں دے پردیاں
 ڈٹھیاں ضعیف پھپھیاں دیاں رنگین چادراں
 اکھیاں کوں خوں جگر دا ڈتا سرخ گسٹیاں
 زخمی جگر دا صدقہ ٹھرے ہنڑ ایندا جگر
 آوے حسن دا لعل وسے ہنڑ تاں پاک گھر

غیور کوں اے شام دا ہر درد و غم بھلے
 امت دا ظلم و جور تے ہر بک ستم بھلے
 پھپھیاں دا ٹرناں شام دے وچ دم بدم بھلے
 بازار وچ جو وسدا ہا ابر کرم بھلے
 شہزادہ جنان کوں وسدا اے گھر ڈکھا
 خود تاج پا کے روندے مسافر کوں آ رہا

آ منتقم جو درداں دا کجھ تاں علاج ہو
 غم ختم کرتے ول انہاں ڈکھیاں دا راج ہو
 مونجھا نہ بک گھڑی ول اے نازک مزاج ہو
 خوشیاں چن آ قدماں کوں سر سکھ دا تاج ہو

ظلِ الہی بابے دا سایہ سدا رہے
 ہونٹاں تے عکس خوشیاں دا بکھریا سدا رہے

ہتھ پا کے ہتھ دے وِچ ٹرے صاحب جلال ہے
 چن تاریاں دے وِچ ٹرے بھائیاں دے نال ہے
 اکبر دا حسنِ کل ہووے نت ہم خیال ہے
 پھپھیاں دیاں کل دعائیں چن وال وال ہے
 اے جگ تے جوڑ ڈیکھ کے دل گھر دا شاد ہو
 بھینیں کوں جز خوشی دے کوئی گل نہ یاد ہو

پینگھے دے وِچ صغیر دی کلکاریاں کرے
 امڑی دی مانگ خوشیاں دی افشاں سیتی بھرے
 ابدی ہووے بہار جو لحظہ نہ ہنچ ترے
 لوری دی لئے تے علماں دے لہرن سدا فرے
 مچو طواف سین دے نت بخت و بھاگ ہو
 جھولی دے وِچ صغیر ہو سرتے سہاگ ہو

قاسم دی ہووے شادی تے خوشیاں دا ہو سماں
 شاہِ نجف ہو شادی دیاں رسماں دے درمیاں
 گانہ بدھن حسن تے جھلن لکھ مبارکاں
 سچ بنڑ کے ٹھہرہ سنور کھڑے آقا دا نوجواں
 امڑی دا آ سلام کرے ہنڑ حسن دا چن
 کربل دے ناتمام دل امڑی کرن سگن

بڑی دی پاک تیج دی مہکے کلی کلی
 گھونگھٹ توں منعکس ہووے افشاں دی روشنی
 مہندی دے پاک رنگ توں فلاں گھنے خوشی
 سینیں دے دل دا چین ہووے ڈاج تے دری

ڈاڈی دا سرتے ہتھ ہووے ہونٹاں تے ہو دعا
 جیون بنی تے بنرا اے جوڑی رہے سدا

اکبر دی پاک امڑی کرے لعل دے سکن
 مہکے پھلاں دے نال این ممتا دا ول چن
 سہرہ سجاوے سرتے شہبہ شہ زمین
 معراج مصطفیٰ ہووے جسم ڈسے اے چن

فاتح شام ویلاں وتاوے این لعل توں
 جنت تھیوے نثار ہر بہک وال وال توں

منظر ایسے ڈکھا توں ساکوں ہنڑ حسن دا چن
 حسرت زدہ دلاں دے میڈا سائیں نہ بھول بھن
 پھر دیں نہ دیر کر اے شہنشاہ ذوالمنن
 وسدا ڈکھا کریم ہیں اپنا ولا چن

موجھیاں کوں کیوں پسند چا کیتا ہی اے سخی
 واللہ صرف تیکوں ہے ٹھہندی سدا خوشی

جعفرؑ دے سر دے سائیں دا مقصد ہنٹریں پچا
مدت توں انتظار ہے پورا ہو مدعا
ہو جائدے بجز تیرے نہیں کہیں دا آسرا
ہردم امان ہووی نہ خالی توں ہنٹر والا

وارث کوں ہنٹر تاں اپنی مسرت نصیب کر
کر ختم انتظار شہنشاہ منظرؑ

﴿قطعه﴾

راز پایم قریب تر تھی کے
میڈا رب مظہر العجائب ہے
جیکوں جگ دیش کل جہاں آہدائے
کہیں جا ظاہر تے کہیں جا غائب ہے

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

حسرت

شاہانِ وقت کوں سدا رہندا ہے اے خیال
کردن اگر عطا تاں او شانِ کرم دے نال
سائل دا کاسہ بھرنا نہیں جواد دا کمال
ڈیون جے حسبِ ظرف تاں تھیدی نہیں مکال

سائل دا کھیہ بھرنا اے شانِ عطا تاں نہیں
بالاں کوں جیب بھر ڈیون اے انتہا تاں نہیں

چھوٹی جہیں جیبِ حاملِ دانِ شہاں تاں نہیں
کھیہ چا بھرناں کہیں دا سخاوت دا ناں تاں نہیں
چا حسبِ ظرفِ ڈیوناں شایانِ شاں تاں نہیں
ہک وقت دا رجانوناں اوجِ گماں تاں نہیں

سائل برہنہ تن ہے تاں جھولی کتھوں گھنے
جھولی دے کانڑ پہلے کہیں بے کنوں پنے

شایانِ شاں ہے اے جو ہے احسانِ لانوناں
 سائل کوں اپنی شان عطا تائیں پچانوناں
 حاملِ عطائے شانِ عطا دا بنزاناں
 کم ظرف دا وی ظرف عطا توں ودھاناں

بے ظرف کوں وی ظرف بہ اوج عطا کرے
 پیچ کے ڈیوے غنی تے بصد اغنیا کرے

سائلِ اسماں وی ہیں اے شہنشاہِ لم یزل
 آندا نہیں ڈا پنن دا جو ازلوں ہیں لل کوں لل
 کاسہ نہ ظرف ہے نہ ہے جھولی دی کوئی گل
 درتیا تک کے آئے ہیں سوالی ہیں پل بہ پل

جھولی اساڈی نال مراداں دے بھر ڈیوے
 ویرھا کریم ذات دا آباد کر ڈیوے

شالا و سے جہان تے سلطان انس و جاں
 ہنڑ ساحل مراد تے پہنچے اے کارواں
 خوشبو خوشی دی آن کے مہکاوے کل جہاں
 ہنڑ ختم ہووے سین دے درداں دی داستاں

پتراں دے نال وس پووے مظلوم کر بلا
 اکبر دے سرتے سہرے بدھن بھین تے بھرا

مانڑے حسنِ دا لعلِ جہاں تے خدایاں
 بدلہ گھنجیے اِنج جو ٹھرے ہر بجن داہاں
 ہنڑ ذوالفقار خون دیاں ندیاں کرے رواں
 ہر ہک عدو دے سرتے ہو قہر خدا دی چھاں
 دشمن دی رت دے نال زمیں لال ہو ونجے
 وارثِ دا ہر عدو ہنڑیں پامال ہو ونجے

ہنڑ گلشنِ رسولِ دی ڈیکھوں بہارِ اج
 ہر گل کرے خوشی کنوں سولہاں سنگارِ اج
 بادِ صبا خوشی دے چڑھاوے خمارِ اج
 خوشیاں توں سکدے شاد ہونون پردہ دارِ اج
 آکے بہاراں خوشیاں دے سہرے سنا گھنن
 غنچے خوشی دی مستی توں جھمراں رسا گھنن

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلْ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ

یا مولا کریم..... مرشد پاک دی خیر

بسم الله الرحمن الرحيم

وسائل دعا

- بجاه سرور کونین حامد و احمد
 بجاه شاه نجف شاهد و شه اشهد
 بجاه سید مسموم اظہر و ارشد
 بجاه آقا مظلوم سرور و سید
 بجاه سید عالم حریم ذات صمد
 بجاه ملکہ عرصات بارگہ احد
 بجاه احمد و محمود و سید اکرم
 بجاه سید زین العبا حریم حرم
 بجاه عالم علم علیم مستعلم
 بجاه صادق صدق صمد شہید ام
 بجاه کاظم جوش و جلال ربانی
 بجاه ضامن کونین شان یزدانی

بجاہ ہادیء جن و ملک ضمیر بشیر
 بجاہ آقائے جواد شاہ عالی نظر
 بجاہ والی جیش خفی شہ عسکر
 بجاہ حجۃ خلق خدائے فتح و ظفر

ایں پاک گھر دیاں خوشیاں دا مدعا آوے
 حسن؎ دالعل ساڈے وقت دا خدا آوے

ہاں موت اور حیاتی دی کشمکش اندر
 پوا سہاگ دی ونگ ، نت سہاگ کوں مانڑیں
 فتح دا ، آس دے سر ، سہرہ کر ڈکھا روشن
 اکھیں دے ڈھیریں ڈکھا بھاگ ، بھاگ کوں مانڑیں

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ بِقَائِمِهِمْ
 عَجِّلِ اللَّهُ فَرَجَةَ الشَّرِيفِ وَصَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ